

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Pecinovsky_Josef-03_Zahadna_kukla.pdb

PDB Name: J. Pecinovský-3 Zahadna kukla
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 5.8.2008
Modification Date: 5.8.2008
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Josef Pecinovský
ZÁHADNÁ KUKLA
1. ČERNÁ PLANETA

Malá kosmická loď se vynořila z anonymní černi vesmíru v nevelké vzdálenosti od planety, která stále ještě byla Zemí, i když toto slovo v jazyce obyvatel již dávno ztratilo svůj konkrétní význam. Mladý muž na palubě člunu se pomalu probouzel z hlubokého útlumu řízeného spánku, který mu umožnil závratně dalekou cestu napříč polovinou Galaxie. Mohutný disk téměř neznatelně rotující na obrazovce kontrolního monitoru byl prvním objektem, na nějž se zaměřily ještě zpola zalepené oči Ala Yrada.

"To přece není Země," uniklo z téměř sevřených úst.

Snad aby byl ihned vyveden z omylu, ozval se vzápětí velmi nelibý zvuk z reproduktoru na řídicím panelu. Skřehotavý hlas ho vyzýval k tomu, aby okamžitě navedl svou loď na povolený kurs, jinak si následky svého počínání bude moci přičíst na svůj vrub.

Al Yrad však dál hleděl překvapeně na planetu, kterou před pětadesáti lety absolutního času opouštěl coby nejlepší z možných světů a ze které nyní zbyla pouhá bezcenná troska. Jsou chvíle, které rozhodují o osudu člověka. Jsou chvíle, které dokáží ovlivnit život člověka na dlouhé roky. Jsou chvíle, kdy je člověk podroben neočekávaným a krutým zkouškám. Toto byla jedna z nich. Al Yrad, mladý a odvážný muž, s atletickou dobře trénovanou postavou stál strnule u chladné stěny a díval se na to, co zbylo z jeho rodné plane-ty. Skřehotavý hlas odkudsi ho stále nabádal k poslušnosti a hrozil tvrdými sankcemi. Palubní mozek signalizoval akutní nebezpečí a varoval Ala, že bude nucen i bez jeho pokynů sám navést loď na při-stání, a to tak, jak si to přeje arogantní letový dispečer. Al se nehýbal a nezdálo se, že by chtěl kohokoli slyšet. Jeho rty, jen lehce rozevěřené, šeptaly téměř neslyšitelná slova a oči se vpíjely do stále se zvětšujícího disku kdysi modrozelené planety tam hluboko dole, disku, který byl nyní - černý.

Planeta černá jako tma, jako kus uhlí, jako naježený kocour. Planeta, která byla viditelná vlastně jen proto, že zaujímal velkou část zorného pole a tím zakrývala hvězdy, visící v nekonečném prostoru na tenkých nitkách gravitace a zářící svým slabým svitem do nesmírných vzdáleností. A tomu všemu vévodilo jasné Slunce, které nadále vysílalo životodárnou energii tam, kde se kdysi rozkládaly oceány, tam, kde se měly rozprostírat kontinenty porostlé bujným rostlinstvem, i tam, kde kdysi polární čepičky svíraly planetu svým ledovým příkrovem. Ani jediný sluneční paprsek se však nedokázal odrazit od té naprosto černé koule.

"Opakují! Volám vetřelce na trase A-72-C-99! Okamžitě opravte svůj kurs podle gonia vysílaného našim majákem! Pokud neuposlechnete, budou provedena nutná opatření. Upozorňuji vás, že během dvou minut proniknete do oblasti, která je pro běžné lety zapovězena."

"Běžné lety... Jaké běžné lety?" podivil se Al Yrad. Konečně se probral z letargie. Vždyť se vrátil přesně podle plánu, snad jen s několikaminutovou odchylkou. Copak tady na něj nečekají? Znovu slyší tutéž výzvu. Teď dokonce použili jeho identifikační kód; nutně tedy musejí vědět, o koho jde!

Kam ho to vlastně navádějí? Promítl si na monitor souřadnice a uvědomil si, že jako místo přistání je mu určena patrně některá ze stacionárních družic ve výšce třiceti šesti tisíc kilometrů nad povrchem planety. Smutně pohlédl ještě jednou dolů, tam, kde se černá oblaka valila nad černými pustými pláněmi, a pochopil, že tam nemohla zbýt ani jiskřerka života. Poslední zbytky lidí zřejmě obývají několik stacionárních družic. Trosečníci, kteří se zachránili, když Zemi postihla záhadná katastrofa...

Tam dole v černé pustině je klid a ticho. Jediný signál neuniká vzhůru z povrchu planety. Citlivé detektory přístrojů nasahávají jen mrazivý klid.

Maně si chtěl připomenout svou planetu tak, jak ji viděl, když ji před tolika lety opouštěl. Ať se však snažil sebevíc, tu vzpomínku stále přehlušovala tragická skutečnost. A přece tady v tomto světě nechal své známé, svého bratra, a konečně i ženu, k níž zahořel natolik marnou láskou, že nakonec raději odlétl na dlouhé roky do kosmu...

Člun se stáčí kolem planety po otevřené spirále. Al je náhle oslněn prudkým přívalem světla, který pronikl do kabiny.

To se ohlásily paprsky Slunce, odražené od zubatého povrchu Měsíce. Oči se rychle přizpůsobují a před Alem se otvírají další a další otázky. Je to skutečně Měsíc, tohle podivné a do ruda zbarvené těleso? Zdá se, jako by jeho zrak ztratil za ty roky řízeného spánku ostrost. Snad vnímá krátery, ale jejich obrysy jsou nezřetelné, rozmazané, a také je jich mnohem méně... Je to snad důsledek zásahu člověka? Přestěhoval se zbytek lidstva právě sem?

A do toho stále skřehotá protivný cizí hlas. Hlas, který tvoří jediné pojitko Ala Yrada s rodným světem. Jen díky jemu Al ví, že člověk, nebo alespoň člověkem stvořené systémy ještě existují...

Al vydává palubnímu mozku krátké, úsečné příkazy. Ještě se nehodlá podrobit tomu nespokojenému hlasu, znějícímu autoritativně, a přesto čpícímu na hony zbabělostí, hlasu, který je zjevně navyklý, že mu nikdo neodporuje.

"Kašlu na tebe, hochu, kašlu, ať jsi kdokoli! Já jsem Al Yrad, rozumíš? Vracím se z hvězd. Kdo jsi ty, krákoravá prašivá vráno?"

Hlas však ze sebe stále sype jen ty své souřadnice, až tě maně napadá, že nehovoříš s člověkem, ale lidským hlasem nahaným na pásku.

Ale prostor už tě nepřijímá za svého, Ale Yrade, prostor tě zrazuje. Ten neznámý má nejen chuť rozkazovat, on má i odpovídající moc. Tvá loď, Ale Yrade, prudce mění kurs do rozevřené spirály a míří tam, kde se vysoko nad povrchem planety vznáší cosi, o čem jsi doposud neměl ani tušení. Tajemná síla, která zablokovala ovládání tvého člunu, tě unáší k podivné nitce, která připomíná tenoučký vlasek. Vlasek, který se každou vteřinou rozrůstá, brzy začíná připomínat tenkou hadici, později potrubí, a nakonec se mění v ohromný tubus, jehož konce nedohlédneš.

Tam, kde jsi tušil stacionární družici, je dlouhá, nekonečná trubice. Její průměr se stále zvětšuje, až vedle ní začíná tvůj člun vypadat jako hlavička špendlíku. Už už se zdá, že musíš do toho nestvůrně dlouhého tělesa narazit, ale pak si uvědomuješ, že tě od něj ještě dělí kilometry. Teprve ve chvíli, kdy neznámá síla tlumí kine-tickou energii tvé lodi, poznáváš, že tohle je nový svět lidstva. Brzy se dovějíš, že toto těleso může viset v prostoru jen tehdy, pokud je plným uzavřeným prstencem vznášejícím se nad rovníkem planety ve výši šestatřiceti tisíc kilometrů. Bylo zřejmě vybudováno z ohromného množství stacionárních družic. Na tubusu je vidět, že byl sestaven v překotném spěchu, v předzvěsti černé smrti svírající pla-netu tam dole. Lidstvo tedy ještě nevyhynulo. Vždyť do tohoto prs-tence, který má v průměru jistě téměř kilometr, se mohly stěsnat snad i miliardy lidí.

Ale jaký je to tady nahoře svět? Svět bez tíže a počasí, svět stísněný samou svou podstatou, svět umělý a svět nouzový... Nutně to musí být svět, který dřív nebo později dospěje k jedinému konci - k definitivní zkáze.

Ale ten svět dosud žije, a zdá se, že i kouše.

Alova loď pomalu proklouzne přístávacím tunelem, ožehklým zplodinami raketových motorů, aby nakonec stanula v doku. Vzápětí ji obklopuje skupina mužů s podivnou primitivní výzbrojí. Jejich zvláštní, jakoby kovový oděv kryje trup i nohy. Nezdá se, že by se sešli k slavnostnímu ceremoniálu. Al na nich vidí, že ho takto vítají z jediného důvodu - bojí se ho.

Stojí tady skupinka mužů v kovovém brnění, naprosto nesmyslném anachronismu ve světě tak pokročilé techniky, jakou nutně musí ovládat ti, kteří tento prstenec postavili. Co to ti ozbrojenci svírají v rukou? Vypadá to jako obyčejné meče, anebo spíš dlouhé dýky. Jediná ruční zbraň, kterou má Al Yrad na palubě, by tuhle četů směšných panáků obrátila na útěk...

A přece zacvičili s jeho člunem tak, že se nezmohl na odpor!

Nu, sedět na palubě nemá žádný smysl. Zabít ho zřejmě nechťejí, to už mohli udělat dávno. Nezbyvá než vystoupit a podívat se, co věží za tím svérázným uvítacím výborem. Muži v kovově modré zbroji, svalnatí, mladí, stojí a mlčí. Jeden podobný druhému. Roboti? Duplikáty? Klony?

A jsou bosí!

Al sestupuje zvolna po kovových schůdkách, jeho plastické boty se poprvé dotýkají podlahy.

"Půjdeš s námi, Ale Yrade."

Al si prohlíží muže, který k němu promluvil zvучným hlasem navyklým nařizovat. Je jedním z nich, a přesto se odlišuje. Vytáhlý, štíhlý, trochu shrbený. Věkem kolem padesátky. Obličej s vpadlými tvářemi a ostře vystupujícím nosem podobným skobě mu dodává výraz supa. Také jeho zbroj je přece jen o něco honosnější. Zlaté odznaky poseté zvláštními rudými drahokamy se mu blyští na hrudi. On jediný má také boty - jakési prehistorické sešmajdané sandály. "Když mě znáš, pak tedy dobře víš, že nikdo nemá právo mi něco nařizovat," odpovídá Al. "Vracím se s diplomatickým posláním."

Neznámý velitel se usmál.

"Tvé diplomatické posláni dávno ztratilo smysl, Ale Yrade. Dostal jsi se do světa zcela odlišného od toho, který jsi opustil. Budeš se muset přizpůsobit našim zákonům a zvyklostem. Jinak tě budeme nuceni považovat za zrádce a podle toho s tebou i naložit."

"Já a zrádce?" podivil se pokojně Al Yrad.

"Bude záležet na tom, jak se zachováš."

"Kdo vlastně jsi, že se odvažuješ vyhrožovat?! Já jsem Al Yrad, mimořádný velvyslanec planety Země v soustavě Omikron Eridani..."

Al nedopověděl, protože byl ohromen tím, co se stalo, když vyslovil slovo Země. Celá skupina ozbrojenců se pohnula. Z dosud netečných pohledů jako kdyby vyšlehl blesk. Muži se náhle proměnili v šelmy v plném střehu. Přihrbená záda, blyskající se oči, ostře se rýsující svaly na napjatých pažích, v rukou obnažené čepele...

"Jsi mnohem nebezpečnější člověk, než jsem si myslel, Ale Yrade." Kruh kolem Ala se sevřel tak, že cítil jejich horký dech. "Představím se ti, abys věděl, s kým budeš mít tu čest do doby, než budeš postaven před soud. Jsem Securit, velitel tajné služby, a mé jméno vyslovuje lid této zóny s úctou - pokud se ho vůbec odváží vyslovit."

"Ať jsi kdo jsi, Securite, ignoruješ základní lidská práva," řekl Al pevně tváří v tvář ostrým čepelím. "Tvé příkazy nehodlám respektovat."

"Je tvým štěstím, Ale Yrade, že jsem dostal rozkaz přivést tě před vládce živého," odpověděl s poněkud rudou tváří Securit.

"Nerespektuji ani nějakého tvého vládce! Jsem vyslancem Země." Al toto slovo pronesl úmyslně, aby vyprovokoval své nepřátele k akci. Podařilo se. Jeden ozbrojenec s tváří zkřivenou nenávistí se rozmáchl nožem.

"Ne!" vykřikl Securit, ale kdyby se Al nebránil sám, přišel by příkaz velitele pozdě. Al s potěšením zjistil, že dlouholetý

spánek a nucená nečinnost nezměnily nic na rychlosti jeho reflexů. Dřív než se mohla namodralá čepel ponořit do jeho hrudi, ocitla se mu mezi prsty spoušť expandéru, nastaveného na úzký svazek záření. Měli by ocenit, že je neodepíšu všechny najednou, blesklo hlavou Alovi, když neviditelný paprsek krájel zbytečně odvážného muže na dva kusy. Ustoupili jen o krok. Al nevěděl, jestli mezi nimi panuje tak železná kázeň, nebo mají takový strach ze svého velitele. Netušil, že může existovat ještě další příčina tak šileně odvážného chování.

Ne, to nemůže být pravda! Rozpolcený muž neklesá k zemi, jak by se na pořádného mrtvého slušelo. Nikde ani kapka krve, jako by tělo nikdy nebylo zraněno. Paprsek expandéru prošel ozbrojencem právě tak, jako kdyby proťal vodní hladinu. Ten muž se znovu rozmachuje nožem a v jeho tváři není znát ani stopa po bolesti.

"Nel!" slyší Al znovu Securitův hlas. "Toho muže potřebuje Concol živého."

"Odhoď zbraň, Ale Yrade, už vidíš, že je ti k ničemu! Máme prostředky, kterými takovou hračku snadno zneškodníme."

"Vyslanec planety Země nikomu svou zbraň nevydá," odpovídá výsměšně Al. Securitova tvář bledne a svaly jeho pochopů se napínají. Nikdo se však neodvažuje zasáhnout.

"Nikdo nesmí předstoupit před Nejvyššího ozbrojen, Ale Yrade," vede dál svou Securit.

"Jenže já nehodlám předstoupit před toho vašeho Nejvyššího!"

"Jednou jsi v Linii, Ale Yrade, v Concolově zóně. Budeš si muset zvyknout na to, že jsou tu lidé, kteří rozhodují za tebe. Půjdeš se mnou dobrovolně?"

"Mám tomu rozumět tak, že mi přinášíš pozvání od vašeho vládce Concola?"

"Lze to tak říct," ušklíbl se Securit.

"Tak proč tolik rozruchu kolem? Myslím, že se můžeme vydat k tomu tvému vládci. Tvoji muži mi mohou dělat čestný doprovod," řekl Al. Udělal krok kupředu a sevření se poněkud uvolnilo.

To byl okamžik, na který Al čekal. Vždy byl známý svou bleskovou reakcí, a ani v této chvíli nezaváhal. Dobře věděl, že než se skupinka těžkopádných ozbrojenců vzpomene, bude mít náskok pěti, šesti kroků. A tam před sebou vidí jakousi dlouhou chodbu... Vědomí, že ho nesmějí zabít, mu dodává odvahy.

Neuběhl však ani dva kroky. Náhle měl pocit, jako by mu nohy uvázly v husté lepkavé kaši. Svaly se sevřely prudkou křečí.

Když pohlédl na své nohy, spatřil, že je má omotány zvláštní, téměř neviditelnou sítí, připomínající pavučinu. Tak tenkou tkaninu přece musím bez potíží roztrhnout, napjal veškeré síly Al. Jeho snaha však vyzněla naprázdno.

"Tak už ses uklidnil, Ale Yrade?" zeptal se napůl výsměšně Securit.

Neuvěřitelné! Al Yrad má kolem sebe primitivní svět - vidí bosé vojáky i zastaralé osvětlovací systémy, slyší hučení prehistoric-ké klimatizace. Vývoj jako by se tu zastavil. Ale přesto tihle lidé paralyzovali jeho expandér mrknutím oka a zabránili mu v útěku snad jen pouhým pohledem. Co potom dokáží ty jejich dýky? Al to nemá chuť zjišťovat... a tak jen mlčky přikývne. Securit vyštěkne několik nesrozumitelných rozkazů a eskorta vykročí vpřed.

Vedou mne potupně jako zvěř na porážku, pomyslel si Al, když absolvovali první metry na zrcadlově lesklé podlaze nekonečné chodby. Mě, vyslance Země...

Procházel četnými chodbami, které Ala dráždily svou anonymitou. Všude klid a prázdno. Nikde žádné orientační tabulky, nikde žádní lidé... Octl se v dokonalém labyrintu.

Proč je to slovo Země tak popuzuje? blesklo Alovi hlavou právě ve chvíli, kdy se ozval příšerný jekot.

2. OPAČNÝ KONEC LINIE

Byl to hrozný zvuk. Škubal ušními bubínky a drtil mozkové neurony na prášek. To všechno si Al uvědomil ve chvíli, kdy jeho samozvaní průvodci začínali klesat k zemi. Jejich kovové brnění rezonovalo smrtelným rytmem. Al byl v několika okamžicích jediným, kdo zůstal stát na nohou.

Ozbrojenci se váleli na podlaze v jednom chumlu, tiskli si bezmocně ruce k spánkům a široce rozevřenými ústy lapali po vzduchu. Ničivý zvuk jim svíral hrudní koš natolik, že jim téměř znemožnil dýchání. Vida, další podivná zbraň! Ale kdo ji tady používá?

Děsivý zvuk začal působit i na Ala. Teď, když konečně mohl Securitovi uniknout, nebyl schopen udělat jediný krok. Stál jako přikovaný k lesklé podlaze, začínající se zbarvovat do ruda krví, která začala několika ozbrojencům vytékat z nosů a uší. Hučelo mu v hlavě a dosud jasný svět se zatmívalo... Pronikavý zvuk však náhle zeslábl a nakonec pomalu odezněl. Ala se zmocnila zvláštní lehkost připomínající stav beztlíže.

Al zjistil, že normálně vidí a jeho uši se mohou oddat slasti vnímat téměř absolutní ticho. To však nebylo všechno.

Zmizela také dlouhá chodba, ztratil se pronikavý namodralý svit, rozplynuli se ozbrojenci i jejich velitel.

Teď obklopovala Ala skupinka jiných lidí. Nezdálo se, že by na ně nějak působil ten ničivý zvuk, neboť stáli zpřímá a klidně hleděli Alovi do tváře.

Neměli uniformu. Byli to čtyři statní nevysocí muži mladistvého vzezření. Jejich tváře byly zarostlé hustým vousem, což bylo jediné zjevné znamení, které ty čtyři spojovalo, pokud ovšem člověk nebral v úvahu, že jsou bosí. Lišili se barvou vlasů, oděvem, rasou, pohledem, postojem. Čtyři různí lidé. A přece tu bylo mezi nimi a Alem ještě jiné pouto.

Tentokrát Al necítil ani náznak nepřátelství.

"Jsi Al Yrad, zvláštní vyslanec, který se právě vrátil z kosmu s diplomatickým posláním?" zeptal se dobře stavěný černoch; barva jeho pleti ostře kontrastovala s asepticky bílým prostředím prázdné místnosti.

Al mlčky přikývl.

"Jsme služebníky mocného Iriana, nejvyššího představitele Kortyzgarovy sekty," pokračoval černoch. "Já se jmenuji Xenius a byl jsem pověřen našim duchovním vůdcem, abych tě k němu doprovodil."

"Mám tomu rozumět tak, že jsem zase zajatcem?" ušklíbl se Al.

"Jsi stejně svobodným člověkem jako kdokoli z nás. Svobodný tak, jak nám to dovolí božský Kortyzgar, a tak, jak si

svobodu dokážeme vybojovat na Concolovi a jeho katech."

"A proč si myslíte, že budu sympatizovat právě s vaší sektou?" zeptal se Al. Pak si jen rezignovaně povzddechl. "Zdá se, že v té vaší Linii nemám příliš velký výběr."

"Opakuji, že jsi zcela svobodným člověkem," řekl důrazně Xenius. "Pokud chceš, otevřeme ti dveře a můžeš se vrátit k Securitovi. Jeho muži budou jistě potěšeni, protože se teď třesou strachem před trestem, který je z Concolových rukou bezpochyby očekává. Rozhodni se sám."

"Jsem v tomhle záhadném světě už dobrých deset minut," zamračil se Al. "Pozornost, kterou má osoba budí, je mi milá natolik, že bych nejraději skočil na palubu své lodi a zmizel zpátky v kosmu. Brání mi v tom jen..."

"Nechuť vracet se dlouhé roky tam, kde jsi byl jen cizincem," doplnil ho Xenius.

"Otázkou je, zda se nestanu cizincem i tady," podotkl Al. Tato čtveřice mu byla od pohledu sympatičtější než Securitovi hoši. Zdálo se, že k dosažení svých cílů nepoužívala zjevného násilí, i když si Al nedělal žádné iluze - museli ho přece předvést před Iriana...

"Půjdu s vámi," řekl krátce.

Stěna před nimi se rozestoupila a ocitli se v pozoruhodné soustavě ostře lomených chodeb, temných a plných prachu. Al si uvědomil, že je to klimatizační systém tohoto svérázného světa. Brzy zmizela gravitace, ale jak Al, tak jeho čtyři průvodci si s tímto stavem dokázali poradit přímo výtečně a postupovali vpřed mnohem rychleji než po pevné podlaze. Úzké tunely připomínaly stoky, a když Al nahlédl do příčných chodeb, mohl v temnotě spatřit stíny jakýchsi nestvůrných živočichů, kteří snad kdysi mohli být představiteli říše hmyzu. Jednou se mu dokonce zdálo, že vidí pavučinu, nápadně připomínající prostředek, kterým ho zadrželi Securitovi muži. Nebyl však čas, aby se zajímal o podobné záhady.

Postupovali mlčky vpřed asi půl hodiny, pak se před nimi stěna opět rozevřela a Al znovu pocítil sílu přitažlivosti. Lehce se mu zahoupal žaludek, ale překonal nevolnost a pлавným kotoulem se octl na měkké podlaze. S uspokojením konstatoval, že se opět nachází ve světě s umělou gravitací.

"Tudy," šeptl mu do ucha Xenius, a pětice mužů se vydala úzkou a křivolakou uličkou. Pochodovali mezi stěnami, za nimiž se zcela jistě ukrývaly lidské příbytky, čemuž nasvědčovaly hory špíny a odpadků, mezi nimiž si pracně klestili cestu. Tato část prstence se markantně odlišovala od té, v níž se Ala pokoušeli zajmout Concolovi muži. Nízké stropy, pobožené a zborcené stěny, neustálý hluk a špatný vzduch byly průvodním jevem této oblasti. Nevalný dojem umocňoval všudypřítomný odporný zápach, pocházející z tlejících zbytků organické hmoty.

Ale to nebylo všechno. Al viděl zbědované trosky, oděné v cárech, či spíše ve zbytcích plastických obalů. Polonahé, špinavé, vyhublé. Polehávaly v prachu a ve špíně. Viděl ty, co snad kdysi bývali lidmi, jak k němu bezmocně natahují ruce. Slyšel sípající hlasy vycházející z hrdel neschopných už artikulovat. Co ho však ohromilo nejvíc, bylo to, že se jednalo o mladé lidi - a přesto v nich zjevně chyběla jakákoli vitalita.

"Kdo jsou ti ubožáci, Xenie?" zeptal se svého průvodce, kterýrazil celé skupince cestu tím, že do těch nejdotěrnějších lidských trosek kopal.

"Tady nás Concol hledat nebude, v jeho vlastním ghettu," usmál se černoch, když se konečně dostali do oblasti, kde špína začala ustupovat.

Al jen mlčky přikývl. Nevyznal se zatím ve zdejších poměrech, a nechtěl proto cokoliv předčasně hodnotit.

Chodba začínala připomínat spíše ulici, její šířka zde dosáhla snad sedmi metrů. Kolem projela koleska tažená podivným, neobyčejně nízkým osminohým zvířetem s koňskou hlavou, hadím tělem a s useknutým ocasem, se srstí v křiklavých růžově fialových barvách. Kolesku řídil muž, který si nevšímal toho, že se na ulici kromě něho pohybuje ještě někdo jiný. Zřejmě patřil ke společenské vrstvě, která si tento dopravní prostředek mohla dovolit, a bylo sta-rosti ostatních, aby se mu klidili z cesty.

Z dálky zazněl svist.

Od křižovatky před nimi se vynořil jiný dopravní prostředek, pohybující se tentokrát vlastní silou. Připomínal svým proudnicovým trupem ponorku. Vznášel se několik decimetrů nad povrchem a řít se těsně při stěně.

"Concolovci, k zemi!" vykřikl Xenius.

Al okamžitě poslechl, oči však měl otevřené. V rukou Alových průvodců se náhle objevily tenké trubice, dosud skrývané pod splývavým oděvem. Z jejich úzkých hlavních vyšlehly namodralé blesky.

Sloup dýmu se vznesl ke stropu a zaclonil chabé světlo zářivek. Za strašlivého skřípotu prorazilo útočící vozidlo stěnu a explodovalo.

Al se odkutáel na druhou stranu chodby, aby unikl šlehajícím plamenům.

"Zpátky!" velel Xenius. "Za chvíli jsou tu požární čety!"

Z ohně a dýmu se náhle vynořily čtyři postavy v brnění a zahájily palbu.

Al zůstal přitisknutý k podlaze. Brzy pochopil, že obě skupiny dělají všechno pro to, aby právě on zůstal nezraněn.

Aniž mohl cokoliv ovlivnit, stal se hlavním účastníkem krvavého dramatu. Kolem něj řádila smrt.

Když Al viděl, že alespoň prozatím o něj všichni ztratili zájem, plížil se urychleně pryč z tohoto nehostinného místa.

"Yrad přehá," zařval jeden z Concolovců.

"Sem," zaslechl náhle Al a těsně před ním se rozevřela ve stěně tenká špehýrka, ze které se vynořila bílá ruka.

Příliš často se tu otevírají stěny, pomyslel si Al. Dlouho však neváhal. Ta ruka totiž patřila ženě.

Mladé a hezké ženě, i když poněkud bledé. Byla štíhlá, s modrýma očima, dlouhými černými vlasy a souměrnou tváří, bez náznaku použití kosmetických přípravků.

"Pojď," řekla. "Irian už tě očekává."

"Irian? Ty patříš k těm..."

"Jistě. Xenius je zatím zdrží..."

Al se ohlédl. Stěna za ním byla opět jednolitá.

"A ty jsi kdo?"

"Jsem Irianova vnučka. Jmenuji se Clarissa."

"Moc vám záleží na tom, abych se setkal s Irianem, jak je vidět," podotkl Al.

"Ovšem, Ale Yrade. Na tobě závisí budoucí osud..." Zarazila se a ztěžka nabrala dech. Nakonec se jí téměř neslyšitelně vydralo z hrdla: "Země."

Al po zkušenostech, které získal s Concolovými vojáky, pochopil, kolik úsilí ji něco podobného muselo stát. Teprve tehle okamžik ho přesvědčil o tom, že je nutné, aby navštívil Iriana. Zatím žádný jiný člověk, s kterým se tu setkal, se nedopustil ničeho podobného.

"Veď mě," řekl tiše Al.

"Věděla jsem, jak tě přesvědčit. A věděl to i Irian. Je tady jediným člověkem, který si na to... pamatuje." Podruhé se už neodvážila jméno planety vyslovit.

Hluk zápasu za stěnou odezníval. Irianovi muži, kteří věděli, že Al je už v bezpečí, začali ustupovat, a Concolovy gorily si léčily utrpěná zranění.

"Půjďme," řekla Clarissa a pod jejíma rukama se rozevřel strop.

Neobyčejně zručně se vytáhla nahoru a Al ji následoval. Protáhli se úzkým tunelem a ocitli se o dvě nebo tři podlaží výš, na ulici, na které tentokrát panoval pořádek...

U parkovacích hodin stál povoz na nízkých kolečkách a v něm bylo zapraženo zdejší podivné osminohé zvíře.

"Převlékni se do tohotohle," podala Clarissa Alovi nenápadnou běžovou kombinézu. "Jsi teď kupec z oblasti Ron. Vezeš vzácné zboží. Kůže línáků."

A ukázala na balík uložený v nákladovém prostoru. Byly v něm uloženy velmi zvláštní průhledné fólie. Al pochopil, že se jedná o kůže týchž zvířat, jejichž vzorek je zapražen v povozu a neklidně se přehrabuje drápatýma nohama v měkkém koberci. Když si svého tahouna prohlédl zblízka, viděl, že línákova kůže je skutečně průhledná, a to, co původně považoval za křiklavě zbarvenou srst, jsou prosvítající svaly a cévy.

"Zajímavý povoz," kroutil hlavou Al a natahoval si přes svůj oděv kombinézu.

"Je nenápadný a velmi výkonný. Nedostatek energie v Linii brání širšímu používání motorů. I línaka si mohou dovolit jen ti nejbohatší. My v tuhle chvíli patříme mezi ně."

"Nedohoní nás?"

"Ne, a pokud ano, nikdo tě nepozná. Podívej."

Ukázala mu zrcadlo. Al zjistil, že kukla, kterou si natáhl přes hlavu, podivným způsobem deformuje jeho tvář. Zdál se být starší o dobrých deset let, a tvář, ač hladce oholená, vypadala jako by byla pokrytá týdenním strništěm.

"Neměj obavy," usmála se Clarissa. "Nepojedeme ostatně dlouho a brzy budeme v oblasti kontrolované našimi lidmi."

"Hej, kupředu, línáku," zvolala vesele a vůz se pohnul kupředu. Clarissa se přivinula k Alovi. Opratě držela ledabyle a navenek mohli působit jako dvojice na svatební cestě.

Ulice byla plná chodců, kteří uctivě uhýbali z cesty. Al konečně viděl život normálních lidí. Obyvatelé této části prstence byli poměrně slušně oblečení a ničím nepřipomínali ubožáky z dolních podlaží.

Všichni jsou ale bosí, uvedomil si Al. Pak viděl, že i Clarissa je bosá, a jen on se tady mohl pochlubit botami.

Chtěl se zeptat na důvod, ale právě se přiblížili k pruhované závoře sklopené napříč přes ulici.

Tady museli zastavit.

"Vezmi zavazadlo," řekla Clarissa. Al ji poslechl. K jeho údivu byl balík s kožešinami poměrně lehký.

TUNELOVÁ DRÁHA, hlásal neónový nápis těsně pod stropem, v místech, kde ulice slepě končila. Stříbřité uniformy přehrazovaly cestu. Jen jejich bosé nohy neladily s důstojností, kterou se stráže snažily navenek působit.

"Tady," pošeptala Clarissa Alovi a přitiskla prsty do červených čtverců na malém panelu.

Rozsvítila se zelená.

"Teď vy," štěkla jedna z uniform, když viděla, že Al se k němu nemá.

Zrada, blesklo Alovi hlavou. Moje otisky prstů prozradí, kdo jsem...

Nebylo však zbytlí. Aby nevzbudil podezření, co nejlépe se snažil zamaskovat svůj neklid a přiložil prsty pravé ruky na senzory. K jeho údivu se rozsvítila zelená.

Strážník zasalutoval.

"Šťastnou cestu, pane Brucelli a paní Brucelliová!"

Závora se rozevřela.

"Mysleli jsme na všechno," usmívala se Clarissa, když usedli do pohodlných sedadel v jakési malé čekárně. "Právě jsme překročili hranice. Jsme v prostoru nikoho, tady na nás Concol už nemůže. Až zastavíme, budeme už v naší zóně. Tam se všechno dovíš."

"Dobře, ale co moje otisky, jak jste mohli..."

"Pětapadesát let je Irian uchovával jako nejsvětější poklad. Před dvěma roky je pustil do identifikační sítě. Udělal z tebe žijícího člověka. Věděl, proč to dělá. Měl přesně propočítáno, kdy se vrátíš z kosmu, právě tak jako Concol. Oba tě očekávali, ale Concol má silnější přístroje. Proto jsi přistál tam, kde jsi přistál. Tvoje místo je ale u nás."

"Nebyl bych si tak jistý..."

Clarissa však jen přimhouřila oči.

Al pocítil, že se čekárna dala do pohybu. Stala se součástí vlaku.

"Pojedeme asi dvě hodiny," podotkla Clarissa. "Deset tisíc kilometrů. Tam je naše zóna. A teď už se mě na nic neptej.

Můžeš mi vyprávět třeba o tom, jak mám hezké oči."

Když vystoupili, zdálo se Alovi, že nikam neodjeli. Kolem sebe viděl stejné chodby, stejné ulice a zdánlivě i tytéž lidi. K Irianovi se dostali výtahem.

Irian seděl za stolem, jeho hlava byla přitisknuta k vysokému opěradlu, a přes kostnaté nohy měl přehozenou silnou kožesinu. Byl to stařec. Zesláblý, nemocný a zjevně i pod vlivem drog. To byl první dojem, který si Al o tomto duchovním vůdci Irianovy sekty udělal. Vyzáblá snědá kostra potažená lidskou kůží, s kostnatou lebkou na tenoučkém krku. Bezzubé dásně, úzké rty, oči hluboko zapadlé ve vráscité tváři.

"Konečně, konečně," zasípěla jeho ústa. "Konečně mohu v klidu zemřít."

Al ničemu nerozuměl.

"Konečně jsem se dočkal," pokračoval Irian. "Copak mne nepoznáváš, bratře?"

"Cože?" uniklo Alovi bezděčně ze rtů.

"Ovšem... Nejmenoval jsem se vždycky Irian. Když jsem byl malý, matka mi říkala Ene. Jsem o dvacet minut starší než ty."

Teprve teď Al pochopil zarputilou touhu tohoto muže setkat se právě s ním. Jeho vlastní bratr žil ty dlouhé roky jen proto, aby se dočkal jeho návratu. Nejstarší muž v prstenci.

"Konečně ti odevzdám... Ale..., svou závěť."

Starcovy oči se na okamžik zavřely.

3. IRIAN

En! Al si s dojetím letmo připomněl krásná léta dětství. Nikdy se ovšem nestalo, aby En projevil touhu vzlétnout k nebeským výšinám, kam to vždycky lákalo Ala. V sedmnácti letech se jejich životní dráhy rozešly. Al se stal kosmickým pilotem a na Zemi se vracel vždy jen na několik krátkých dní. Jejich vzájemné kontakty byly pak definitivně skončeny toho dne, kdy Al opustil sluneční soustavu na dlouhých pětapadesát let.

Stařec znovu otevřel oči, podobající se úzkým štěrbinám, a zhluboka se nadechl. Pohnul rukou, která dosud jako nehybná větev volně spočívala na boční opěrce jeho mechanického křesla. Al uslyšel tichý bzukot; pochopil, že elektronický mechanismus napo-máhá neduživému Irianovi v pohybu.

"Jsi to opravdu ty, Ene?" odvážil se Al přerušit ticho.

"Můžeš pochybovat o tom, co ti říkám. Ale jen ty jediný! Pro ostatní jsou má slova zákonem."

"Ty si tady hraješ na krále?" podivil se Al.

"Ne, já už králem jsem."

"Sanorským králům byly také prokazovány božské pocity, a dnes ani prach nesedá na jejich hroby..."

"Byli ubohými břídily proti mně, Ale. Jejich titěrná říše zahynula v troskách, na kterých teď vzkvétá můj svět."

Irian hovořil v náznacích, kterým Al, neznalý současných poměrů, nerozuměl. Z jednoduchého mladíka se zřejmě stal během těch dlouhých let mocný muž, který dokázal ovlivnit běh světa. Byla tu tedy naděje, že se Al konečně dozví, co se stalo se Zemí a proč lidé živoří zde, v takové výšce nad svým rodným světem. Irian zatím hrdě pokračoval:

"Dá-li Kortyzgar, snad se jednou stanu i bohem. Když nedá, také se nic nestane. Jisté je, že mé jméno nebude zapomenuto a bude žít věčně ve vzpomínkách lidí. Všichni si je budou připomínat s láskou a vděčností, pokud ovšem ty sám dovršíš mé dílo. Já jediný, Ale, rozumíš, já jediný mám jistotu i důkazy o hmotné povaze našeho boha Kortyzgara. Stal jsem se vykonavatelem jeho vůle v tomto nešťastném světě."

Al slyšel poprvé, že by některý bůh měl hmotnou podstatu, nezdálo se mu však taktické o něčem podobném s Irianem polemizovat.

"Stalo se to toho roku, co jsi hanebně opustil náš svět a přenechal všechnu odpovědnost za šťastný vývoj lidstva mně, Ale. Jsou činy, které se nemají odpouštět, ale dlouhá léta mohou smazat i tu největší vinu. Pro mě bude dostatečným zadostičiněním, když budeš přesně vykonávat moji poslední vůli. Zde je."

Irian lehce pokynul rukou. Zvolna se rozevřela stěna a Al hleděl do nitra malého trezoru, odkud mechanická ruka podala Irianovi pergamenový svitek, předmět, jehož samotná existence byla pro Ala velkým překvapením. Již za svého života na Zemi neměl často příležitost setkat se s informacemi v jiné než elektronicky zakódované formě. A teď tady před ním leží závěť sepsaná na pergamenu, který sám o sobě musel v tomto světě představovat nesmírné jmění.

"Zatím ji nečti, zatím ještě žiji," sípěl Irian a vzápětí se rozkašlal. Al nevěděl, jak bratrovi pomoci, a tak jen bezmocně přihlížel jeho utrpení. Teprve po dvou minutách byl Irian schopen hovořit dál. "Sám Kortyzgar byl tak laskav, že zachránil své vyvolené v tomto světě, který je nazýván z jistých zjištěných důvodů Linií. Tam, kde kdysi žili lidé, zůstal jen on sám."

To začínalo být zajímavé.

"Iriane, proč lidé opustili Zemi?" vyhrkl Al.

"To slovo tady neříkej zbytečně nahlas, ani mezi svými," pokáral Irian bratra. "Nesluší se to v lepší společnosti."

"Neodpovídáš na mé otázky."

"Všechno se dovíš - až přijde čas. Je to Kortyzgarova vůle."

"Nikdy jsi na bohy nevěřil," namítl Al.

"Nebavíme se teď o mně. Já už jsem mrtev, žít bude jen můj odkaz, a ty budeš jeho vykonavatelem a současně i zástupcem Kortyzgarovým v tomto zmučeném světě. Té noci, kdy jsi zbaběle prchl do lůna vesmíru, mě navštívil Kortyzgarův posel. Jeho informace potvrdily to, co jsem si dokázal z jistých pozorování už dávno odvodit. Oficiální věda té doby přiznávala sice jisté znepokojení, ale všeobecně se konstatovalo, že je vše v pořádku. Hlasy těch, kteří chtěli lidstvo varovat, byly nemilosrdně umlčovány. Sám si jistě vzpomeneš..." Jemná mechanika zaskřípěla, protože se Irian rozhodl mávnout rukou. "Eh, co ty vlastně víš, když jsi poletoval kdesi na nebesích! Já jsem nebušil na dveře Světové organizace a nevaroval odpovědné před koncem světa, tak jako to činili ti vědci, kteří měli rozum i odvahu. Já

jsem díky Kortyzgarovu poslu dostal jiné vnuknutí. Toho dne, kdy cena pozemků v Sanoru drasticky poklesla, jsem započal své velkolepé dílo. Obyvatelé Sanoru hromadně prchali. Desítky raket denně odnášely sem nahoru lidi, aby budovali Linii. A já se stal za babku majitelem celého Sanoru. Stal jsem se největším kupcem nemovitostí v historii nešťastné planety, která odsud nesmí být vidět."

"Pokud ti dobře rozumím, koupil jsi zcela bezcennou půdu, Iriane," podotkl jízlivě Al. "Zdá se, že Země postihla jakási katastrofa. No a ty jsi za pár grošů přišel k ohromnému majetku, který nemůžeš prodat se sebemenším ziskem. Řekl bych dokonce, že ho teď od tebe nikdo nechce ani zadarmo."

"Nikdy jsem neměl v úmyslu tento majetek prodat, Ale," vzdychl ztěžka Irian. "Naopak, pokud to jen trochu bylo možné, kupoval jsem další a další pozemky. Ceny stále klesaly. Za tutéž sumu, kterou jsem vydal za Sanor, jsem o dva měsíce později koupil celou Irigánii."

"To je přece celý kontinent!" vydechl Al.

"To byl zatím jenom ten nejmenší kontinent. Dostal jsem ho spolu s ostrovy Tirimánii, Katalyptem a souostrovím Guarár. Jistě uznáš, Ale, že to nebyl špatný obchod."

"Snad tím nechceš naznačit, že jsi majitelem pozemků o rozloze celého kontinentu?"

"Jistěže."

"Dobře, ale proč!"

"Vyčkej, než ti vypovím celou svou historii. Chápeš jistě, že Irigánii to neskončilo."

"Cože, ty jsi ještě kupoval..."

"Samozřejmě. Po Irigánii přišla na řadu Jižní Araukanie."

"Ale to..." Al nenacházel slov.

"Zdá se, že je to příliš mnoho na tvé představy. Rod Yradů nevlastnil nikdy víc než asi devadesát sáhů kamenité půdy, vid'. A já se tady teď oháním vlastnickými právy na polovinu planety."

"No, ne tak docela..."

"Raději poslouvej dál! Pravda, Araukanie mě přišla trochu draho, musel jsem zaplatit deseti státům, které se na ní rozkládaly, cenu za dopravu všeho obyvatelstva do Linie. Brzy jsem však zjistil, že tím obyvatelstvem je míněno především horních deset tisíc a jejich rodiny... Nicméně se mi podařila jedinečná věc, jejíž genialitu jsem si zpočátku ani neuvedomil. Tím, že jsem koupil Sanor se vším všudy, jsem současně získal i nejmodernější továrnu na stavbu kosmických lodí. Sanořané, kteří první pochopili, oč jde, se totiž vystěhovali do Linie vlastními loděmi - a pak všechno prodali mně. Začal jsem tedy vyrábět nové, jednoduché lodě, takové velké a prázdné nákladáky, do kterých se mohlo naskládat několik tisíc osob. Byly to v podstatě cisterny s jedním raketovým motorem. Nikdy se nemohly vrátit zpátky, ale to přece nebylo potřeba. Důležité bylo, že se dovlekly do Linie. Vyráběl jsem jich desítky, stovky, tisíce... A lidé platili. Nabízeli všechno, co měli, ale já nechtěl peníze, jen pozemky. Všechny pozemky, Ale. Úplně všechny. A oni mi prodali všechnu půdu, lesy, města i pouště. Ostrovy i útesy. Roviny i hory. Jen proto, aby se dostali sem, nahoru."

"Jenže, milý Iriane, koupil jsi kontinent, který ti k ničemu není."

"Ne, Ale. Já jsem koupil všechny kontinenty."

Al zalapal po dechu.

"Tys koupil všechny... Proboha nač?"

"Copak to nechápeš? Byly na prodej. A levně. Lidé prchali a nezáleželo jim na ničem jiném, než na jejich bídném životě. Já na tom nezbohatl, já jsem dostal jen pozemky. Byli tu jiní, ti do Linie dodávali stavební materiál, vzduch, vodu, potraviny. Další podnikavci do Linie dodávali stroje i regenerační systémy, a jejich potomci teď vládnou. Jednoho z nich už znáš osobně, jestli se nemýlím."

"Kdo je to?"

"Jistý Securit, šéf Concolovy tajné policie a fakticky jeho první ministr. Patří mu pětina Linie, a zbytek, alespoň formálně, Concolovi."

"Co to znamená - formálně?"

"To znamená, že já a má sekta jsme už desetinu prstence ovládli, a neustaneme, dokud nám nebude patřit celý."

"Iriane, já zatím nerozumím zdejším politickým poměrům..."

"Brzy jím porozumíš. Teď mě nech dopovědět moji historii. Samozřejmě nedalo mi moc práce zjistit, že mi nemusí patřit jen kontinenty. Ty zabírají pouze pětinu povrchu planety, a já chtěl, aby mi patřila celá. Rozumíš, celá! Tehdy se předsednictvu Světové rady zdál směšný můj požadavek postoupení práv na mořské dno, které oficiálně nikomu nepatřilo. Nedával jsem za ně málo. Celou produkci své továrny v Sanoru až do jejího zániku jsem dal k dispozici Světové radě za jeden malý dokument. A teď jsou moje, včetně bývalého Ledového moře, a nádhavkem jsem dostal i Velký jižní kontinent. Ten mi věnovala Světová rada zdarma, když jí začala, a to doslova, hořet půda pod nohama."

"Hořet pod nohama?"

"Ovšem. Kortyzgar pohltil vše. Do dvou let od chvíle, co jsem potvrdil poslední smlouvu, nezůstal na planetě jediný člověk, a také na ní nezůstalo jediné obyvatelné místo. Kortyzgar pronikl na povrch celým svým tělem a pak zatvrdl. A to trvá už víc než padesát let. Ale já vím, že jednou planetu uvolní, a pak přijde má chvíle... Vlastně, má už ne. Přijde tvá chvíle, Ale. V mé závěti jsi ustanoven univerzálním dědicem. Ty se staneš majitelem celé planety se všemi kontinenty i celým oceánským dnem. Náš rod nevyhyne, stane se nejmocnějším v dějinách lidstva. Pokud se ti ovšem podaří zlomit Concolovu moc."

"Zbláznil ses, Iriane? Kdo ti řekl, že o něco takového stojím?"

"Copak nejsi z našeho rodu, bratře? Já tě skoro nepoznávám! Ty nechceš vládnout celé planetě?"

"Nikdy jsem po ničem takovém netoužil. Pokud získám ty pozemky, pak jen proto, aby..."

"Ale, ty přece nemůžeš zničit mé celoživotní dílo!" téměř vykřikl Irian. Jeho tvář zřítověla, jemné mechanismy

zaskřípěly. Obě ruce se napřáhly směrem k Alovi. "Já nikdy nepřipustím, aby..."

Irianovým tělem projela prudká křeč. Na rtech se mu objevila krev. Pomalu, nesmírně pomalu jeho tělo klesalo zpět do křesla.

Mechanická ruka se opět zmocnila závěti a uložila ji zpět do trezoru. Al rychle vyběhl z kabiny. Spatřil Clarissu.

"Rychle, bojím se, že umírá!"

Irianovy rty se pohnuly, když uslyšel Clarissin hlas:

"Řekni mu všechno..., Clarisso..."

Pak zavřel oči.

Během minuty přispěchal lékař. Prosáhal Irianovo tělo a mlčky pokýval hlavou.

"Uklidni se, Ale Yrade," řekla Clarissa. "Je to jen běžný záchvat. Během čtyřiačtyřiceti hodin bude zase fit."

"Myslel jsem, že..."

"Každý záchvat je pro něj samozřejmě nebezpečný," řekla nejistě Clarissa. "Příliš se rozrušil. Mám ti tedy vysvětlit všechno ostatní. Půjdeme ke mně?"

Al přikývl. Kráčeli nepřehledným bludištěm chodeb a Al nechápal, jakým způsobem se lidé tady v Linii orientují.

"Tady bydlím," zastavila se Clarissa před jedním vchodem, který se nikterak nelišil od stovek podobných.

Clarissa obývala útulný pokojík, zařízený ovšem poměrně skromně. Plastikový nábytek, na němž bylo znát působení zubu času, vyrudlé závěsy, které rozdělovaly místnost na dvě poloviny, prošoupaný koberec...

"Všechno v Linii je staré," řekla Clarissa, jako by dokázala čist Alovy myšlenky. "Nové věci jsou neuvěřitelně drahé. Mállokdo si je může koupit."

"Clarisso," řekl Al, když se ocitl v nepohodlném křesle a třímal v ruce sklenici s mdle opojným nápojem - prvním pohoštěním, kterého se mu v Linii dostalo. "Nerozumím zatím mnoha věcem. Octl jsem se ve světě, ve kterém asi budu muset žít léta. Můj bratříček se mi sice snažil věci vysvětlit, ale hovořil trochu zmateně. Co se vlastně stalo se..."

Clarissa přitiskla Alovi ruku na ústa a vyděšeně se rozhlédla.

"Buď opatrnější, Ale. To slovo..., není dobré používat..., ani tady."

"Tak dobře. Co se stalo se světem, který jsem opustil? Co vás přinutilo žít v tomhle vězení, kterému říkáte Linie?"

"A kde jinde bychom měli žít?"

"Přece tam dole, na..." Al se zarazil. "Na planetě."

"Tam žije Kortyzgar," dodala Clarissa tiše. "To ovšem víme jen my, jeho vyznavači. Concol jeho existenci popírá. Z oken Linie není totiž viditelná..."

"Copak Linie má okna?"

"Ovšem, podívej se."

Stiskla tlačítko a stěna se proměnila v gigantickou obrazovku. Dokonalá videotechnika, napadlo Ala. Tohle jistě nemá v Linii každý...

Spatřil vpravo dole, hluboko, neuvěřitelně hluboko, srpek Měsíce.

"Jen málo vyvolených smí spatřit tohle, Ale," řekla Clarissa a nadále tiskla tlačítko. Obraz před Alovými očima se začal pohybovat. Měsíc se kamsi propadl, na okanzík se v zorném poli mihly Plejády a Aldebaran. Pak se vynořil obrovský, temný kotouč, který brzy zaplnil téměř polovinu stěny. Pohyb obrazu se zastavil.

"Proboha, co jste s ní udělali?" zašeptal Al. "Vždyť je to mrtvá poušť, kde nemůže nic žít."

Clarissa zbledla.

"To neříkej," vykřikla. "Tohle nikdy neříkej, rozumíš!"

Al na ni nechápavě pohlédl.

"Slyšet tohle Kortyzgarovi kněží, vytrhli by ti jazyk."

Vída, ani v této části Linie není život bez komplikací, pomyslel si Al.

"Jsem svobodný člověk a nikdo - ani Kortyzgarovi kněží, mi nebudou nařizovat, co mám nebo nemám říkat," prohlásil pevně. "Každopádně před pětadesáti lety lidé žili tam," ukázal na temný kotouč nehybně visící na pozadí hvězdné oblohy.

"Ted' tam žije jen bůh, jen náš bůh!" vykřikla.

"Kvůli němu ted' žijete tady? Kvůli němu byla zničena celá planeta?"

"Myslela jsem si, myslela jsem si..., že bys mohl..., že jsi úplně jiný člověk. Ted' vidím, že patříš mezi Concolovy nohsledy," zasyčela nenávislně.

"Proč? Protože říkám pravdu?"

Chvilí mlčela a pak promluvila cizím ledovým tónem.

"Irian mě pověřil, abych ti řekla všechno. Splním tedy jeho příkaz. Pak odtud odejdeš, Ale Yrade, a už tě nikdy nebudu chtít vidět."

Al přikývl. Nemělo smysl ji dál dráždit.

"Poslední odstavec závěti Ena Yrada, zvaného Irian," odříkávala nezúčastněným hlasem Clarissa. "Věc - hora Vaticanus, poloha... To není důležité. Jednání o koupi hory Vaticanus, rozkládající se na ploše čtyřiačtyřiceti hektarů, bylo natolik komplikované, že se nepodařilo tuto enklávu v termínu daném pro opuštění zóny přepsat do majetku výše zmíněného Iriana. Kněz Kalhon, zastupující sektu hanumanů, náhle zemřel, a než byl stanoven jeho následník, prošla lhůta. Právní zástupci sekty hanumanů těsně před uzavřením smlouvy prchli do Linie. S Haregenem, novým nejvyšším knězem sekty, se Irian kontaktoval až v Linii, a po dlouhá léta s ním jednal o odkoupení enklávy Vaticanus. Marně. Z toho plyne, že rodu Yradů do dnešního dne patří celý povrch planety s výjimkou enklávy Vaticanus.

Al Yrad, univerzální dědic, se zmocňuje, aby vykonal vše pro to, aby enkláva Vaticanus přešla do vlastnictví rodu Yradů. To je jedinou podmínkou toho, že práva ze závěti budou na dědice převedena. Pokud se Al Yrad tomuto závazku

zpronevří, bude zbaven všech práv a předmět závěti přejde na další dědice. Prvním v řadě je Clarissa, nejbližší příbuzná Irianova."

To už Clarissa stála u otevřených dveří.

"Jdi. Můj úkol je splněn. Od této chvíle jsi pro mne cizím člověkem, Ale Yrade."

Al jen bezmocně pokrčil rameny a vykročil na chodbu. Dveře za ním s třeskotem zaklaply.

4. REILLA

Stál na chodbě, která byla patrně běžnou veřejnou komunikací. Skutečně se podobala ulici, až na to, že nad sebou neměl modrou oblohu a dýchal vzduch, jehož složení zjevně neodpovídalo pozemskému standardu. Zdálo se, že prostory Linie trpí nedostatkem kyslíku...

Rozhodl se, že se porozhlédne po okolí. Uvidí, jací lidé tu vlastně žijí, a bude se snažit třeba i z drobných náznaků rozmotat propletenec vztahů mezi Concolem, Irianem a záhadným bohem Kortyzgarem. Mezitím se Clarissa uklidní a bude s ní snad rozumná řeč.

Rázným krokem se vydal vpřed. Ze stříbřité stěny na něj křičelo červenou barvou namalované heslo proklamující Kortyzgarovu velkodušnost. Byl to zatím jediný orientační bod, který dokázal zachytit. Snažil se zapamatovat si různé detaily, aby v tomto labyrintu nezabloudil. Nikde ani živáčka. Dospěl na křižovatku, kde si povšiml na stěně skvrny ve tvaru velké kaňky. Pokračoval dál, až teprve na další křižovatce se setkal s prvním člověkem.

To už si uvědomil, do jaké hazardní hry se pustil. Neměl identifikační průkaz - kromě diplomatického pasu, o němž nepochyboval, že mu v těchto prostorách bude k ničemu - a nevěděl, jaké se zde používá platidlo a zda vůbec v této sekci ovládané Irianem používají peníze. Pokud ne, není evidován v přidělovém systému, pokud ano, je bez prostředků. Nesmí se vzdálit daleko.

Potkával čím dál víc lidí a přitom si všiml, že tu jsou, podobně jako v Concolově sekci, všichni mladí. Neviděl nikoho, kdo by věkem překročil třicítku. Nebude tedy snadné najít někoho, kdo by se mohl pamatovat na ony kritické události před padesáti lety. Nebyl tu nikdo, před kým by se mohl znovu odvážit použít zakázaného slova Země.

Náhle se octl na tržišti. To, s čím se tady obchodovalo, měla být nejspíš zelenina. Ovšem Alovi ten produkt připadal jako řádně povadlá tráva. Al cítil zvláštní aromatickou vůni, která mu však nepřipomínala nic z toho, co znal z dřívějšíka. Pomalu kráčet mezi stánky, které byly nezvyklé tím, že zcela postrádaly zde zbytečnou střechu. Pozoroval ty, mezi nimiž patrně bude nucen žít...

Pak pochopil, že se od ostatních odlišuje oděvem a že je tedy nesmírně nápadný. Oni měli na sobě šaty ze syntetických vláken, spíchnuté velmi hrubou nití a často nepřiléhavě padnoucí, vše v jednotvárném okru nebo hnědi. Al si však po ulici vykračoval v přepychové stříbřité kombiněze diplomata, opatřené výsostnými znaky planety, kterou v kosmu zastupoval. A ke všemu byl obutý... Už se nedivil, že lidé při pohledu na něj ztrácejí řeč a sklápějí oči k zemi. Ať chtěl, nebo nechtěl, byl vetřelec z jiného světa.

Al přistupuje k jednomu z pultů, kde se prodává ona tráva v plastickém sáčku převázaném kovovou páskou. Bere zboží do ruky a odhaduje, že by to mohly být sušené řasy. I když má hlad, uvědomuje si, že by něco podobného stěží dokázal požívat. Zakrouží jen hlavou a zamyšleně kráčí dál. Teprve když ujde asi padesát metrů, uvědomuje si, že sáček stále nese s sebou. Vždyť se vlastně dopustil krádeže! A přesto se nikdo neodvážil protestovat, i když ji provedl přinejmenším před dvaceti svědky. Rychle se vrací zpátky, klade sáček zpět na místo a hlasitě se trhovci omlouvá; odpovědi se však nedočká.

Zahýbá za roh a ocitá se mezi stánky s rozvěšenými oděvy, jako vejce vejci podobnými těm, které nosí všichni kolem. Bez jediné živější barvy, bez jakýchkoli ozdobných prvků. S maximální účelností a jednoduchostí vyrobená konfekce. Navíc ještě neužitečná, protože oděv tady nikoho nemusí chránit před chladem, šaty se zřejmě nosí jen proto, že tomu lidstvo kdysi navyklo... Ovšem, všichni jsou bosí, nikdo se nemůže pochlubit ani těmi nejjednoduššími sandály. A všichni mají úžasně ploché nohy...

Tráva a hrubé oděvy, to je vše, co lze na tržišti vidět. Nikdo tu neobchoduje s ničím jiným. Nikdo nic jiného nepotřebuje?

Teď se Alovi konečně podařilo to, kvůli čemu se vydal na svou procházku. Přímo proti němu stojí mladý člověk, spíš ještě chlapec, kterému není ani dvacet, a zřejmě chce navázat kontakt. Hoch však vzápětí sklopí zrak a uctivě mu uhýbá z cesty. Zdá se, že ho Al nezajímá; když však prochází těsně kolem něj, zašeptá téměř neslyšně jediné slůvko: "Veksl?"

Mladík se rychle ztrácí v davu, ale Al už neváhá. Neví sice, co po něm ten mladiček vlastně chce, ale rychle a pokud možno nenápadně se vydává za ním, i když o nenápadnosti v jeho případě nemůže být řeč.

"Čtvrtá křižovatka doprava," slyší náhle zblízka jiný hlas. Rychle se otáčí, ale ten, kdo k němu promluvil, už zmizel v anonymní davu. Není těžké odbočit za čtvrtým rohem a objevit liduprázdnou ulici se slepými obdélníky dveří.

Nikdo nikde. Al se rozhlíží, a když nikoho nevidí, chce už odejít. Tu se však před ním rozevře temná špehyrka dveří a v ní spatří bledou ruku.

Zjevně ho zve dovnitř.

Jsou tam tři - mladí, zarostlí a neupravení. Vyhublé tváře, hluboké oční důlky, špatné zuby, pokřivené končetiny. Stojí a měří si Ala podivnými pohledy.

"Jaký kurs?" ptá se ho ten, který ho oslovil na ulici.

"Tak okamžik, pánové," říká Al. "Jsem tady cizincem a..."

"To vidíme, že jsi cizinec," ušklíbne se druhý mladík, ryšavec s dvěma velkými záplatami na prsou, utrženou levou nohavicí. "Dělej, než dorazí stráž, určitě jsi ji na sebe upozornil..."

"Nechte mě laskavě domluvit! Jsem cizinec a naprosto nevím, oč se jedná."
"Tak dost," rozhoduje první. "Nabízíme deset tisíc."
Al váhá. Má přiznat, že je naprosto neznalý místních poměrů?
Jeho mlčení si vysvětlují jinak.
"Čtrnáct tisíc," zvyšuje mladík nabídku.
Al přistupuje na jeho hru.
"Dvacet osm," zkouší se trefit do správného kursu. Vidí jen ironické úsměvy.
"Přes šestnáct nejedeme," hlásí třetí mladík, s bezzubými ústy a monoklem pod okem. Je však přikován k podlaze pohledem toho prvního.
"Dvacet pět," licituje dál Al Yrad a začíná z toho mít jisté potěšení. Tři hlavy se shlukly do těsného hloučku, něco si tiše špitají.
"Devatenáct," rozhodnou po chvíli. "To je naše poslední slovo."
Teď je na Alovi, aby chvíli váhal. Trvá to víc než minutu, během níž tři pohledy visí na jeho rtech, než konečně řekne: "Dvacet."
Konečně se dohodli.
"Ruku na to," napřáhne mladík svou nezvykle útlou ruku. Obchod je uzavřen. Všichni tři se rychle shýbají.
"Moment," couvá Al ke stěně. "Napřed peníze."
"Co to?" diví se všichni tři.
"No přece těch dvacet tisíc."
"Tady," hází mu plastický váček, kterého si Al předtím ani nevšiml, protože ležel u stěny a svou šedou barvou splýval s podlahou. Al jej chytá za letu a vidí, že plastík je průhledný a uvnitř je jakási skleněná drť. "Přesně dvacet tisíc," usmívá se srzoun.
"Jak jste mohli vědět, na jaké sumě se dohodneme?" divil se Al.
"Nejsme všerejší," odsekává bezzubý a všichni se vrhají - po Alových botách.
Al si uvědomuje, že ho poznání místních zvyků patrně přijde dost draho. V rukou má bezcennou skleněnou drť a teď mu mrštné chmatácké ruce začínají rozepínat přezky.
Ne, takhle by to nešlo.
Prudce všechny tři od sebe odstrkuje a diví se, kolik má ve svých pažích síly. Chlapci se odrážejí od protější stěny jako gumové míče.
"Co? Ty nás chceš vypéct?!"
Tři otevřené kapesní nože mají být protiargumentem.
Al se opře o stěnu a zvedne ruce na znamení smíru.
"Ne, ani nápad. Boty jsou samozřejmě vaše. Ale potřebuju ještě něco."
Tři nože se zastavují kousek od jeho hrudi.
"A co jako?"
"Už jsem vám říkal, že jsem cizinec, ale úplně jiný cizinec než si myslíte. Nevím vůbec nic o vašem světě, byl jsem dlouhá léta pryč, ve vesmíru..."
Víc Al nestačil říct.
Rozletěly se dveře a povědomý hlas vítězoslavně zahalekal:
"Chvála Kortyzgarovi, je tady!"
Vše další se odehrálo v tak krátkém časovém úseku, že se Al nebyl později schopen upamátovat na jednotlivé podrobnosti. Během několika sekund už prchal temnou úzkou chodbou, vlečen za ruku jedním z mladíků. Teprve v tu chvíli si uvědomil, že na místo nezákonné transakce vtrhl Xenius. Dřív než stačil Al zareagovat, strhl ho mladík k panickému útěku. Mezerou tajného vchodu, zřejmě přichystanou ve stěně pro podobné případy, se však protáhl jen mladík a Al; vzápětí se za nimi vchod opět zavřel. Chlapec tedy nechal své dva druhy v pěkné kaši. Teď se však mladík z ničeho nic zastavil, takže Al, který nic podobného neočekával, do něj vrazil. A v té chvíli poznal, že nemá vůbec co dělat s chlapcem!
Za jejich zády se ozvaly prudké rány, jak Xeniovi muži rozbíjeli ostění, a hlasité výkřiky.
"Nemusíš se jich bát, Ale. Střílet nebudou, protože tě potřebují živého."
"Jsi pozoruhodně informovaná," řekl Al a jeho průvodkyně konečně vypadla z role - promluvila ženským hlasem.
"Pojď se mnou. Pokud se chceš dovědět opravdu všechno, budu ti k službám."
Otevřela poklop ve stropě a vlezla do něj jako první. Nechala Ala samotného v chodbě. Měl teď jedinečnou šanci vrátit se zpátky ke Xeniovi, a tím pádem i k Irianovi. Věděl, že mu nehrozí vážné nebezpečí. Tedy alespoň do chvíle, kdy rozhodně odmítne stát se vykonavatelem bratrovy závěti. Jenže Al potřeboval nejprve vědět, znát pravidla i sázky té podivné hry, kterou s ním hrají. Po krátkém zaváhání se protáhl otvorem a uzavřel za sebou poklop.
"Vidím, že ses rozhodl," usmála se jeho průvodkyně a začala stoupat po zdánlivě nekonečném žebříku. Brzy se už jenom přitahovali rukama a nakonec přímo letěli prostorem, protože gravitace opět zmizela.
"Tady jsou chladicí a energetické generátory," poznamenala, když míjeli objemná doutníkovitá tělesa. "A tady, za tou stěnou, tam je prázdno. Tam končí svět."
"Tam je vesmír?" zeptal se Al.
"Nevím... co to je," řekla značně nejistě a protáhla se úzkou skulinou. Al se odrazil a následoval ji. Pluli teď úzkou šachtou, jejíž stěny byly ověšeny nespočetnými hady kabelů a potrubí. Energovody, plyn, kanalizace, komunikační systémy...
"Tohle je hlavní kolektor. Vede souběžně s tunelovou dráhou," řekla dívka. "Tady nás nikdo hledat nebude."

Al se podíval její naivitě, přesto ji však odhodlaně následoval.

Po chvíli prudce odbočili a zastavili se před malými dvířky, podobnými vikýři. Za nimi se opět začala vracet gravitace.

Octli se opět na liduprázdné ulici. Zdálo se, že jsou u cíle, protože dívka otevřela jeden nenápadný vchod a vstoupila dovnitř.

Al vešel za ní. Rychle zavřela, opřela se zády o dveře, zaklonila hlavu a zhluboka oddychovala, aby uvolnila napětí předchozích minut. Pak jediným rychlým pohybem strhla paruku a na ramena se jí rozlily zlatavé vlasy. Pomalu si odlepovala vousy a Al s údivem zjišťoval, že před ním nestojí dívka, ale krásná žena nejméně pětadvacetiletá.

"Jak se jmenuješ?" zeptal Al.

"Reilla," odpověděla.

Rozhlédl se kolem sebe. Na rozdíl od útulného Clarissina příbytku, připomínala tato místnost nejspíš vetešnictví.

"Tohle všechno pochází z tvých obchodů, Reillo?" zíral na haldy veteše, které se v místnosti povalovaly. Za gigantickou hromadu starých sešlapaných bot se téměř ztrácelo úzké lůžko. Ve vy-sokém regále dosahujícím až ke stropu byly rovněž narovnané boty.

Al se sehnul, uvolnil přezky a pomalu se zul. Své boty, které dokázaly ochránit lidskou nohu i na planetách s žíravým prostředím, položil vedle hromady starých škrpálů.

"Jsou tvoje," řekl. "Vysvětlí mi ale, co znamená tohle," a vytáhl z kapsy plastický sáček se skleněnou drtí, kterým mu Reilla zaplatila za boty. Náhle se zarazil. Teprve teď, v jasném osvětlení pochopil, co sáček vlastně obsahuje. Na chvíli zůstal přímo ohromen. Rychle se však vzpamatoval a změnil téma. "Co s těmi botami budeš dělat?"

"Boty kupuji od cizinců, kteří projíždějí naší částí Linie. U nás se nevyrábějí, jsou považovány za luxus. Běžná cena je patnáct, dvacet tisíc, přijde na to. Cizinec rád prodá, protože dostane dvakrát až třikrát tolik, než za kolik doma boty koupil. Já je pak prodávám za padesát i za šedesát tisíc."

"A za kolik prodáš ty moje?" zajímal se Al.

Usmála se.

"Když budu mít štěstí, tak za půl milionu. Tak dobrý obchod jsem ještě neudělala."

"A to mi říkáš s takovým klidem? Připadám si teď jako trouba! Co když ti je zase seberu?"

"Vím, jak tě přesvědčit. Existuje spousta metod, Ale Yrade. Ale já doufám, že je nebude nutné použít... Jenže teď si snad nebudeme kazit náladu pracovními záležitostmi," podívala se do malého zrcátka, na které kupodivu ve stěně obestavěné regály zbylo ještě místo.

"Zkusím ze sebe zase udělat ženskou. Tyhle věčné převleky mě už unavují a ničí mi pleť."

"Jistě, když se tady nepoužívají kosmetické přípravky..."

"Ale používají. Jednu lahvičku kolínské pořídím za pět až šest párů bot. Za ty tvoje si možná budu moci dovolit ještě i oční stíny. Když dovolíš, upravím se," řekla a začala se svlékat, aniž by projevila jakýkoliv náznak ostychu před cizím mužem. Pohodila hlavou, až se její dlouhé vlasy rozlily jako vodopád po nahých zádech, a pak zmizela za zástěnou, odkud Al vzápětí zaslechl zurčení sprchy...

V tu chvíli si uvědomil, že po celou dobu své diplomatické mise neměl ženu. Pomalu přešel kabinou, vyhýbaje se horám bot. Odhrnul zástěnu.

"Každou pánskou návštěvu vítáš tímhle skvělým představením, Reillo?"

"Ne, každou ne," obrátila se k němu s ohníčky v očích. Měla dokonale modelovanou postavu. Voda jí stékala v proudech po těle a smáčela bílou kůži. Jako papír, pomyslel si Al. Je bílá jako papír...

Zahalila se do čehosi, co měl být asi ručník, ale látka připomínala spíš pytlovinu. Kdyby tak znala froté ručníky, zbláznila by se štěstím, napadlo Ala. Uvědomil si, že má ve svém člunu nepochybně celé bohatství, které by tady v Linii mohl výhodně zpeněžit... Ale za co? Hořce se usmál. Možná za půl tuny křemíkových krystalů, ze kterých si můžu po večerech skládat dohromady systémy, které někdo z neznámých příčin zničil...

Jenže na podobné myšlenky mu už nezbyl čas. Vášeň v něm explodovala jako megatunová bomba.

Když pak oba slastně odpočívali vedle sebe na úzkém lůžku, Al cítil, jak k němu přichází spánek. Už mu nevadil drsný povrch tkaniny, na kterém leželo jeho tělo, navyklé jemnějším látkám, jen v dřímotách objímal dívku, o níž teď bezpečně věděl, že se v umění lásky dokonale vyzná.

Náhly rachot slov vnímal jako vzdálený snový odraz, dokud nepoznal, že se týká jen a jen jeho. Uvědomil si, že ho Reilla už neobjímá, že leží zcela nahý bezmocně na lůžku, zatímco jeho oblek s výsostnými znaky diplomata i všemi zbraněmi leží na opačném konci komůrky...

Muže, kterému teď hleděl zblízka do tváře, kupodivu znal.

"Tak jsme se znovu setkali, Ale Yrade," usmál se Securit.

5. HAREGEN

Ty šaty jsou hrubé, neuvěřitelně hrubé. Drsné jako skelný papír. Al Yrad cítí každý šev té hrozné pytloviny, kterou ho přinutili navléknout na nahé tělo. Tentokrát mu už nikdo neprojevoval úctu. Nikdo se za ním neohlížel. Nikdo v něm neviděl tajemného cizince. Nikdo nechtěl s ničím vekslovat. Zacházeli s ním jako se zajatcem - však také zajatcem byl. Ovšem zajatcem natolik významným, že mu dovolili cestovat na vzdálenost deseti tisíc kilometrů uvnitř velké bedny, do níž ho ohleduplně napěchovali až poté, co ho uspali omamným prostředkem...

Leží teď na chladné kovové podlaze ve čtvercové místnosti, ne větší než běžná obytná buňka. Cela je úplná prázdná, jen vzadu v rohu se povaluje odporná hromada hadrů. Ještě teď cítí Al všechny kosti i svaly svého těla - když ho doslova vhodili dovnitř, neudělali to právě nejšetrněji. Ale fyzická bolest je ničím proti zahanbujícímu pocitu potupy,

který ze sebe Al nemůže setřást.

Je opět v moci tajemného Concola, a tentokrát už patrně nemá žádnou šanci odsud zmizet. Securitovy prsty zjevně sahají daleko. To, jakým způsobem pronikl Concolův spolumládce přes bariéry Irianových stráží, bylo na jednu stranu obdivuhodné. Ovšem Al Securitovi jeho úkol náramně usnadnil. Jako slepý krtek sedl na tu nejprimitivnější vějičku. Ach Reillo... Měl přece jen projevít trochu víc rozvahy. Kdyby neodložil zbraně...

Al pomalu vstává a zkoumá své vězení. Klasická buňka - stěny z plastiku napodobujícího kov, zprohýbané pláty pospojované na pohled křehkými nýty, podlaha zhotovená z duralu, titanu nebo jiného lehkého kovu, strop, který je současně podlahou vyššího podlaží... Al slyší monotónní bzukot klimatizace a cítí, jak shora dovnitř jemnou mřížkou proudí čerstvý, či spíše mírně ochlazený vzduch. Kdyby se dostal nahoru, k té tenké mřížce, mohl by se pokusit ji rozebrat. Mohl by proniknout do labyrintu klimatizačního systému! Jenže strop je vysoko, tak vysoko, že na něj Al nedosáhne...

Věru, takhle si svůj návrat na rodnou planetu nepředstavoval. Stal se bezdomovcem, je prakticky bez přátel. Irian umírá, Clarissa na něj zanevřela, Reilla ho zradila. A nemá boty. Je to k smíchu, že si právě teď vzpomněl na své boty, které tak výhodně prodal. I váček s krystalky je ten tam...

Čím se vlastně teď liší od obyčejných obyvatel Linie? Svou opálenou pokožkou, robustnější postavou - a svými znalostmi.

Ano, jeho vědomosti, právě těch se zřejmě jeho protivníci obávají. Concol i Irian mají strach z toho, že by se obyvatelé Linie mohli dovědět pravdu. Pravdu o tom, že kdosi před lety zničil jeden ohromný a nádherný svět a odsoudil tak je i jejich potomky žít tady, ve věčném vyhnanství...

Proto je zakázáno mluvit o Zemi. Nová generace musí zapomenout. Proto se budou chtít Ala zbavit, proto se ho snaží izolovat. Nejjednodušší by bylo Ala Yrada zabít, jenže zatím se zřejmě může Concolovi k leccemu hodit. Al proklel Iriana. Proč ho nevaroval, proč ho neseznámil se situací v Linii? Proč mu místo toho vyprávěl o nákupu celé planety, která není k ničemu?

Nové a nové otázky táhnou Alovým mozem, ale odpovědi nikde...

Proč se o něj zajímá Irian, je celkem jasné, ale k čemu ho potřebuje Concol? Kdo všechno ví o Irianově závěti?

"Není boha kromě Kortyzgara, a Haregen je jeho prorok. Necht' zhynou všichni nevěřící psi!"

Al se bleskově ohlédl, ale nikoho neviděl.

Až teď. Hromada hadrů v koutě se pohnula. Vynořily se z ní dvě tenké, neuvěřitelně špinavé nohy, potom pařátům podobné ruce a nakonec se ukázala lysá bezvousá hlava s maličkou tvářičkou a vpadlýma očima.

Bezzubá ústa znovu opakovala svoji zbožnou větu.

"Vida, spoluvězeň," řekl Al a přistoupil k tomu podivnému člověku, který se pomalu hrabal na zadní, přidržuje se kostnatými prackami stěn. Protáhlá hlava se houpala na šlachovitém krku, z něhož jako strmá skála vystupoval neforemný ohryzek. Poloslepé oči se stočily směrem k Alovi.

"Kdo jsi? Jsi snad nevěřící pes, který pochybuje o mých slovech?"

"Nepochybuji o tvé víře, příteli," uklidňoval Al druhá v neštěstí. Měl přitom co dělat, aby se ho nezačal štitit. Zápach, který se z tohoto tvora šířil, překonal zatím vše, s čím se Al v Linii setkal. Kostnaté tělo bylo zakryto hmotou, která mohla být zrovna tak textílem jako plastikem. Tento nedefinovatelný oděv byl na mnoha místech potrháný a záplatovaný, četnými otvory pak prosvítala kůže, z níž se odlamovala špína.

"Takže jsi přece jenom nevěřící pes!" skuhral dál neznámý. "Patříš snad mezi ty odpadlíky, kteří neuznávají naše svatá práva na Svatou zemi?"

"Ne, nepatřím mezi ně, přestože musím přiznat, že jsem Irianův bratr."

"Ten zlotřilec nemůže mít bratra!" vykřikla ta troska a rozkašlala se. "Nemůže existovat člověk, který by dokázal žít s vědomím, že je příbuzný toho ďábla, budiž jeho jméno prokleta na celé věky. Ale patrně jsi rovněž neznaboh, odsouzený k věčnému zatracení ohněm pekelným. Tak jako on. Zrovna tak jako on..." Jeho slova odezněla do ztracena a ubožák se opět zhroutil. Ležel na podlaze a mumlal si cosi pro sebe.

"Budiž, jsem tvým bratrem ve víře," ustoupil Al od rozhodnutí hovořit pravdu. "Vysvobodím tě z téhle páchnoucí díry, když mi pravdivě odpovíš na několik otázek."

"No, to už zní lépe," posadil se ten špinavý pytel, ale Alova slova ho nijak zvlášť neohromila. Zdálo se, jako by útěk z podobného vězení považoval za zcela přirozenou věc. Al už nepochyboval o tom, že má před sebou jednoho z Kortyzgarových kněží hanumanovy sekty.

"Pověz mi, co víš o Zemi?" zeptal se starce.

"Na počátku nebylo nic, jen teskná prázdnota a lidská touha bloudící nad propastí. Božské Slunce stvořil Otec Kortyzgarův před tisíci a pěti sty lety. I viděl, že je to dobré, a vytvořil mu tisíce družek, aby na své pouti prázdnotou, která nikde neskončí, nezůstalo osamoceno. A Slunce tak mohlo dávat životodárnou energii samotnému Kortyzgarovi, jeho budoucím druhům i jeho četným potomkům."

Al pochopil, že slyší úryvky z jakéhosi náboženského textu. I když z něho zatím nebyl moc moudrý, byla tu naděje, že v něm bude zrno historické pravdy, které tak usilovně hledal.

"I řekl posléze Otec Kortyzgarův: Buď Země jako zdroj všeho živého, buď člověk na Zemi a zasej sémě do svého lože, by zrodilo se lidstvo jako předstupeň ke zrodu Nejvyššího. I stalo se tak - a byla Země a člověk na ní co pilný mraveček konal dílo své, pamětliv těch božských slov. I stalo se za jedné noci rudých ohňů, že Otec Kortyzgarův zasel krutý požár mezi lid, když byl viděl, že zloba lidská se příliš rozmnožila na Zemi, a jen nemnoha vyvoleným z rodu Yradů dovolil přežít."

Al sebou trhl a málem skočil starci do řeči, ten však soustředěně se zavřenýma očima pokračoval ve vyprávění.

"I rozhodl Otec Kortyzgarův, že zplodí nový život, ulehl do svého lože a zasel nové sémě, a když byl vstal, člověk z

rodu Yradů, pamětliv své vděčnosti, poznal Kortyzgara. I viděl člověk svého nového a teď už jediného boha a projevil mu úctu. Pamětliv svého poslání, odstoupil od nároků na propůjčenou mu Zemi a odstěhoval se do světa rovného a nekonečného jako sama prázdnota. Do světa tenkého, ale svobodného, do světa bez tíže i závazků; Až přijde Kortyzgarův čas, stane se Kortyzgar skutečnou božskou bytostí a člověk vstoupí zpět do své prapůvodní vlasti, aby ji připravil pro další božský zázrak, což ovšem budou moci vykonat jen ti, kteří zachovají věrnost svému jedinému bohu." Kortyzgar, zase ten zpropadený Kortyzgar! pomyslel si Al. Dědek mele to samé jako můj milý bratříček. Zemi obsadil Kortyzgar! Proč ne rovnou víly nebo divoženky? Znal samozřejmě prastarou sanorskou víru ve velikého a jediného Kortyzgara, ale veškerý jeho rozum se vzpíral myšlence, že by člověk uvolnil místo na Zemi jakési éterické bytosti, svéráznému imaginárnímu bohu, a sám se s nesmírnými obětmi a obrovskými náklady odstěhoval sem. A kde je vysvětlení proměny celé planety v černou poušť?

"Kdo vlastně jsi, dobrý muži?" snažil se navázat kontakt s vizionářem. Pochopil, že tenhle člověk bude v Linii skutečně vzácným jevem; bez zábran mluví o Zemi i její historii.

"Jsem Haregen, muž boží, nejvyšší představitel sekty hanumanů, druh Kortyzgarův."

A vida, tohle jméno přece znám, uvědomil si Al.

"Ty věříš v návrat člověka na Zemi?" zeptal se.

"Věřím, červe. Proto jsem zanechal na Zemi své věrné, proto jsem ponechal ve svých rukou božskou a nedotknutelnou půdu, proto střežíme Kortyzgarův klid i jeho chrámy. Marně se mne snaží ohavný kacír Irian přemluvit. Nedostane ode mne nic, i kdyby platil Kortyzgarovými odpustky. Kupte si Mars, Venuši, dám vám Jupiter třeba zdarma. Vaticanus však nedostane! Nikdo jej nedostane! Je náš, je Kortyzgarův!"

Podívejme se, pomyslel si Al. Tohle je tedy ten člověk, který odmítá po dlouhá léta Irianovi prodat poslední kousíček pozemské půdy!

"Ty bys byl ochotný prodat mi Mars?" podivil se Al. Vlastně to řekl jen proto, aby vůbec něco řekl. Netušil, co se doví.

"Teď už ne, teď už nemohu. Mars je totiž na cestě sem. Božský Mars, nádherná kulat'oučká nádivka, už patří Kortyzgarovi. Hlásal jsem v našich chrámech, že Mars, neposlušen nebeských zákonů, opustil svůj orbit a vnesl zmatek do systému, který nám zanechal božský Otec Kortyzgarův. Neposlouchali mne. Zbrojnoši mne pronásledovali. Nikdo se nepodíval na nebesa, aby se přesvědčil o pravdivosti mých slov. Zničili mi dalekohled, jedinečný dalekohled... Nezbylo z něj nic. Vadily jim i mé oči. Chtěli mne oslepit, a teď už jen čekám na ortel. Rozkradli vše, co jsem měl. Jen má víra a mé znalosti mi zůstaly. Očekávejte Mars! Brzy přijde mezi nás a stane se svědkem velkolepého zrození samotného Kortyzgara."

Alovi to všechno stále nedávalo žádný rozumný smysl. Co se vlastně se Zemí stalo?

Chtěl pokračovat v bláznivém rozhovoru, ale v té chvíli se skřípotem se rozevřely dveře a Al Yrad byl vyzván zbrojnošem v nablýskané zbroji, aby šel k výslechu.

"Yrad... On je skutečně Yrad," šeptal Haregen a jeho kostnaté ruce se vztahovaly za odcházejícím spoluvězněm. Al nevěděl, jestli ta slova měla být projevem zbožné úcty nebo nejhlubšího opovržení.

6. CONCOL

"Tak ty jsi ten slavný Al Yrad?" řekl narůžovělý tvor, kterého v první chvíli Al ani nepovažoval za člověka. Když ho přivedli do zatím největší místnosti, kterou tady v Linii viděl, byl téměř oslepen tisícovkami záblesků sršících ze všech stran. Brzy poznal, že jsou stěny tohoto sálu obloženy tím, co v ostatních částech Linie funguje jako platidlo. Krystaly byly sestaveny do zvláštního ornamentu. Když se Al zahleděl na stěnu pečlivěji, pochopil, že se jedná o schéma sluneční soustavy se všemi planetami. Toto umělecké dílo bylo patrně vytvořeno dřív, než se dostala ke slovu ideologie popíra-jící existenci Země. I když to bylo absurdní, nikdo už zřejmě nechá-pal smysl tohoto artefaktu. Concol, samozřejmě to musel být Concol a nikdo menší, seděl v pozlaceném invalidním vozíku, vznášejícím se necelých patnáct centimetrů nad nepochybně pravým perským kobercem. Odulý obličej s masitými růžovými tvářemi, zbytečně úzkým čelem a vosíma očima seděl na neuvěřitelně krátkém krku, který celou hlavu jako by stahoval mezi ramena. Ze záhybů drahé látky vytékaly dvě tučné ruce, třímající blyštivé odznaky moci. Jedním z nich byl křišťálový globus, a druhým zmenšená, ale patrně pravá lidská lebka, pozoruhodně deformovaná rovněž do tvaru koule. Věkem mohl Concol přesáhnout padesátku.

Jakou tělesnou vadou trpí tento vládce nad lidskými osudy milostivě zakrýval dlouhý prošíváný plášť. Oč bylo jeho bachraté tělo nehybnější, o to živější byly ruce, oči, a zejména ústa. O to větší měl moc. O to víc měl ozbrojenců. Mlčíci špalír lemoval z obou stran blyštící se trůn. Sveřepé pohledy dávaly výmluvně najevo, co by čekalo každého, kdo by se k vládci bez dovolení byl jen přiblížil. Vedle Concola stál jako nehybná socha Securit v černém plášti. V nohách trůnu pak seděla se sepjatýma rukama, oblečená do poloprůhledné tmavé řízy, žena. Byla to Reilla. Věrná Concolova služebnice nijak nedávala najevo, že by zajatce, potupně předvedeného před Concola, poznávala. Al by si před ní nejraději odplivl.

"Ano, jsem Al Yrad - vyslanec planety Země, který se před čtyřicetihodinami vrátil z diplomatické mise v soustavě Omikron Eridani," odpověděl Al Concolovi rozhodně. S potěšením zaznamenal, jak slovo Země dokázalo doslova otrást celou masou ozbrojenců. Meče se hrozivě vztyčily.

Concol rychle pozvedl ruku, aby včas zastavil všechny projevy nepřátelství.

"Ještě ne," řekl rozvážně nečekaně pevným a hlubokým hlasem. "Na tohle bude vždycky čas. Něčeho sis jistě nestačil všimnout, mladý muži," obrátil se opět k Alovi. "Tvá mise, jakkoli dobře míněná, ztratila smysl. A co víc, stala se nám, šťastným obyvatelům Linie, nebezpečná. Já, jediný a neomezený vládce Linie, nepotřebuji neužitečné kontakty s tvory, které musíme považovat za své nepřátele. Tělesné schránky těch, kteří tě v pomatení smyslů poslali..." Concol na

okamžik zaváhal, ale Alovi to neuniklo, "... tam daleko, do neznáma, se dávno rozpadly v prach. Právě tak upadly v zapomenutí i jejich myšlenky. V Linii teď panuje nový a spravedlivější řád. Slyšel jsem leccos o tom, že nejsi příliš ochoten přizpůsobit se běžným pravidlům soužití, která každý občan Linie uznává a bez reptání dodržuje."

Concolova tvář nabyla nachové barvy a musel se několikrát zhluboka nadechnout. Tuto přestávku využil Al k protestu.

"Mýlíš se, Concole."

Zbraně se opět zabýskly. Securit najednou stál těsně po boku svého vládce.

"Oslovuj panovníka tak, jak se sluší, červe!" zasípěl.

"Není mi nic známo o etiketě tohoto podařeného dvora," odsekl Al Yrad. "Ani na opačném konci kosmu jsem se před nikým neklaněl. Ať to byl vládce planety, nebo celé hvězdné soustavy. Nevidím důvod, proč bych se zde měl chovat jinak."

"Uvidíme, jak dlouho vydrží tvůj vzdor, holobrádku!"

"Nech ho být, Securite, ať plivá kolem sebe svůj jed, ať se třeba zahltí zhoubnými a pomatenými myšlenkami," řekl rozmrzele Concol. "Na to, abychom ho učili slušnému chování, mu zbývá pramálo života. Copak nevidíš, že je přestárlý?"

Al se usmál.

"Je mi biologických třidvacet let."

"Ale ve skutečnosti skoro osmdesát!" zahřímá Concol a ruka s lebkou se vymrštila vpřed. "Zdá se, že ses ještě neseznámil s jednou důležitou zvyklostí, kterou tady v Linii zachováváme. Jistě pochopíš, že v takto omezeném prostoru a při neobyčejně vysoké hustotě obyvatelstva se nutně musí nedostávat organické masy, která jediná díky zvláštnímu omylu Stvořitele je schopna nasýtit obyvatelstvo. Jsem mocným, ale i spravedlivým vládcem. Nemohu nechat nikoho hladovět. Pokud je nedostatek biomasy, musím někde hledat její zdroje. V tělech přestárých jí je dostatek... Stačí ji jen akumulovat... Už chápeš?"

"Jistě, rozumím. Jaká je ve vašem systému věková hranice pro přestárlost?"

"Je pohyblivá, podle toho, jak dokážeme ubránit území i zásoby proti loupeživým nájezdům. Ale tebe nezachrání ani to, že včera byla mým novým výnosem slavnostně zvýšena hranice přestárlosti na jedenatřicet let."

"V tom případě hovořím se živými mrtvolami," konstatoval sarkasticky Al a pokusil se odhadnout Concolův i Securitův věk. "Ty sám už jsi dávno propadl svému vlastnímu výnosu."

"Jen kousej, ty štěnice. Dřív než tě rozšlápnu, nechám ti sedřít kůži z těla."

"Zase jen násilí, ta oblíbená kratochvíle všech špatných vládců," povzdychl si Al. I když byl pouhým zajatcem bez jakékoli ochrany, přesto si byl jistý, že proti němu zatím sílu nepoužijí. Concol ho zcela nepochybně k něčemu potřeboval...

"Nu, posečkáme s tím zatím," ztěžka se pohnul Concol ve svém křesle. Bylo zjevné, že mu pohyb působí nesmírné potíže. Revmatismus, napadlo Ala. "Na biomasu je zatím času dost. Dokonce se může stát, že tě necháme ještě nějaký ten pátek žít, pokud vstoupíš do našich služeb. A já nepochybuji, že do nich vstoupíš, protože pomýšlení na smrt tě jistě neláká."

Al pokrčil rameny. Tady nebylo co odpovédět.

Despota se zamračil.

"Jsi živoucí fosilie, Ale Yrade! Opovrhují tebou pro tvou hanebnou minulost. I můj lid by tebou opovrhoval, kdyby se dověděl, jak zrudné myšlenky se prohánějí tvou hlavou. Již za první větu, kterou jsi při audienci pronesl, by tě každý soud poslal na deset let do káznice. Už teď jsi vlastně mrtev, ale zájmy všech jsou momentálně přednější."

Konečně, pomyslel si Al. Konečně hovoří k věci.

"Ovládáš jeden rouhačský trik, který moji bojovníci neznají," pokračoval Concol. "Bez potíží můžeš vystoupit do prázdnoty, což by nikdo z lidí vychovaných v řádné víře nedokázal. Nikdo by se nedopustil tak strašlivého porušení božích zákonů. Můj věrný poddaný by se třásl hrůzou z pekelných muk, která by ho po něčem takovém očekávala. Ale pro neznaboha jako jsi ty, to jistě nebude žádný problém. Tebe ďábel čeká tak jako tak."

Tak vida! Concol vychoval své ovečky ve víře v existenci jediného světa, Linii, a teď zřejmě zakopl o svá vlastní přikázání.

"Když vykonáš, co ti uložím, nebudu trvat na tom, abys byl akumulován, a to, jak uznáš, je ode mne jistě velká milost. Ale Yrade. Potřebuji, abys vzlétl do prázdnoty a zase se vrátil."

"Kam to bude? Na..."

"Mlč!" vykřikl Concol. Securit se už ve chvíli, kdy se Al nadechoval k dalšímu slovu, otřásl a bezděky si přitlačil dlaně na uši. Jen Reilla seděla nehybně jako socha u nohou svého vládce a nezdálo se, že by slyšela jediné slovo.

Al zmlkl.

"Dopravíš můj vzkaz Irianovi."

Al vytřeštil oči.

"Ano, Irianovi. Irian je naším úhlavním nepřítelem, chce zničit náš dobrý svět. Zmocnil se zcela protiprávně části Linie. Jen díky naší laskavosti nepodnikáme proti němu frontální útok, protože chceme šetřit lidské životy. Proto chceme nejdříve s Irianem vyjednávat, přestože bychom jej mohli vytlačit ven z Linie jako zátku z láhve. Irian si klade drzé podmínky, vydírá, terorizuje. Drží dokonce několik našich věrných jako rukojmí. Proto se k němu vypravíš a budeš zastupovat naši stranu při výměně zajatců. Pak se vrátíš i s našimi rukojmími zpět."

"Proč myslíš, že bych se měl vracet, Concole?"

"Oslovuj našeho panovníka všemocný vládce, ty ničemo!" vzkypěl Securit, ale posunek Concolovy ruky ho zadržel.

"Nespěchej, včas se všechno dovíš, Ale Yrade," řekl Concol. "Abychom předešli jakékoli zradě z Irianovy strany,

potřebujeme využít prázdnoty i tvého člunu. Potřebujeme také tebe, protože tvůj život se neodváží ohrozit. Velmi dobře víme, co pro něj znamenáš a jak zní jeho závěť. Dobu návratu nechám na tobě, ale lhůtu ti nedám delší než čtyřiačtyřicet hodin, Ale Yrade, víc ani vteřinu."

"A když se nevrátím?"

Concol se usmál.

"Než odstartuješ, dostaneš malou injekci. Je to taková malá časovaná bomba. Říkáme jí horká krev. Po čtyřiačtyřiceti hodinách začne působit. Začne rozkládat tvou krev a ve tvých cévách dojde doslova k požáru. Krev se ti ohřeje na sto stupňů a začne se vařit, přesto však dál bude rozvádět po tvém těle kyslík, protože srdce bude před jejím působením chráněno. Uvaříš se zaživa, Ale Yrade, a to pěkně zevnitř. Jak tě těší vyhlídky na takovou smrt?"

Al mlčel. K tomu nebylo co dodat.

"Tak, to bychom měli za sebou formality. Teď záleží vše jen na tobě, Ale Yrade."

Al si uvědomil, že se vlastně nedověděl vůbec nic, kromě toho, kam má letět. Pravý důvod této mise mu má zůstat nepochybně utajen. Proč by výměna zajatců musela být zrovna prováděna kosmickým člunem? Existuje tu přece tunelová dráha, a jak se zdá, je zcela nezávislá na politické situaci v Linii. Z jakýchsi zvláštních důvodů musí pracovat... Navíc si Concol odporuje! Tvrdí, že by se nikdo z normálních lidí neodvážil vstoupit do kosmu, a tedy ani na palubu kosmického člunu, a pak o pár vět později posadí své nejvěrnější na palubu Alových lodí. Celá tahle akce zaváněla zradou. Měl by snad odmítnout? Ne. Al věděl, že by ho Concol zatím patrně nepředal katům, ale „přemlouvání“ by nemuselo být právě příjemné.

"Pokud nejde o nic většího, Concole, nevidím důvod, proč bych pro tebe tuto drobnou službu nevykonal," slyší Yrad odpovídat sám sebe. "Jen bych rád věděl, proč nemohu poselství předat obvyklou cestou, to jest tunelovou dráhou."

"Irian je svérázná osoba, Ale Yrade," zamračil se Concol. "Uzavřel dnes v noci všechny bariéry jako odpověď na náš průlom do jeho sféry. Pitomec! Neudělali jsme nic jiného než to, co dělá už celé dlouhé roky on."

Al si však myslel své. Unesli ho před uzavřením tunelu, a tunel byl uzavřen právě proto, že ho unesli. Předat poselství mohli i bez něj. Teď měl jistotu, že za tím vším je zrada. Jaký je tedy skutečný smysl jeho poselství? Zatím nezbývá než přistoupit na Concolovu hru.

Přikývl. Jeho pohled se však ponořil do Concolových očí. Ten zprvu nechápal, co se s ním děje, nevěděl, že Alové smysly nyní prosahávají jako citlivé prsty nejlepšího chirurga jeho mozek.

Potom však audienčním sálem zazněl strašlivý výkřik, který se vydral z Concolových úst. Al tomu nemohl zabránit, neovládal ještě plně diktátorovu osobnost. Vládce byl natolik silnou osobností, že by se Alovu vlivu dokázal ubránit, jen kdyby věděl jak. Další paradox. Tím, že zakázal vědu, zničil i toto umění.

Concolovo tělo se otřásalo jako třtina ve větru těžkým soubojem dvou vůlí. Strážci vyděšení z toho, co se děje, narušili vyrovnanou řadu. Bezradně se dívali jeden na druhého i na svého velitele, ale Securit se ani nepohnul. Dobře věděl, o co jde, ale neudělal nic pro to, aby svého vládce ochránil.

"Lékaře, rychle, zavolejte lékaře!" ozval se teprve po drahé době a pevně doufal, že se lékař dostaví ve chvíli, kdy už Concolovi nic nepomůže. Kdyby tady nebylo tolik svědků, velice rád by sám osobně pomohl svému vládci do biomasy, ale před dvaceti strážci a věrnou Concolovou milenkou se neodvažoval cokoli podnikat.

Concolovi se podařilo na chvíli vymanit z Alovu vlivu.

"Zabte ho, zabte Ala Yrada!" podařilo se mu zasípat. Naštěstí pro Ala nikdo v té chvíli Concola neposлуouchal, protože v sále panoval neuvěřitelný zmatek. Jen ledově klidná Reilla seděla dál na svém místě, jako kdyby se jí dění okolo ani v nejmenším netýkalo.

Al Yrad teď měl jistotu - Concol ho skutečně posílá na smrt. Bohužel, o detailech spiknutí emoce, které Al z Concolovy mysli vyčetl, nevypovídaly nic. Povolil tedy sevření diktátorova mozku.

V té chvíli vstoupil do místnosti muž oblečený sice ve stejnou hrubou tkaninu jako ostatní, ale páska s červeným křížem na rukávu dávala přesnou informaci o jeho poslání. Navíc měl na nohou jakési sandály, což znamenalo, že patří mezi ty situovanější.

"Volal jste mě, můj pane?"

Al zachytil nenávidný Securitův pohled. Pochopil. Securit mu nikdy nezapomene, že Concola nezabil.

"Strážce, přidrže Ala Yrada!" zavelel Concol. Ozbrojenci poslechli okamžitě. Al se zákroku strážců podrobil bez reptání.

"Doktore, soudím, že tento mladík je nemocen," řekl Concol s bazilišským úsměvem. "Nepochybně potřebuje transfuzi. Je natolik nemocen, že nezbývá než doporučit horkou krev."

"Jsem vám k službám, pane," uklonil se doktor a otevřel svůj kufík. Ani ne kubík tmavé tekutiny pronikl do Alových žil.

"Pusťte ho," zapištěl Concol. "Od tohoto okamžiku ti zbývá pouhých čtyřiačtyřicet hodin, Ale Yrade, abys přišel k rozumu. Securite, odveď ho do hangáru."

Concolův vozík se dal do pohybu a hladce vyklouzl z místnosti. Strážce panovníka uctivě následovaly.

Reilla vrhla na Ala apatický pohled a pohnula se poprvé od chvíle, kdy se Al dostavil k audienci. Vstala. Pomalu a důstojně odešla za svým pánem.

"Jdeme!" zavelel Securit.

Nikdo Alovu nenasadil pouta, nikdo ho neomezoval v pohybu. Poprvé od chvíle, kdy vstoupil do Concolova pásma, se Al pohyboval zcela volně. Nemělo žádný význam někam prchat. I kdyby nevěřil Concolovi v ničem, mohl si být jist, že informace o horké krvi, která nyní cirkuluje v jeho tepnách a žilách, je pravdivá. Svou polívčičku si přihlál i Securit.

"Nesnaž se o transfuzi, holobrádku. Preparát má virovou povahu - stačí, když ti v těle zůstane jediná molekula," šklebil se šéf tajné služby, jako kdyby tato bestiální zbraň byla jeho vlastním vynálezem.

Al neříkal nic. Ostatně k hangáru to nebylo víc než pět minut cesty. Přišli právě včas, aby zahlédli, jak dva ozbrojenci

nakládají na palubu Alova kosmického člunu jakýsi balík.

"Tohoto muže odevzdáš Irianovi a dopravíš zpět naše věrné, které ten padouch vězní ve svém žaláři," řekl Securit. Za Alem zaklapl průlez. Oddechl si. Byl rád, že je zpátky na palubě svého člunu a znovu může vzlétnout do kosmu. Ze všeho nejdřív se však zajímal o to, jaký dárek má vlastně Irianovi předat.

Když rozvázal balík, skoro toho litoval, protože se v tu chvíli kabina zaplnila neuvěřitelným zápachem.

Poslední zbytky provazů už ze sebe Haregen shazoval sám a drmolil jedno poděkování za druhým. Bohužel všechna byla určena pouze velikému Kortyzgarovi.

7. ZNOVU VE VESMÍRU

"Budeš už konečně mlčet?" utrl se Al na Haregena, protože starcovo brebentění působilo nanejvýš rušivě v době, kdy musel být maximálně soustředěný na předstartovní přípravy.

"Není nic silnějšího než pokorná modlitba, synu Yradův," zaduněla Haregenova kolena o podlahu a jeho čelo se dotklo jemného plastiku. "Jen škoda, že nevím, kterým směrem leží posvátný Vaticanus," povzdechl si stařec. "Takto se může i dobře miněná modlitba minout účinkem."

Klečel v pokorné poloze, obrácen směrem, o němž z jakýchsi indicií usoudil, že je správný. Al ho ignoroval. Byl jen zvědavý, co si právě s tímhle páchnoucím fanatikem počne Irian - samozřejmě kromě toho, že ho bude přesvědčovat o tom, aby mu prodal Vaticanus. Oba se k sobě budou pěkně hodit, ušklíbl se v duchu Al. Přelétl očima parametry dráhy, které mu na monitor vychrlil palubní mozek, nespokojený s tím, jak je pilot nesoustředěný a jak málo se věnuje výsledkům jeho pečlivé práce.

"Start je možný v libovolném okamžiku," nechal se slyšet. "Není potřeba brát zřetel na pohyby kosmických těles, protože se pohybujeme kolem zdánlivě nehybné soustavy..."

"To vím! Pokud jsou parametry definitivní, povolují spustit motory."

"Samozřejmě je nutné brát ohledy na gravitaci planety i Měsíce, protože může dojít k nepatrným odchylkám, které..."

"Nebyl někdo po dobu mé nepřítomnosti na palubě?" zeptal se Al jakoby mimochodem. Chování palubního mozku se mu nějak nelíbilo.

"Nezaznamenal jsem jediný pokus o vniknutí neznámé osoby nebo zařízení," odpověděl bez zaváhání palubní mozek.

"Budiž, můžeme startovat," řekl Al.

"Rozumím. Pohotovost ke startu jedna minuta." V této chvíli se zdálo, že je na palubě všechno v dokonalém pořádku.

Ne, nevadilo by, kdyby člun prohledávali, kdyby ho třeba obrátili naruby, důležité bylo, že je v pořádku palubní mozek. Al dobře věděl, že by se šikovný programátor dokázal ponořit až na samé dno paměti tohoto dokonalého stroje a napáchat tam nedozírné škody. Al pevně doufal, že v takovém případě se mozek musí nějakým způsobem prozradit.

Proto si dával pozor na každé jeho slovo, na každou jeho reakci...

Hlas palubního mozku se dopočítal k nule. Teď už nic nemohlo zastavit proud plasmy, jenž vyšlehl z trysek a zbarvil do růžova stěny hangáru.

Člun se pohnul z místa a lehce klouzal těsným tunelem s antigravitačními čidly, která ochraňovala jemnou skořepinu prstence před případnými ořesy. Stavitelé Linie tedy počítali s pravidelným kontaktem se Zemí nebo jinými oblastmi kosmu, pomyslel si Al, když člun vyklouzl do volného prostoru a ve stěně prstence za sebou spatřil několik desítek podobných tunelů uzavřených záklopkami.

Tubus Linie se začal vzdalovat. Pohled do bočních obrazovek přesvědčil Ala o tom, že název Linie je z jistého hlediska vcelku příhodný. Člověk neznalý věcí, který by sledoval prstenec takhle zblízka, mohl snadno podlehnout klamnému dojmu, že se jedná o naprostou přímku, začínající i končící kdesi v temném nekonečnu.

Bylo zřejmé, že celý prstenec musel být dílem geniálního konstruktéra, protože Al nedokázal ani domyslet všechny závažné komplikace, které při jeho montáži musely nastat. Spojit miliony jednotlivých dílů tak, aby zůstaly nehybně viset stále nad stejným místem rovníku, spojit je tak, aby prstenec měl co nejmenší výkyvy, které by ho mohly deformovat, to byl úkol skutečně nadlidský. Vždyť na něj působí tolik vlivů - gravitace Země, Měsíce a v neposlední řadě i přitažlivost Slunce, musí čelit tepelné roztažnosti, a není pochyby o tom, že prstenec musí dokonce i průběžně měnit výšku nad zemským povrchem, a to možná o stovky metrů, ne-li přímo o kilometry. Určitě tu musí být stabilizační motory, které regulují podobné výkyvy, vyrovnávají vibrace a drží prstenec tam, kde má být. Je totiž mimo veškeré pochyby, že při větší deformaci by se Linie musela zborstit. Také střety s meteority musí být poměrně časté a jistě je Linie nezřídka zasažena i úlomkem většího kalibru, který může prorazit stěny. Jak je interiér chráněn v takovém případě, to Al přesně nevěděl, ale dalo se předpokládat, že je možné Linii rozdělit hermetickými přepážkami. Určitě si musí prohlédnout tenhle zázrak techniky zblízka, pokud ovšem... Pokud ovšem přežije příštích čtyřadvacet hodin.

Teď spatřil Al Zemí, přesněji řečeno to, co z ní zůstalo. Ne, nemýlil se. Je zničená, úplně zničená. Při první příležitosti musí zjis-tit, co se tam dole skutečně stalo. Jenže od obyvatel Linie se to stěží dozví. Vždyť na straně k planetě předků jsou všechna okna zaslepe-na. Nejenže nikdo nemá vědět o tom, že lidé pocházejí ze Země, pla-neta sama má dokonce v jejich myslích přestat existovat... Copak se něco takového může podařit?

Al má chvíli času, a tak hledá očima Měsíc, který poprvé zahlédl jen letmo. Netrvá dlouho a nachází jej. Ostře zářící srpek dominuje této části oblohy. Ale asi po dvou minutách se zpoza temného zemského kotouče náhle vynořuje další zářící těleso! Opticky stejně velké, ale má načervenalou barvu.

Al vykřikl úžasem.

Ne, tomuhle nerozuměl. Planeta je zničená neznámou katastrofou, namísto jednoho měsíce má teď dva... Jak to říkal ten palubní mozek?

"Opakuj myšlenku o tom, na která tělesa musíme brát zřetel při programování dráhy!"

"Je nutné brát ohledy na gravitaci planety i Měsíce, protože může dojít k nepatrným odchylkám, které..."

Al byl samozřejmě přesvědčený, že planetou minil mozek Zemi.

"Dost. Které planety?"

"Marsu."

Ovšem! Al se téměř chytil za hlavu. Rudá planeta v celé své kráse! Jen jedna věc byla nevysvětlitelná - kde se vzala v takové blízkosti Země?

"Změna planetární dráhy. Mars nyní obíhá na orbitě, která se přibližuje k Zemi až na 411 000 kilometrů. Tento okamžik nastane za dva dny."

"Co mohlo změnit dráhu Marsu?" zajímal se Al.

"Na tuto otázku je mnoho možných odpovědí, každá s téměř nulovou pravděpodobností."

Je tu však někdo, kdo by o tom mohl vědět víc. Je tu někdo, kdo včera kázal o přibližujícím se Marsu. Odkud to Haregen věděl?

"Hej, Haregene, nech už toho krákorání," vstává Al z křesla a zvedá kvílícího starce z podlahy. Jde to lehce, tíže je zde slabá, člun letí s minimálním tahem. "Pojď pěkně tady k oknu a pověz mi, co ti říká tenhle pohled," vleče ubožáka za sebou. Vyzáblé, špinavé a vrásčité ruce s nestříhanými nehty se opírají o chladivý křišťál a nechávají na něm téměř nesmazatelné otisky.

"Bůh," uniká ze starcových úst jediné slovo.

"Ksaku, dědku, vzpamatuj se! Nechám tě modlit se třeba až do konce života, ale teď mi pověz, co vidíš tady před sebou."

"Vidím boha, našeho jediného boha! Ó mocný Kortyzgare, díky, díky tobě, že jsem zas jednou mohl pohlédnout do tvé laskavé tváře."

"Kde ho vidíš?"

"Před sebou ho vidím. Ó mocný Kortyzgare..."

"Bůh, všude jen bůh! Tak mi tedy pověz, co znamená támhleto," vleče Al Haregena k protějším okénku, kde lze vidět krásně vykrojený srpek Marsu.

"Ó, milá nádivko," usmívá se starce. "Jak jsi blízko, jak se blíží ten toužebně očekávaný den! O můj Kortyzgare, brzy se dočkáš svobody."

"Mluv už chvíli rozumně! Fyzika nic podobného nepřipouští. Síly, které takhle náhle vychýlí planetu z její dráhy, by ji vlastně měly zničit. Ale Mars je nedotčený! Je to přece Mars?"

"Ovšem, co jiného než Mars? Sleduji jej už víc než čtyřicet let, synu Yradův. Původně jsem byl přesvědčen, že narušuje řád našeho systému, teď však už vím, že se blíží proto, aby řád narušen nebyl. Už brzy bude vše opět v souladu. Tak, jak to kážou zákony boží."

"A co zákony nebeské mechaniky?" vykřikl Al. "Těm se to nepříčí? Přece mi tu nechceš namluvit, že planeta se sama od sebe vydá na procházku sluneční soustavou!"

Pustil starce a nakopl vztekle panel palubního mozku.

"A co ty, ty taky nevíš nic?"

"Vzdálenost od cíle šestnáct minut sedmáct vteřin," zněla suchá odpověď. Al se zarazil.

Něco je v nepořádku...

"Prosím všechny informace o současném stavu této planetární soustavy!"

Mozek se na chvíli odmlčel, jen na monitoru naskakovaly jednotvárné číselné údaje o právě probíhajícím letu.

"Všechny systémy pracují normálně," ozvala se po půlminutě odpověď. Al teď už věděl své.

Přesto ale sedl ke klávesnici a požadavek zadal písemně, aby měl jistotu, že jeho hlas nezkreslilo případné emotivní zabarvení. Odpověď dostal rovněž písemně.

NEZNÁMÁ ENERGIE. NUTNO PROVĚŘIT. KONTAKT ZA PATNÁCT MINUT TŘICET DVĚ SEKUNDY...

Víc z mozku nedostal, přestože mimo veškeré pochybnosti musel změny v planetárním systému zaznamenat a první jeho povinností bylo informovat Ala o všech neobvyklých jevech.

"Chci znát jména všech osob, které v uplynulých čtyřadvaceti hodinách vstoupily na palubu!" křičel už Al.

"Al Yrad, Al Yrad, Al Yrad," odpovídal mozek stupidně jako kolovrátek.

"A kdo je tady se mnou?"

"Nikdo tu není."

Al pochopil, že od tohoto okamžiku nemůže brát nejmenší zřetel na to, co se od palubního mozku doví. Tohle byla záhadná záležitost. Co by z toho Concol měl, kdyby narušil činnost palubního mozku natolik, aby Al nedokázal s člunem dolétnout tam, kam potřeboval... Nebo Concol vůbec nepotřeboval, aby Al někam dolétl? Chtěl se ho jako nepohodlného zbavit a spolu s ním i bláznivého Haregena? Kdoví, jestli existuje nějaká dohoda s Irianem, kdoví, jestli má Irian vůbec nějaké rukojmí... Člun bude brzy neovladatelný a Al nemá žádnou možnost, jak zjistit, kam vlastně letí. Musí se spojit s Irianem...

Kdyby se jeho mysl tak intenzivně nezabývala problémem poblázněného mozku, už dávno by si všiml, že ho kdosi volá.

"Tady přistav Irian. Ale Yrade, okamžitě obrať člun a vrať se tam, odkud jsi odstartoval. Zakazujeme ti přistát. Pokud se přiblížíš, tvůj člun bude zničen!" volá na Ala anonymní hlas. Opravdu anonymní? Ne, ten hlas Al zná.

"Clarisso," ozve se ve chvíli, kdy má jistotu.

"Nejsem pro tebe žádná Clarissa! Opakuji - zakazujeme ti přistání!"

"Tím mě ale zabijete..."

"S tím se nedá nic dělat! Je mi líto, Ale Yrade."

"Jednáte proti úmluvě s Concolem..."

"Ne, on zradil naši úmluvu. Tvůj člun je bomba, copak to nevíš? Jen se pořádně podívej, čím je napuštěn venkovní lak!"

"Nerozumím... Mám přivést Haregena a odvézt rukojmí..."

"Nesmysl! Žádné nemáme. Concol tě posadil na časovanou bombu. Zbývá pouhých čtyřicet minut. Tvá loď by explodovala přímo v našem přístavu."

"Ale co Haregen, toho nepotřebujete?"

"Co s bláznivým dědkem?"

"A co tomu všemu říká Irian?" zeptal se zmateně Al. "Copak on netouží po setkání s Haregenem? Copak si od něj nechce koupit posledních pár akrů půdy?"

"Irian už tomu neříká nic," řekla Clarissa chladně. "Před dvěma hodinami se jeho duše odebrala ke Kortyzgarovi..."

"To ale..."

Al se odmlčel. Tohle podstatně měnilo situaci. Prožil se svým bratrem poměrně šťastné dětství, pak se jejich cesty rozdělily. Když se vracel domů z kosmu, byl přesvědčený, že En už nežije, o to větší bylo překvapení ze vzájemného shledání. A teď jsou už zase definitivně rozděleni...

"To ovšem znamená, že jsem jeho universálním dědicem," odpověděl Al, když se konečně vzpamatoval. Musím tedy splnit podmínky Irianovy závěti. Musím od Haregena odkoupit Vaticanus, ať to stojí co to stojí."

Al naprosto netoužil po tom, aby se stal majitelem nějakého dalšího pozemku, ale byl zvědavý, jak zareaguje Clarissa.

"Nepřipadá v úvahu. Nejsi dědicem. Na Irianovo místo nastoupí někdo jiný!"

"A kdopak, smím-li vědět? Kdo je tak odvážný, že porušil Irianovu závěť?"

"Vládu jsem právě převzala já, můj milý strýčku," slyšel Al výsměšný hlas. "Protože jsi nezanechal žádnou závěť, přecházejí všechna práva automaticky na mne."

"Kde se v tobě vzala ta proradnost, Clarisso?"

"Buď jak buď, trup tvého člunu je napuštěný kvalitní výbušninou. Loď má explodovat v našem přístavu. To všechno na výslovné přání tlustého žoka, co si říká Concol," konstatovala dívka suše. "Nikdy ti nedovolíme se ani přiblížit. A věř tomu, že máme prostředky, jak tě zneškodnit."

"Copak nevíte, jakými má loď disponuje zbraněmi?"

"Disponovala, můj zlatý, disponovala. Concol ji dokonale oholil, a co nedokončil on, to už svedli moji lidé."

"Takže trup výbušninou jsi dala napustit ty?"

"Ne, tak daleko jsem nešla, ale mí hoši vědí o každém kroku, který kdo udělal kolem té tvé lodičky. Někteří z nich jsou dokonce přímo v Concolových službách. Takže mám všechny informace z první ruky. Vrať se pěkně zpátky, Concol z tebe bude mít určitě nesmírnou radost. Kromě toho jsem zaslechla, že máš v cévách nějakou novou, kvalitnější krev..."

"Jsi zmije v lidské kůži, Clarisso!" zavrčel Al. "Vidím, že se ti výborně hodilo, co Concol vyváděl s mým člunem. Budiž, budeš dědit, nastoupíš na Irianovo místo. Copak jsi ale zapomněla na Vaticanus, na poslední podmínku závěti? Haregen je tady se mnou, s kým tedy budeš vyjednávat?"

"S jeho nástupci," zazněl Clarissin ironický smích.

Al sice ještě chvíli diskutoval s Clarissou, ale myslel už na něco úplně jiného. Nechtělo se mu věřit, že by Concol použil proti Irianovi takovou ubohou lest. Naopak, skoro se zdálo, že informaci o tom, že Alův člun je jedinou časovanou bombou, poslal ke Clarissiným uším záměrně. Ale proč vlastně? Jistě ne jen proto, aby ho ve svém přístavu nepřijala. Co se má stát dál? Škoda, že Al nerozumí víc místním poměrům...

Před člunem, v dokonalém vakuu, náhle vyrostla ohnivá stěna. Když k ní člun dolétl, uslyšel Al na jeho plášti jemné šustění energetického pole.

"To bylo poslední varování!" slyšel Clarissu.

"Když do tří minut nezměníš kurs, bude příští clona stokrát hustší."

Al věděl, že palubní mozek měl za normálních okolností nebezpečnou zónu před člunem zničit, aniž by čekal na nějaký pokyn. To, že se tak nestalo, bylo velmi závažné. Al musel jednat osobně.

Neváhal a vytrhl z panelu pojistky. Kontrolní světla i monitory zhasly, jako kdyby sfoukl svíčku. Převzal ruční řízení a oddychl si, když poznal, že ho člun skutečně poslouchá.

"Sbohem, Clarisso," vyslal poslední pozdrav. "Jsem si jistý, že se ještě sejdem."

"I já se na tu chvíli těším, milovaný strýčku. Slibuji ti, že molekuly z tvého těla nechám obřadně pohřbit, pokud na nějaké narazíme."

Al si nebyl jistý, jestli jeho člun skutečně exploduje, nebo ne. Každopádně však bylo rozumnější zařít se tak, jako by Clarissa měla pravdu. Jenže kam se teď obrátit? Do Concolova přístavu se vrátit nemůže...

Měl vlastně jedinou šanci přežít.

Hluboko pod ním rotoval temný kotouč zničené Země. V jejích černých pouštích - tam a nikde jinde - teď musel hledat svou spásu.

Do výbuchu zbývalo třicet devět minut, když příd' své rakety namířil dolů, tam, kde měl sídlit sám Kortyzgar.

Letěl k Zemi.

8. PŘISTÁNÍ

Stín planety už zakrýval větší část oblohy a nezkušenému pozorovateli by se mohlo zdát, že ho ta obrovská hmota musí každou chvíli rozdrtit. Haregen se křečovitě přidržoval madla vestavěného do stěny kabiny a cosi blábolil. Al litoval, že ho v době, kdy se člun ještě vznášel volně v kosmu, nesvázal provazy a nenacpal mu do úst zase zpátky roubík.

Fanatikovy litanie totiž dokázaly přehlušit i hluk motorů pracujících na plný tah.

Povrch planety připomínal jemný rastr složený z pravidelných čtyřúhelníků o rozloze přibližně jednoho čtverečního

kilometru. Pouze jediné místo se vymykalo z této jednotvárné strohosti. Nevelká skvrnka měla o poznání světlejší barvu. Při maximálním zvětšení připomínala Alovi rozplácou želvu.

Pokud na Zemi ještě někde žil člověk, muselo to být právě zde.

Těžko se orientovat bez elektroniky nad planetou, kde neexistují žádné orientační body. Neznámá síla nenávratně pohltila obrysy pevnin i hranice kontinentálních šelfů. Zmizely i podmořské hřebeny křížující celé oceány. To, co Al viděl, nemohlo být dílem přírody. Jenže zatím se člověk nikde v kosmu nesetkal s civilizací, která by vládla tak mohutným energetickým potenciálem. Člun se blížil k Zemi, ale odpovědi na staré otázky zůstávaly. Co se tu vlastně stalo?

Když Al ve výšce dvou set kilometrů zahájil přistávací manévř, zbývalo do výbuchu jen osmáct minut.

"Co..., co se to děje?" vykřikl náhle zcela rozumně Haregen, protože nebyl na podobné kotrmelce připravený. "Kam, kam to letíme, synu Yradův?"

"Dolů, milý Haregene, dolů. Na matičku Zemi."

"Cože?!"

Starcovy rysy se během jediné vteřiny neuvěřitelně změnily. Jako kdyby někdo přímo před Alem modeloval jeho tvář. Z očních důlků náhle hleděly dvě jasné oči, propadlé tváře se vyplnily, nos dosud připomínající orlí zobák se zmenšil, pod čelem bylo možné tušit zcela zdravý mozek.

"Ale to nemůžeme, to je přece znesvěcení!" zaúpěl Haregen, ale ta slova ještě patřila ke starému obličejí.

"Jaképak znesvěcení, příteli," usmál se Al. "Bude nejlíp, když si sedneš tady vedle mě a připoutáš se řemeny. Budeme mít víc než dvě gé."

Haregen až neuvěřitelně bystře uposlechl Alov rady. Bezpečnostní pásy zapnul tak zručně, jako kdyby to denně trénoval.

"Nejen znesvěcení, Ale Yrade! Je to i životu nebezpečné."

"Životu nebezpečná je celá tahle cesta," odsekl Al.

"Ne, nemyslím na nás. Přistání může být životně nebezpečné - jemu..."

"Komu, prosím tě?"

Svatý muž ukázal dolů, tam, kde se teď děsivou rychlostí přibližoval černý povrch planety.

"Velikému Kortyzgarovi."

Ne, stařec teď nevypadal vůbec jako šílenec, i když jeho slova stále ještě naznačovala opak. Jeho hlas přešel o oktávu níž a díval se na Ala docela inteligentním pohledem. "Ale Yrade, s touhle raketou nesmíš přistát na povrchu planety. Tvůj člun nemá atmosférické motory, víd?"

"Ne, to nemá. Mohu přistávat pouze kolmo."

"Myslel jsem si to," konstatoval Haregen. "Synu Yradův, nedovedeš si představit, co způsobíš, když plameny tvých trysek ožehnou škáru."

"Nedovedeš si představit, Haregene, co se stane, když nepřistaneme," zamračil se Al. "Zbývá nám šestnáct minut do okamžiku, kdy tenhle člun vyletí do povětří."

"To se nesmí stát!" vykřikl Haregen. A pak tiše dodal: "To se nesmí stát tam dole. Obrát loď. Ale Yrade. Musí explodovat v kosmu."

"Nevidím jediný důvod, proč bych se měl zbytečně obětovat."

"Je to nutné pro zachování Kortyzgara!"

"Poslyš, dědku, někdy si myslím, že jsi docela rozumný, ale jak začneš o tom svém bohu, je zbytečné s tebou diskutovat..."

"Copak ty nechápeš, že je skutečný? Že je to opravdová živá bytost, a posláním lidstva není nic jiného než pečovat o jeho blaho?"

Al si odplivl, čímž porušil hygienické předpisy, ale v téhle chvíli mu to bylo jedno.

"Milý Haregene, já chápu jen to, že za patnáct minut vystoupím na povrch planety Země. Ty si pak dělej, co chceš. Klidně můžeš s touhle lodí odstartovat zpátky do vesmíru."

"Nikdy to přistání nepřipustím," řekl kněz rozhodně. "Když nezemřeme my, tak zemře on. Musíme tedy zemřít!"

"Už toho mám dost!" rozčílil se Al. "Když nepřistaneme, zemřeme my dva. Když přistaneme, máme alespoň nějakou naději, že budeme žít. Máme dostatečné zásoby, a pokud tam dole žijí li-dé..."

"Tam dole smí žít jen nemnozí vyvolení, Ale Yrade. Obávám se, že ty mezi ně nepatříš."

Ala ta slova kupodivu potěšila. Haregen mu bezděčně prozradil, že se na Zemi může setkat s lidmi.

"Což ovšem znamená, že se tam dá přežít, pokud si dobře vysvětluji tvá slova."

"Ano, dá se tam přežít, pokud k tomu svolí Kortyzgar."

"Dej mi už pokoj s Kortyzgarem! Jakmile přistaneme, povedeš mne tam, kde žijí lidé. Víš, kam míříme? Tady, podívej se." A ukázal prstem na okrovou enklávu na černém povrchu planety. Loď se řítla dolů a plameny trysek začaly olizovat vrchní vrstvy stratosféry. Haregen se zamračil a pohlédl na obrazovku.

"Vybral jsi to jediné správné místo, Ale Yrade. Toto je bájný ostrov Vaticanus. To je místo, na kterém tolik záleží Irianovi, a na němž, jak jsem pochopil, vůbec nezáleží tobě. Jedině tam se dá hovořit s ním."

"S kým? Snad nes tím tvým bohem?"

"Ano, s Kortyzgarem. Ale smíš tam vstoupit jen s jeho svolením."

"Tak se ho na to zeptej a neruš!"

"Ne!" vykřikl Haregen a rozeplnul řemeny. Přetížení kleslo na jedno gé a Al se právě chystal přejít k poslední fázi přistání, když se stařec náhle vymrštil. Al by tak překvapený, že nestačil zasáhnout. Haregen svými černými pařáty sevřel řídicí páku a namátkově stiskl několik tlačítek na panelu.

Lod' se zahoupala.

Al uchopil starcovo zápěstí a snažil se ho odstrčit, ale Haregenovy ruce jako by se proměnily v ocel. Lod' začala rotovat. Klesala s neustále se zvyšující rychlostí. Alovi se však stále nedařilo roztáhnout Haregenovy prsty křečovitě svírající páku.

"Když toho, dědku, nenecháš, tak se zapíchne do Země o pěkných pár minut dřív."

"Tak obrať nahoru," zasípal stařec.

Náhle pustil páku a zabořil své dravčí spáry do Alových očí. Al ten výpad nečekal. Seděl připoutaný k pilotnímu křeslu omezujícímu jeho pohyby, v lodi řítící se v kotrmelcích do neznáma, a teď si ještě navíc musel poradit s bláznivým starcem! S vypětím všech sil, přemáhaje bolest, nahnátl Haregenův šlachovitý krk a stiskl obě krkavice.

Teprve teď knězovo sevření povolilo, ale trvalo ještě dobře půl minuty, než se Alovi podařilo prohlédnout. Cítil, jak mu po tváři stéká krev, oči však, jak se zdálo, byly v pořádku.

Ne, teď už nebyl čas na jakékoli výpočty. Lod' se řítila po kolizním kursu. Ani maximálním tahem motorů proti směru pádu by teď už Al nedokázal zabránit srážce. Naštěstí, jak si Al po chvíli uvědomil, Haregen bezděčně ovlivnil směr letu tak, že se člun pohyboval po tečně. Nebo to snad udělal úmyslně?

Nu, jak se zdá, přece jen vyhoví Haregenovu přání. Na to, aby měkce přistál, už nebylo pomýšlení. Mohl jen nasměrovat lod' tak, aby prolétla těsně nad povrchem a pak se ve vhodném okamžiku katapultovat s celou pilotní kabinou. Jakmile raketa mine Zemi, vzdálí se od ní, a když vyprší časový limit, promění se v ohnivou smrt' kdesi ve volném prostoru.

Okamžik pravdy se blížil.

Al už neměl čas se starat o to, zda náraz Haregenovi nějak ublíží, ostatně měl pocit, že si kněz nějakou tu bouli zcela oprávněně zaslouží. Stiskl tlačítko katapultu ve chvíli, kdy člun prolétal nejnižším bodem dráhy, osm set metrů nad povrchem.

Přetížením se mu zatmělo před očima. Když po chvíli prohlédl, spatřil, jak svět kolem rotuje, ale pak několik výbuchů pomocných nouzových raket snížilo střemhlavou rychlost pilotní kabiny, stabilizovalo ji a o několik vteřin později vystřelila do atmosféry obrovská kupole padáku.

V okamžiku, kdy se kabina dotkla poměrně nešetrné povrchu a převrátila se, spatřil Al oknem vysoko na obloze zvětšující se oranžovou kouli, která se po chvíli neslyšně rozplynula v černotě hvězdné oblohy.

To byl poslední pozdrav kosmické lodi, která dokázala Ala Yrada přenést bez jakékoli nehody na vzdálenost desítek světelných let a která nepřežila špinavé záměry samozvaného diktátora jménem Concol...

Al Yrad byl konečně znovu po pětapadesáti letech doma na Zemi.

9. ZEMĚ

Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi. Zemi pak byla nesličná a pustá a tma byla nad propastí a duch boží vznášel se nad vodami. I řekl Bůh: "Budiž světlo..."

Ale světlo tu nebylo, a ani duch boží se nemohl vznášet nad vodami, protože po vodě nikde Al nenašel ani stopy. Přesto vše ostatní připomínalo slova prastaré báje o stvoření světa. Haregen by asi nesouhlasil - duch boží se podle jeho svérázného pojetí mytologie nacházel kdesi pod jejich nohama.

Byli tady sami dva a měli zásoby na několik dní - pokud ovšem bude stařec ochoten konzumovat potraviny tolik se odlišující od řas, s nimiž se tak usilovně obchodovalo v Linii. Situace s vodou byla obdobná, zato kyslíku bylo dost. Čistší atmosféru vlastně Al v životě neviděl. Dusík, kyslík, argon, stopy vodních par. Nikde oxid uhličitý, nikde uhlovodíky, nikde smítko prachu. Teplota sedmáct stupňů.

Al odhadoval, že se nacházejí ve vzdálenosti asi dvaceti kilometrů od okrové enklávy, o níž Haregen hovořil jako o bájném ostrově Vaticanu.

Když Al jako první vystoupil z lodi a dotkl se pružné půdy, uvědomil si, že všechno tady kolem patří právoplatně jemu, univerzálnímu dědici potrhleho Iriana. Musel se usmát.

K čemu je mu to teď dobré?

Al totiž stál na čemsi, co ze všeho nejvíc připomínalo tvrzený kaučuk. Ve slabém svitu Měsíce i Marsu viděl, že naprosto černý povrch planety je jemně rýhovaný, takže připomínal vzorek dezénu pneumatiky.

Nebylo pochyb. Celý povrch Země je umělý!

Ale kdo vykonal tuto neuvěřitelně náročnou práci? Kdo - a hlavně proč?

"Polez ven, Haregene," houkl Al na svého spolecestujícího.

"Nikdy!" ozval se pisklavý hlásek. Al nahlédl dovnitř a viděl, že Haregen sedí za pilotním křeslem a křečovitě se přidržuje opěradla. To byl už zase ten bláznivý Haregen, se kterým se Al setkal v cele a kterého mu hodili do kabiny. Propadlé tváře, nepřítelny pohled fanatika. "Nemohu znesvéřit svého boha!"

Haregen začal nesrozumitelně kvílet a Ala to přestávalo bavit. Vytáhl Haregena ven za to, co snad kněz považoval za oděv. Haregen se svíjel jako zmije, ale nebylo mu to nic platné. Al ho jednoduše hodil na zem, či spíše na to, co v tuto chvíli představovalo povrch planety.

Kvílení přešlo o oktávu výš, když si Haregen uvědomil, kde se proti své vůli ocitl.

"To ti bůh Kortyzgar nikdy neodpustí, nevěřící pse!" skuhral stařec. "Nikdo, rozumíš, nikdo nesmí našeho boha znesvéřit svým dotykem. Pouze enkláva Vaticanu je přístupná několika vyvoleným! Budu se muset omýt v očištné lázni, abych každý atom, který na mě ulpí, vrátil zpět svému Bohu!"

"Tak se jednou konečně umyješ," ušklíbl se Al. "Beztak to máš zapotřebí. A teď vstávej a jdeme!"

"Snad nechceš šlapat svými prašivými nohama po ochranné schránce našeho boha?" děsil se Haregen.

"Nikde nevidím žádného boha!"

"Nerouhej se, nebo na sebe přivoláš jeho hněv!" Al viděl, že to s fanatickým starcem po dobrém nepůjde.

Postavil kněze na nohy, a tomu nezbylo hic jiného, než se podřítit Alově vůli.

"Teď ještě máš sílu, budiž, zatím se Kortyzgar neprobudil, ale počkej..."

"Není čas na plané řeči! Jdeme!"

"Che? A kampak?"

"Kampak se asi tady dá jít? K Vaticanu."

"Nikdy tam nedojdeš, Kortyzgar to nedopustí. A pokud bys tam přece jen došel a náš bůh se ukázal jako milostivý, i tak nad sebou podepíšeš ortel smrti. O to už se postarají moji kněží! A nepomůže ti ani to, že jsi syn Yradův!"

"Nech si svoje vyhrožování. Jdeš se mnou, nebo ne?"

"Buď mi Kortyzgar milostiv, ale kdybych zůstal zde, znesvětil bych jeho oltář mnohem víc než když budu doprovázet tvou, teď již mrtvou bytost. Pak vykoupím svou vinu tvou krví."

"Tak dost!" zamračil se Al. Kněz ho svými průtahy připravil dobře o deset minut času. V jeho případě už velmi vzácného času. Přesýpací hodiny jeho života odpočítávaly poslední den. A to se Alovi vůbec nelíbilo.

Svérázná dvojice vykročila.

Vpředu Al Yrad ve své kombinéze kosmického pilota zářící novotou, za ním shrbený Haregen v nejhorších hadrech.

"Pojď, nebo ti pomůžu!" zvýšil Al Yrad hlas a v duchu byl rozhodnutý, že pokud bude stařec dělat další potíže, nechá ho bez milosti na pospas Kortyzgarovi. Ohlédl se a strnul.

To, že Haregen klopýtl, Ala nikterak nepřekvapilo, zato ho šokoval pohled na kabinu jeho lodi. Dobře si pamatoval, v jaké poloze přistála. Byl přesvědčený, že takhle zůstane stát celé věky, pokud se někomu náhodou nezlíbí ji odklidit.

Jenže teď viděl z kabiny, přestože se od ní nevzdálil víc než sto metrů, už jen slabou polovinu! Zastavil se. Uvědomil si, že se mu chvěje půda pod nohama. A pak přišel prudký otřes, který ho málem porazil. Napříč umělým povrchem se valily skutečné vlny, deformující obzor a houpající zbytkem kosmické lodi nahoru a dolů. Al zjistil, že čím dál od místa přistání, tím je terén klidnější. Nedbal proto cukavých pohybů podkladu a prchal po čtyřech pryč z kritického místa.

Teprve když byl z nejhoršího venku, vzpomněl si na Haregena.

Zastavil se na místě, kde otřesy už úplně ustaly, a ke svému úžasu spatřil starce, jak podoben soše stojí na jednom místě a terén pod ním se zvedá a zase klesá. Al v první chvíli nechápal, jak je možné, že se Haregen udrží ve vzpřímené poloze, ale pak si všiml, že stařec je po kolena ponořen do černého povrchu a dál se do něj zvolna propadá.

Al neměl fanatického starce příliš v lásce, ale tak krutý osud mu nepřál.

A tak se Al vydal zase zpátky, aby se pokusil bezmocného Haregena zachránit. Zpočátku to šlo po dvou, pak jím však dvakrát zacloumal neklidný povrch planety a Al se poroučel k zemi.

Haregen byl už do půdy ponořen po pás. Nekřičel a nevolal o pomoc. Stál bez hnutí a ruce měl sepnuté na prsou, hlavu skloněnou, jako kdyby se modlil.

Al vstal, udělal další dva kroky, ale nový náraz ho smetl k zemi. Zdálo se, že je tu terén mnohem měkčí. Už se nepokoušel vstát, plížil se k Haregenovi po břiše a s hrůzou si uvědomil, že se mu ruce začínají bořit do jakési lepkavé černé břčky. Ne, dál jít nemohl.

"Podej mi ruku!" křičel na Haregena.

Haregen se však ani nepohnul a nezdálo se, že by Alova slova vůbec slyšel. Byl v té chvíli ponořen až po hrud'

Půda kolem se vlnila v nepravidelných stazích a stahovala Haregena stále níž.

Al nebyl schopen pohybu, jen zděšeně pozoroval ten strašlivý výjev. Haregenovi už nebylo pomoci. Jeho hlava mizela zvolna v černé vazké hmotě. Zmizely rty, do poslední chvíle šeptající posvátná slova, nos podobný zalomenému zobáku se ztratil současně s očima, pak už nad povrch vyčnívala jen holá lebka jako malý neobydlený ostrůvek. Ale i ten se nakonec neobyčejně prudce propadl a za chvíli už nic nenásvědčovalo tomu, že tady skončil svou pouť jeden člověk.

A tu Al podlehl panice. Přestože se terén začal uklidňovat, zcela ho zahltila představa, že i on za chvíli podlehne témuž zákeřnému nepříteli. Prchal zcela bezhlavě. Nevšiml si, že terén pod nohama už opět připomíná tvrzenou gumu, nevnímal, že jeho zmatek je naprosto zbytečný. Zastavil se až ve chvíli, kdy se těsně před ním objevila jakási stříbřitá stěna.

V prvním okamžiku chtěl prchnout, ale pak poznal, že je to záchranná kabina jeho kosmické lodi.

Sedl si a opřel se o její stěnu. Ničemu nerozuměl a ani se nesnažil rozumět. Jeho plíce zběsile lapaly po vzduchu, na hrudi cítil žár, před očima se mu tvořily mžítiky. Teprve po několika minutách se poněkud uklidnil.

Jeden člověk zahynul. Jenže ten člověk se nepokusil udělat cokoliv pro svou záchranu. Je to tragédie, ale Alovi se zatím nestalo nic. Zbývá mu jedenadvacet hodin života a nemůže je tady promarnit zběsilým pobíháním odnikud nikam. Tam na severozápadě, dvacet kilometrů odtud, žijí lidé. Za čtyři hodiny usilovného pochodu tam může být, pokud bude chvílemi běžet, dokonce ještě dřív.

Znovu se stal Alem Yradem, kosmonautem zoceleným stovkami světelných let.

Vykročil. Ušel tři metry a pochopil, že se na cestu vydal skutečně na poslední chvíli.

Za Alovými zády se ozval třeskot, zvuk bortící ušní bubínky. Když se ohlédl, uviděl už jen trosky kabiny, plující na hladině narudlé kapaliny. Po několika vteřinách i tento poslední zbytek kosmické lodi zmizel v nitru planety, právě tak jako Haregen. Než se Al vzpamatoval, byl terén opět černý a zcela rovný.

Nebylo radno se zde déle zdržovat. Al vykročil k severozápadu.

Šel pravidelným krokem, bez jakékoli zastávky, a neodvažoval se pohlédnout jinam než ke hvězdám, aby se ujistil, že neztrácí směr.

Po třech hodinách a pětáctyřeti minutách uviděl sto metrů před sebou vysokou stěnu.

Byl u cíle.

10. ENKLÁVA VATICUS

Zed'.

Uprostřed nekonečné pláně bez života, pod temnou a mlčenlivou klenbou oblohy, uprostřed pustiny vyrostla před Alem náhle zed'. Zed' postavená z narůžovělých cihel, zed' poznamenaná zubem času, zed' z lepších časů této planety. Al zapomněl na Concola, na poradnou Clarissu i na to, že mu neúprosný čas odpočítává poslední hodiny života. Ostatně, jedině za touto zdí, ať už tam najde cokoli, může očekávat jakousi naději na svou záchranu. Pokud vůbec nějaká existuje...

Zed' vysoká necelé dva metry ostře vystupovala kolmo vzhůru, přímo z umělého povrchu Země. Al se vydal podél ní. Když však ani po deseti minutách neviděl náznak nějakého vchodu, rázně se zachytil za její horní hranu a mrštně se vytáhl vzhůru.

Ráz krajiny za zdí byl zcela jiný. Al Yrad hleděl do mělkého kruhovitého kráteru jakoby vysoustruženého do černého povrchu planety. Celou jeho plochu bylo možné přehlédnout jediným pohledem. Terén před Alem se mírně svažoval, pod úhlem zhruba deseti stupňů. Terén měl přirozenou barvu zemského povrchu zbaveného příkrovu rostlinstva. I zde to byla bezvodá poušť, ale alespoň nikde neviděl ty ohavné umělé desky. Ale nikde žádná stavba, žádní lidé...

Tím zhasla i Alova poslední naděje. Ne, ani tady nemůže čekat od nikoho pomoc. Do poslední chvíle doufal, že zde snad nalezne vyznavače Kortyzgarovy sekty, o kterých mluvil Haregen. To vše byl zřejmě jen stihomam, a starý kněz, který zahynul tak strašlivým způsobem, byl posledním králem těch, kteří už neexistovali.

Al rezignovaně seskočil dovnitř, pevně rozhodnutý, že tady dočká konce lhůty, kterou mu vyměřil Concol. Jediné, co mu ještě vrtalo hlavou, co vlastně diktátor celou akcí zamýšlel. Původně to vypadalo, že právě Ala nezbytně potřebuje ke svým nekalým záměrům. Proč by se těchto úmyslů tak rychle vzdával? Až příliš snadno se Clarissa dověděla o Concolových plánech, až příliš snadno je dokázala překazit. Je snad Concolova moc tak slabá? Určitě ne, to by jistě už dávno nevládl převážné části Linie... Jediným možným vysvětlením by bylo, že si Concol přál, aby se Al dostal právě sem... Ale proč?

Alovy nohy se dotkly půdy. Skutečné půdy. Sehnul se a mnul hroudu v dlani. Tady mohla růst tráva, obilí, nebo tu mohl být kdysi les...

"Tak pěkně ruce vzhůru a žádné zbytečné pohyby."

Ne, ten hlas nebyl příjemný, ale patřil člověku. A člověk, ač nepřítel, byl v této situaci vítanou nadějí. Al pochopitelně svižně uposlechl příkazu neznámého za svými zády.

"Výborně," zaskřehotala dosud neviditelná ústa a cosi Ala šfouchlo do žeber. Dost nešetrně. Vytušil hlaveň zbraně.

"Žádné hlouposti a jdeme!"

Vykročili.

Al sestupoval do kráteru a naslouchal, co se děje za ním. Neslyšel nic, neznámý šel za ním zcela bezhlučně, neslyšel dokonce ani jeho dech. Pak však Al znovu ucítil dloubnutí v žebrech a dostal pokyn, aby odbočil trochu vpravo.

Udělal ještě jeden krok a pak druhý, uvědomil si, že tady je svah poněkud prudší, než se mu zdálo, ale než se stačil podívat pod nohy, země se pod ním otevřela. Zřítíl se do prázdna.

Jeho oči zajala tma.

Už si za těch pár dní, co strávil 'doma' po návratu z kosmu, pomalu zvykal na to, že je neustále zajatcem. Už si přivykal tomu, že je jeho tělo napouštěno drogami, že se ve stěnách kolem něj otvírají tajné průchody, že ženy, které ho mají milovat, ho vydávají nepřítelům... Tohle bylo jen další pokračování. Když se vzpamatoval, nemohl se ani pohnout, a víčka se zvedala těžko, tak těžko...

"No, konečně," uslyšel hlas poněkud méně skřehotavý než ten, který ho dopravil až na tato místa. "Konečně se náš kosmický cestovatel pohnul. Nikdy bych nevěřil, že troška antigravitace s ním dokáže takhle zamávat. A takovéhle hrdiny naši předkové posílali do kosmu jako své vyslance! Není divu, že to s nimi dopadlo tak, jak to s nimi dopadlo."

"A jak to tedy s nimi dopadlo?" zeptal se Al a konečně se mu podařilo nadzvednout víčka. Zatím však viděl jen světla a stíny, především proto, že mu přímo do očí svítil silný reflektor.

"Téměř vyhylni jako druh. Jejich prázdné mozky nedokázaly nic jiného, než hovořit o jakýchsi ideálech, zatímco vesmír už dávno nebyl tím, do kterého se narodili. Předstírali sami sobě, že se nic neděje, a když se začalo dít, nedokázali nic jiného, než myslet na to, jak zachránit ty svoje špinavé hladové krky. Zbyla jich jen hrstka, která se za cenu životů ostatních dostala do Linie a nechala své věrné zkáze na pospas. Přitom je Kortyzgar stovky let varoval. Nechtěli však nic slyšet, nechtěli nic vědět."

Hlas, který k Alovi promlouval, byl přímo prosycen nenávistí ke všem lidem, kteří kdy žili. Al litoval, že neznámému nemůže vidět do tváře.

"Postavili Linii a zbaběle prchli," odplivl si ten člověk znechuceně. "Přežili jsme tady jen my, vyvolení, abychom dali vzniknout novému životu."

Blázen. Nic jiného Ala nenapadlo.

"Budiž, můžeš si myslet cokoli. Myšlenky nezabíjejí."

"Proč jste mě tedy zajali?" probudil se konečně Al k životu.

"Nemáme rádi vetřelce z Linie!"

"Dobře víš, že nepřicházím z Linie," ohradil se Al.

"Nech mě domluvit," obořil se na něj neznámý. "Právě tak nemáme rádi ty, kteří mohou narušit naše bohubílé dílo. A mezi ně patříš, Ale Yrade."

"Podivné," usmál se Al. "Neznám vás, nikoho z vás jsem nikdy neviděl a nevím, čím se zabýváte. Ještě před několika

hodinami jsem netoužil s nikým z vás se seznámit a vlastně po tom netoužím ani teď. Kdyby to bylo možné, byl bych teď nejraději třicet šest tisíc kilometrů daleko."

"Zvláštní, jak bohapustě dovede člověk žvanit, když se mu k tomu dá prostor! Jsi přece syn Yradův. Nemýlím-li se, bratr Irianův?"

"Ovšem."

"Pak jsi tedy našim bezprostředním sousedem a potenciálně našim největším nepřítelem. Tvůj bratr Irian zasvětil značnou část svého života tomu, aby nás vyštval z našeho území. Teď je mrtev. Ale ani tobě se nepodaří dokončit jeho dílo."

"Odkud víte, že Irian je na pravdě boží?" zpozorněl Al.

"Cesty Kortyzgarových jsou nevyzpytatelné," zněla neurčitá odpověď.

"Možná že jsem majitelem celého zbytku planety, ale na tomto místě vám říkám, že vůbec nepravdu po tom, aby se i vaše území stalo mým majetkem," řekl Al klidně.

"A přesto jsi časovanou bombou, která má našim nepřítelům dopomoci ke špinavému vítězství! Existují taci, kteří si přejí, aby se Kortyzgar nezrodil - a ty jim bezděčně napomáháš. Taková je skutečnost. Vždyť ty vůbec nevíš, jaké riziko s sebou neseš! Nebezpečí z tvé osoby je takové, že tě ani nemůžeme zabít."

Al teď přestával rozumět všemu.

"I já bych tě teď viděl nejraději třicet šest tisíc kilometrů daleko," pokračoval neviditelný, "a ještě raději na druhém konci vesmíru. To, co neseš ve své krvi, tě má za šestnáct hodin zahubit. Budiž, tvůj život je nám lhostejný. Za šestnáct hodin tedy zemřeš. Ale my uděláme vše pro to, abys zemřel daleko od této planety, tak daleko, jak jen to bude možné. Toto vše je dílem Concola, nechť šestkrát denně polyká vakuum! To on tě sem poslal, tebe, hrdinu kosmu, tebe, časovanou bombu s horkou krví!"

"Concol? Ten mě přece poslal jako vyslance k Irianovi..."

Neznámý se dal do smíchu.

"Jsi důvěřivý jako dítě, Ale Yrade. Cílem tvé mise byla od samého začátku enkláva Vaticanus."

"Ne, počkej, tomu nerozumím..." zalapal po dechu Al Yrad.

"Concol prahne po jediném. Chce, aby zemřel Kortyzgar."

"Kortyzgar? Už zase ten váš všemocný bůh..."

"Ne, Kortyzgar není bůh. Kortyzgar je živá bytost, kterou božská budoucnost teprve čeká. Až spatří světlo světa, až se vyplní zemská dutina, mohou se na tento svět opět vrátit lidé. A to by byl konec Concolovy samovlády."

"Proč myslíš?"

"Až se lidé vrátí na Zemi, až znovu spatří modrou oblohu, až znovu potečou řeky a naplní se moře, až znovu lidé postaví města, přestanou mít chuť poslouchat na slovo nějaké diktátory, kteří je drží v poslušnosti pouhou hrozbou, že do jejich obydlí uzavrou přívod kyslíku. V Linii se technicky vládne velmi snadno. Copak sis nevšiml, že je o Zemi zakázáno nejen mluvit, ale dokonce je na ni zakázáno i myslet? Lidé mají zapomenout. V Linii už je jen málo příslušníků generace, která Zemi pamatuje, Irian byl jedním z posledních. Concolovi pochopové tyto lidi systematicky likvidují, a likvidují i ty, kteří s nimi byli ve styku. Ty, Ale Yrade, jsi proto pro Concola velmi nebezpečný. A tak se tě snadno a rychle zbavil. Ne, on nepotřeboval zničit Iriana, s ním se ostatně už dávno dohodl. Důležitější jsi byl ty, a ještě důležitější je Kortyzgar. Teď jsi tady, těsně vedle něj. Za několik hodin neodvratně zemřeš. Jakmile se tak stane, tvé tělo se rozpadne, molekuly horké krve proniknou pod povrch a zasáhnou Kortyzgarovu tkáň. A pak nenávratně zemře i on. Protilátku nemáme, tu si chrání Concol jako oko v hlavě. Máme zde jediný kosmický člun. Nedopraví pilota na oběžnou dráhu - a to ani není potřeba. Vyšleme tě do kosmu půl hodiny před tím, než tvé tělo zahyne, a dáme si pozor, aby pak člun shořel v atmosféře. Jsme však odkázáni na tvé propočty, Ale Yrade. Nebýt toho, byls už dávno na palubě a neodvolatelně mířil do prostoru. Ty sám teď vypočítáš parametry dráhy tak, aby člun s tvým tělem bezpečně zanikl. Rozuměl jsi mi?"

Al nebyl nikterak nadšen touto vizí své nejbližší budoucnosti.

"Proč bych to měl dělat? Jsem mrtvý tak jako tak a může mi být jedno, co se mnou bude dál."

"Možná," řekl neznámý. "Ale snad ti nebude jedno, co se stane se Zemí. Chceš-li, aby byla zachráněna, učiníš to, oč tě žádám."

"O tom mě budeš muset přesvědčit trochu jinak," zamračil se Al. "Především se musím dovědět, kdo vlastně jsi."

"Copak jsi to ještě nepoznal?" pronesl ten člověk zcela jiným hlasem a při jeho zvuku se Al zachvěl. V tu chvíli zhasl reflektor a celá prostora se zaplnila stejnoměrným měkkým osvětlením.

Al Yrad poznal Haregena.

11. HORKÁ KREV

Nejen starcův hlas, ale i jeho zevnějšek doznal mnohých změn. Shrbená postava se napřímila, vráscitá tvář se pokryla pečlivě zastřiženým plnovousem, holá lebka se dočkala hustého vlasového porostu. Haregenova pokožka dostala svěží snědou barvu, snad proto, že se důkladně umyl. I vsudypřítomný odpuzující zápach patřil minulosti. Na sobě měl stříbřitou kombinézu s podivným odznakem, který znázorňoval planetu prokletou okřídleným šípem.

"Ty?" vydechl udiveně Al. Zdálo se, že překvapením, kterých se v posledních dnech dočkal, skutečně ještě není konec. "Vždyť ty jsi přece..." Nedopověděl.

"Chceš zřejmě říct, že jsem zahynul. Tvůj zrak tě ani v nejmenším neklamal - z tvých emocí jsem dokonce cítil, že máš skutečnou snahu mi pomoci. Budiž ti to připsáno k dobru. Já rovněž budu brzy litovat toho, že i ty, synu Yradův, skončíš navýsost špatně. Bohužel, jak už jsi jistě pochopil, s tím nemohu nic dělat."

"Neznáš ještě mnohé z toho, co se nyní tady na Zemi odehrává. Poodhalím ti některá tajemství našeho konání,

především proto, abys pochopil ušlechtilost našeho cíle a napomohl jeho dosažení svým sebeobětováním."

"Pěkné vyhlídky," usklíbl se Al.

"Tvé jméno bude jednou vyraženo zlatým písmem na pamětní desce se jmény osob, které obětovaly svůj život v zájmu Kortyzgara. Pohled, zde mám jejich seznam. Možná že tě budou zajímat některá jména."

Al už se nemohl divit tomu, když spatřil starcovy prsty zručně ovládat klávesnici počítače. Na monitoru se zeleně rozzářily tři sloupcečky. Desítky jmen.

"Pohled, zde," rozblikalo se jedno krátké jméno a Al užasle četl:

EB YRAD.

"Je to jeden z tvých předků. Už se stal legendou. Nebude trvat dlouho a jeho jméno bude vepsáno do prvních stránek knih zabývajících se životem Kortyzgarovým. Jeho smrt je obestřena záhadou, je však mimo veškeré pochyby, že právě on je prvním mučedníkem naší víry. To on dal podle pověsti život Kortyzgarovi, našemu jedinému bohu. Přiznám se však, že to zatím není prokázáno jako historický fakt.

A pohled dál - tady. O několik set let později položil svůj život rukou zavilých nepřátel jistý Or Yrad, muž, který, aniž to tušil, zachránil Kortyzgara před zkázou. Zlikvidoval mocného muže, který zneužíval Kortyzgara ke svým nekalým záměrům. Tehdy byl Kortyzgar ještě bezmocnou larvou a prakticky se mu nedostávalo ochrany. Od té doby však uplynuly další stovky let, a nyní jsi na řadě ty. Vím, nejsi přesvědčený o správnosti naší víry a nechápeš nutnost svého sebeobětování, ale věř, že nebýt tvé smrti, náš bůh by zahynul a Země by nikdy nevykvetla do bývalé krásy."

"Zdá se, že prsty vaší sekty sahají mnohem dál, než jsem si myslel," řekl Al. "Teď zjišťuji, že je patrně vaší zásluhou Země v tom stavu, v jakém je. Slyším dokonce, že se bojíš o život svého boha. Nebojíš se náhodou především o svůj život, Haregene?"

"Máš plnou pravdu," odpověděl kněz. "Ale ne tak, jak si myslíš. Všichni bohové před Kortyzgarem byly nehmotné éterické bytosti, stvořené vírou jejich příznivců. Ne tak Kortyzgar. Ten je skutečnou, hmotnou bytostí, a jako takový může být ohrožen fyzicky existujícími nepřáteli. A proto jsme tu my, jeho ochránci."

"Pořád dokola opakuješ totéž! Kde je ten tvůj skutečný hmotný bůh? Aha!"

Haregen se rozesmál.

"Je třeba se umět dívat - a především vědět, kam se dívat."

Přepnul monitor do grafického režimu a Al spatřil řez Zemí. Na první pohled se mu na něm nezdálo být nic zvláštního - viděl kůru, plášť i jádro, ale pak si uvědomil, že jádro je nesmírně veliké, že svým průměrem přesahuje víc než polovinu průměru planety, a mnohde dosahuje až těsně pod povrch...

"Ovšem, Ale Yrade, to už není zemské jádro. Ostatně planeta už nemá ani plášť. A není to ani Země. To, že se tady my, vyznavači Kortyzgara, můžeme pohybovat, je možné jen proto, že jsme jeho součástí. Pochop, já nejsem člověk, synu Yradův, alespoň ne člověk podle tvého chápání. Jsem součástí našeho boha, jeho odnoží a receptorem. Proto s ním mohu kdykoli splynout a kdykoli se od něj oddělit, jak jsi ostatně mohl vidět před několika hodinami na vlastní oči. Kortyzgar mi vdechl život, a proto jsem součástí jeho vědomí i vykonavatelem jeho vůle. Jeho moc je sice prakticky neomezená, ale nyní ještě odpočívá, a tak musíme dbát o jeho blaho my - až do chvíle, kdy bude ukončena jeho dlouholetá metamorfóza a Kortyzgar se stane tou jedinečnou bytostí, kterou je mu souzeno se stát."

"To znamená, že tohle..." ukázal Al chvějící se rukou na obrazovku.

"Země jako taková už neexistuje," pokýval hlavou Haregen. "Dlouhá staletí žil Kortyzgar v zemském nitru a měnil jeho podstatu v masu, z níž je nyní složeno jeho tělo. Jako obří larva se prokusoval stále dál, rostl a mohutněl, energii mu dodávalo teplo zemského jádra. Pak zbytněl v jednolitý celek. Desítky let se Kortyzgar měnil, chráněn neprostupným pláštěm jako kukla obřího hmyzu. Ano, ten povrch planety, který jsi ty znesvětil svými chodidly, to je povrch Kortyzgarovy kukly."

Alovy myšlenky v té chvíli stihaly jedna druhou. Zdálo se, že tohle je skutečně ta pravá příčina současného neutěšeného stavu věcí, jeho mozek se s tím odmítal smířit.

"Tvé tělo je nakaženo smrtící infekcí, Ale Yrade," pokračoval Haregen. "Nepodařilo se mi tvůj člun odklonit od přistání na planetě, protože v kritické chvíli nebylo spojení s Kortyzgarem na potřebné úrovni. To však nemění nic na tom, že musíš urychleně opustit Zemi a rozplynout se na atomy."

"Co jste to udělali?" řekl bledý Al. Už mu pomalu docházelo, co je tam dole, pod jeho nohama. "Co teď bude se Zemí?"

"Země zase ožije, až se na ni vrátí člověk."

"Lžeš, ty ničemo, lžeš! Až Země pukne a ten tvůj příšerný tvor z ní vyleze, zůstane tu jen prázdná skořápka, která se rozpadne na kusy. Nikdy se sem už nevrátí člověk, rozumíš, nikdy!"

"Tak se přece uklidni, mladý příteli. Pochop, že Země ohrožena není."

"Země je ohrožena už dlouhá léta!" odsekl Al. "Lidmi, kteří byli podobnými fanatiky, jako jsi ty. Nikterak mě netěší, že má předkové patřili mezi ně. Řekni mi, kde se tady vzal ten nádor, který zničil naši planetu? Kdo ho sem zavlekl, z kterého zatraceného koutu vesmíru pochází?"

Haregen se opět rozesmál. Al ho v té chvíli nenáviděl.

"Kdo? Chceš to skutečně vědět? Dobrá, vzpomeň si na lidské dějiny! Cožpak nevíš, kolikrát muselo lidstvo znovu a znovu povstávat z barbarství, do kterého periodicky samo zabředávalo? Lidé, rozumíš, lidé sami dali zrod té božské bytosti! A lidé ji rovněž museli na čas přenechat své místo. Země však zůstane zachována, a brzy bude opět k dispozici člověku. Kortyzgar nechá člověka žít z vděčnosti, že mu člověk dal život. Ale zrodem Kortyzgarovým je veškerá snaha člověka po ovládnutí vesmíru marná. Kortyzgar bude vždy mocnější - a jako takový nikdy lidem sloužit nebude.

Naopak. Pro člověka bude čest sloužit tak jedinečné a skvělé bytosti.

Doufal jsem, že i ty budeš spolupracovat, ale když slyším tvé názory, nesvěřím ti ani výpočet dráhy lodi. Ne Concol, ne Clarissa, ale ty jsi pro Kortyzgara největší nebezpečí, Ale Yrade! A jako s takovým s tebou budu zacházet."

Al se zamračil.

"Ty si tedy osvojuješ právo rozhodovat o mně a o celém lidstvu? Ty, který sám o sobě tvrdíš, že nejsi normálním člověkem - dokonce že nejsi člověkem vůbec? Jsi pouhým otrokem organismu, který roste pod našima nohama, hromada plasmy utvářená tak, aby měla vzhled člověka - a to je všechno! Vyhrožuj si, jak umíš! Ve skutečnosti ze mě máš strach, to je znát z tvého chování. Co bys řekl tomu, kdybys se teď třeba řízl do prstu..."

Al nestačil dopovědět. Nevědomky udeřil hřebík na hlavičku. Až se lekl, když viděl, jaká proměna se stala s Haregenem. Dosud suverénní muž, do této chvíle skutečně důstojný protivník, se v několika vteřinách zkroutil jako papír hozený do ohně. Jeho kůže zčernala a tvář se začala propadávat sama do sebe. Vmžiku se proměnil ve starého ubožáka, se kterým měl Al co do činnosti v Linii a na palubě svého člunu. Shrbená postava obalená páchnoucími hadry, roztřesené ruce podobné umrlčím spárům, hluboko vpadlé oči pohlížející na něj z hlubokých důlků v holé lebce...

Al vzápětí pochopil, že to, co vyslovil, je skutečná hrozba smrti nejen pro tuto pseudolidskou bytost, ale i pro gigantického tvora, který dokázal proměnit celou planetu v jedinou ohromnou kuklu. Haregen se třásl jako osikový list a nebyl schopen slova. Když Alovi padl zrak na monitor, na nějž se stále ještě promítal řez nebohou týranou planetou, překvapeně se zarazil. To, co původně považoval za jádro a o čem Haregen tvrdil, že je to sám božský Kortyzgar, změnilo prudce barvu. Celým tím nesmírným organismem o průměru šest tisíc kilometrů projížděla jedna nachová vlna za druhou.

Zdálo se neuvěřitelné, že Al svým jediným výrokem dokázal způsobit něco podobného. Ale to ještě nebylo všechno. Půda pod jeho nohama se začala rytmicky chvět synchronně s Haregenovým třasem. Al poznal, že onen hrůzný organismus je až směšně snadno zranitelný. Jak málo by stačilo k tomu, aby ho zabil...

V té chvíli si však nebyl jist tím, zda si jeho smrt přeje...

12. KORTYZGAR

Al nevěděl, co podniknout. Muž, který stál před ním, i když byl spíš něčím, co nebylo z lidského hlediska možné za muže považovat, mu před chvílí vyhrožoval, a jeho hrozba byla míněna zcela vážně. Al byl rozhodnutý udělat všechno pro to, aby přežil - bez ohledu na Kortyzgara - i když vyhlídky nebyly nijak růžové.

Otřesy zvolna ustávaly a gigantický živý útvar uvnitř planety dostával na monitoru znovu svou původní barvu. Al nehodlal nadále setrvávat v přítomnosti tohoto podivného starce. Neváhal proto a přistoupil k jediným dveřím, které do této místnosti vedly. Dotkl se kliky. V tu chvíli si uvědomil, že to, co drží v ruce, je živé...

Zahltil jej pocit odporu. Přímou bytostně vnímal, jak pod bříšky jeho prstů cosi pulsuje. Oči ho přesvědčovaly o tom, že drží v ruce kovovou kliku, součást obyčejného dveřního zámku, ale jeho hmat tvrdil něco jiného. Kontakt netrval dlouho. Snad dvě, tři vteřiny, a pak Al, veden pradávným pudem, ucukl.

Co teď? Jiná cesta ven zjevně nevedla. A on musel najít cestu k záchraně - bez ohledu na nepříjemné pocity...

Chvíli váhal, než stiskl kliku podruhé. Kupodivu tentokrát se nepříjemný pocit neopakoval - jako by to, co držel v ruce, se na jeho dotyk předem připravilo. Rázně stiskl kliku a ramenem strčil do dveří.

Dveře povolily.

Na Ala dýchl zcela jiný vzduch. Čirý, jasný, svěží. Octl se v dlouhé chodbě prosvětlené měkkým oranžovým světlem. A nikde nikdo.

Chodba se táhla na obě strany a jejího konce nedohlédl.

Padesát, možná sto metrů od něj se totiž tunel zakřivoval, chodba byla zřejmě kruhová. Nevadí, východ tu někde rozhodně být musí...

Haregen přece hovořil o kosmickém člunu! Al ho musí najít a pokusit se s ním dosáhnout Linie. Neviděl jediný důvod k tomu, aby zde setrval. Odstartuje a zmizí. Musí si s Concolem vyřídit své účty...

V té chvíli jako by uslyšel vzdechnutí. Takový výdech úlevy, jako když člověk dostane zprávu, na kterou dlouhé hodiny čekal. Zprávu, že je zachráněn.

Ale nikdo tu přece není...

Al jde nekonečnou chodbou, mívá jedny dveře za druhými. Všechny stejné, všechny bez nápisů, bez číselného označení... Al cítí, jak ho cosi pohání vpřed, jak mu cosi naznačuje, aby se nezdržoval a spěchal, protože to, co hledá, je tam kdesi daleko před ním...

Ovšem, je to ta tajemná bytost, Kortyzgar, kdo jiný... Al ho teď začíná bytostně vnímat, uvědomuje si, že ten gigantický tvor je zcela mírumilovný a nechce nikomu z lidí ublížit. Naopak, je nemile překvapený tím, že lidé chtějí ublížovat jemu...

Opona strachu začíná z Ala padat. Nechápe, jak mohlo dojít ke všem dosavadním nedorozuměním, nechápe, k čemu měl sloužit konflikt mezi ním a Haregenem, nechápe, čeho se bál. Ovšem, dobře ví, že jeho krev je pro Kortyzgara smrtelně nebezpečná, ale on přece nechce Kortyzgarovi ublížit. To jistě ne. Je přece jednoduché to zařadit. Kosmická loď je o několik set metrů dál a je připravena ke startu.

Al přidává do kroku a začíná se usmívat. Poslouží dobré věci. Bytost, která se zde má zrodit, je kvalitativně na mnohem vyšší úrovni než člověk... Možná, že vláda lidí skončila, ale Kortyzgar k člověku žádnou nenávist necítí...

Al je zahlcen nesmírným pocitem štěstí, že může být přítomen na tomto místě v tak šťastnou chvíli.

Zlom. Ticho. Prázdnota.

Jakýsi hluboký otřes projel Alovy mozky.

Cítí bolest, nesmírnou bolest. Hlava mu třeští. Tiskne si ruce na spánky a předmět, který držel mezi prsty, padá na měkký koberec a kutálí se pryč. Proč? Co to vlastně všechno znamená? Odkud se ozývá ten protivný, varovný hlas, kdo má tik drzost ničit ostrůvek blaženosti, v nějž se před několika minutami proměnila Alova duše?

Al se váli po měkkém koberci, jeho tělo naráží do pevných překážek. Zřetelně vnímá, že na kůži naskakují podlitiny a

není tu nic, co by mu v tom epileptickém zmítání mohlo zabránit.

Ne, ještě nikdy se nesetkal s tak silným psychickým nárazem...

Konečně si sedl. Bolest trochu polevila, ale pocit štěstí a smíření, který vnímal před chvílí, už odezněl. Al na něj teď vzpomíná jako na krásný, ale hořký a navždy ztracený sen. Ano, pod vedením sanorských mistrů se naučil sebeovládání a blokáde proti cizím zásahům do mysli. A tyto sebeobrané systémy právě zasáhly... Jen odkudsi z dálky jako by doznívá pláč, pocit lítosti kohosi, komu se dobře míněný zásah do Alovy psychiky nezdařil...

Al se vzpomáтал. Opět jasně vidí, opět vnímá okolní svět. Už není v chodbě, zřejmě se mu podařilo otevřít jedny z dveří a dostat se do laboratoře. A to, co držel mezi prsty ve chvíli, kdy si jeho vědomí opět začalo uvědomovat sama sebe, to byla injekční stříkačka, naplněná několika kubiky rudé tekutiny. Jeho vlastní „horké“ krve.

To co vykonal, udělal podvědomě, ve snaze zabránit cizí vůli, aby ho zcela ovládla...

Ještě vteřina a tenký pramínek krve z vpichu v loketní jamce skápně na podlahu - a to bude Kortyzgarův konec. Ne, tohle Al nechtěl. Otírá ránu kapesníkem.

Tu se otvírají dveře a v nich se kdosi objevuje. Chvíli trvá, než Al poznává Haregena. Kortyzgarův kněz ví, k čemu Al svou krev potřeboval.

Haregen je ozbrojen.

"Ty mě nezabiješ," usmívá se Al. "Dobře víš, proč to tady nemůžeš udělat. Ani kapka mé krve se nesmí dostat do kontaktu s tvým pánem..."

Drží v rukou injekční stříkačku a blíží se k Haregenovi.

"Vidíš, tady je ten smrtelný jed. Stačí jediný vpich..."

"Nedělej to, ne, nedělej to!" křičí Haregen a začíná popelavět a rozplývat se.

"Jestli se okamžitě nevrátíš do své lidské podoby, bodnu," syčí Al.

"Ne, nejde to, už se neudrím v determinované podobě," sípe kněz a jeho tělo začíná ztrácet barvu i tvary, oděv stéká k zemi...

A tu cosi chytá Ala zezadu za ramena.

Pevný stisk dobře stavěného muže. Zatímco Haregenovy ostatky proudí po podlaze směrem ke dveřím a vytékají tenkou škvírou na chodbu, cosi cloumá Alovými pažemi a snaží se mu z nich vyrvat injekční stříkačku.

Al se brání, ohání se rukou, v níž drží tu nejnebezpečnější zbraň. Konečně stisk povoluje a neznámý uhýbá. Al se obrací a nevěří vlastním očím.

Zase Haregen! Ale tentokrát opět jiný Haregen. Haregen o dvacet, třicet let mladší, Haregen urostlý, s tělem plným svalů, s nímž se Alova postava nemůže měřit.

Najednou jsou tu dva, tři, čtyři. Haregenové se rodí přímo z podlahy a všichni natahují ruce.

"Dej mi tu stříkačku. Ale Yrade," slyší ze všech stran. "Ve jménu rozumu..."

Jakého rozumu, ptá se sám sebe Al. Kdo tady má zastupovat ten rozum?

Já proti tobě nic nemám, chystá se Al vykřiknout, ale současně podvědomě vymrští ruku kupředu. Výsledek dlouholetého výcviku byl vynikající. Al dokázal do posledního okamžiku skrýt myšlenku na útok tak dokonale do podvědomí, že o ní sám do poslední vteřiny nevěděl.

Tělo nejbližšího Haregena stálo snad jen metr před ním. Mohutné, svalnaté, s odhalenou hrudí.

Gigantický Kortyzgar byl v svých reakcích pomalý. Svalovec ráně neuhnul.

Injekční stříkačka se mu zabadla do paže.

Zasažený Haregen zakolísal a s ním i Al. To ovšem proto, že se otřásla podlaha.

A do jeho mozku opět pronikl cizí myšlenkový výboj.

Tys mě zabil...

Rázem tu byli jen sami dva, ostatní přízraky se beze slova rozplynuly.

Teprve teď se Al zhrozil toho, co udělal. Na okamžik podlehl panice, když viděl, jak se poslední zbylý Haregen začíná roztékat.

"Ne, to nesmíš udělat! Musíš zůstat v lidské podobě!" křičí Al a přiskakuje k postavě, která se pomalu proměňuje v rosol. Noří do ní dlaně a má pocit, jako by je ponořil do roztaveného žele. Blátivý mastný dotyk.

"Pokud se teď rozpadneš, tak neodvolatelně zahyneš. Já si tvou smrt nepřeji, já chci jen žít, rozumíš... Chci žít, a k tomu nepotřebuji tvé nepřátelství, ale tvou pomoc... Rozumíš? Musíš zůstat člověkem, Haregene!"

Kdoví, co způsobilo, že reakce beznaděje konečně přestala působit a tělo se začínalo formovat zpět do lidské podoby. Ten beztvary bočník rosolu, to, co hrozilo, že se každou chvíli rozteče na molekuly, to, co neslo látku nebezpečnou každému živému tvorů a znamenající definitivní smrt pro gigantického tvora uvnitř Země, znovu dokázalo získat podobu starého Haregena.

"Co chceš dělat?" zaspěla bezzubá ústa a Al opět ucítil zápach špinavých hadrů.

"To už nech na mě. S tebou se bavit nehodlám. Chci mluvit s tím, jehož vůli se mi snažíš celou dobu vnutit."

"Celou dobu s ním mluvíš. Hovořím jeho ústy," řekl Haregen a klesl na kolena.

"Mám strach. Mám strach z tebe. Pomoz mi, Ale Yrade, pomoz mi..."

"Tohle snad není nutné," zrozpáčil Al. "Když jsi tak mocný, určitě dokážeš syntetizovat jakoukoli látku. Copak proti tomu, co nám proudí v krvi, neexistuje protijed?"

"Existuje, ovšemže existuje," odpověděl Haregen.

"Tak co ti brání ho syntetizovat?"

"Ovšem, ale..., tu látku už nevyrobím..., je pozdě, syne Yradův, nastává kritický okamžik. Veškeré síly musím věnovat metamorfóze, protože přišel můj čas..."

"Tak mě, hrome, odved alespoň k té kosmické lodi. Snad dokážeš syntetizovat pár gramů jaderného paliva..."

"Není třeba, paliva je na palubě dostatek," řekl Haregen a roztřásl se.

Al si oddychl. Za tři hodiny bude zpět v Linii, devět hodin před tím, než propukne ničivá reakce v jeho těle. Snad to bude dost času na to, aby dokázal zachránit nejen sebe, ale i toho, kdo se má právě narodit.

Jen nevěděl, zda z toho má mít radost nebo strach.

13. SPOJENCI Z DONUCENÍ

Konečně se dostali zpět do oblasti, která se dala s trochou nadsázky nazvat zemským povrchem. Tvrdá černočerná plocha. Ochranná vrstva kukly, z níž se má vylíhnout cosi nepředstavitelného...

Nekonečná plocha oddělená od nekonečného vesmíru neviditelnou slupkou atmosféry. Nízká kovová plošina, složená z velkých desek. Primitivní přistávací rampa, na které spočívá kosmický člun. Poněkud zvláštní kosmický člun, takové v době, kdy Al Yrad odlétal do kosmu, ještě neexistovaly.

Nebo možná už neexistovaly?

"Nastupme," řekl Al roztřesenému knězi.

"Nikam nepoletíte!"

Al se obrátil. Hlas, který právě zaslechl, mu byl velmi, velmi povědomý. Nepříjemný, panovačný, proradný. Nenapadlo ho, po tom všem, co tady dole zažil, že by se tu mohl setkat se skutečným člověkem - i když tvor, kterému hleděl do tváře...

Jediné, co z toho muže viděl zcela jasně, byla jeho tvář. Zbytek těla byl zahalen v podivné mlze - oranžové a husté, připomínající svou vnější strukturou banánovou slupku. Brzy se však postava zformovala do kondenzovanější podoby a začala vrhat stín, což dokazovalo, že není pouhým holografickým obrazem.

"Kde se tu bereš, Concolův poskoku," zavrčel Al, když poznal Securita.

"Neškodilo by ti více uctivosti. Ale Yrade," protáhl Securit. "Nejmocnější vládce Linie, Veliký Concol, rozhodl, že už nikdy nesmíš opustit povrch této neexistující planety. A o příkazech našeho pána se nediskutuje."

"Tvůj podařený pán a vládce mi před několika hodinami říkal něco úplně jiného," odsekl Al. "Vracím se z cesty, na níž mne vyslal, a není mou vinou, že se mi nepodařilo splnit poslání, kterým mne pověřil. Pokud má něco proti Irianovi nebo jeho nástupcům, bude si už muset své spory vyřešit beze mě."

"Nikam se nevrátíš, Ale Yrade! Zůstaneš zde, o to je už ostatně postaráno. Zatím o tom ovšem ještě nevíš."

"Tak proč mě rovnou nezabiješ, ty zmetku?" vzkypěl Al Yrad. "Zbývá mi už jen devět hodin života, tak proč to neskoncovat hned?"

"Všechno má svůj čas," ušklíbl se Securit. "Zatím není potřeba, abys umíral. Tvé ostatky budeme potřebovat později, teď by mohly ještě napáchat zbytečnou škodu."

Securit mluvil v hádankách, ale bylo jasné, že se všechno točí okolo horké krve, kolující Alovým cévním systémem.

"Proč chcete zničit tu bytost?" zeptal se Al Securita přímo. "A proč se mám na té špinavé práci podílet také já? Proč si to s ním nevyřídíte sami?"

"Nepřísluší mi vysvětlovat kdekomu úmysly našeho pána."

Al Yrad horečně přemýšlel. Jak se sem ten chlap dostal? Z jaké zvláštní mlhy se to vynořil? S něčím podobným se zatím nesetkal. Silové pole? Přenos paprskem? Gravitační clona? Stejnou záhadou bylo, proč Haregen stojí nehnutě na svém místě jako by se ho to netýkalo. Proč proti Securitovi nezakročí sám Kortyzgar? Proč se na Securita nesesypou desítky nebo stovky umělých lidí, vždyť by to pro Kortyzgara neměl být problém!

"Prozatím tedy zůstaneš naživu," pokračoval Securit. "Musíš však zajistit, aby ses mi nezačal toulat. Na to mám jeden dobrý způsob. Podívej se!"

V jeho rukou se vynořila zvláštní zbraň. Slabý, jako svítící nitka tenký paprsek v okamžiku zasáhl Kortyzgarovu podivnou kosmickou loď a Al s úžasem sledoval, jak se ten dokonalý výrobek hbitě proměňuje v louži roztaveného kovu. Al si zaclonil oči v očekávání vlny smrtícího žáru. Nedočkal se. Člun se rozplynul, jako by se vy-pařil.

Haregen zakvílel. Bylo to poprvé od Securitova příchodu, co se ozval.

Al cítil, že se mu podlamují nohy. Až do tohoto okamžiku si nebyl ochoten připustit, že by mohl horké krvi podlehnout. Teď, když přestala existovat poslední kosmická loď, která by ho mohla dopravit do Linie, přestal už věřit v jakoukoli naději. Nestál poprvé v životě tváří v tvář smrtelnému nebezpečí, ale teď nabýval nezvratné jistoty, že jeho život dospěl k definitivnímu konci.

Ale přece! Jak se sem vlastně Securit dostal? Přece musí mít s sebou kosmickou loď, nebo nějaký jiný dopravní prostředek...

"Jsi hlupák, Ale Yrade," usmála se Securitova ústa a mlhavý opar kolem něj začínal kondenzovat do zářivé aureoly.

"Když chceš, nepotřebuji kosmickou loď. Je totiž docela dobře možné, že ten, koho před sebou vidíš, nejsem vůbec já."

"Jak to?" vykřikl Al. "To přece není možné, to..."

Vytrhl od opasku expandér a namířil ho na Securita. Obličej Concolova zástupce se však nadále vyzývavě usmíval z oranžové mlhy. Ne, takhle se netváří člověk, na kterého míří vražedná zbraň...

I když se Aloví přičilo vystřelit na člověka, přece jen jeho ukazovák stiskl spoušť.

Paprsek pronikl Securitovým tělem. Jeho ústa se však nadále smála, snad ještě zlomyslněji než předtím.

"Nu, jen plýtvěj energií, Ale Yrade," řekl Securit jízlivě.

Al třásl expandérem o zem.

"Už jsi pochopil, že jsem pro tebe jen přeludem?"

"Tak jak jsi potom mohl zničit kosmický člun?!"

"Protože i ten člun byl přeludem, právě tak jako Haregen, o kterém jsi po celou dobu přesvědčený, že je člověkem!"

"Ne, nejsem přesvědčený, že je to člověk, ale vím bezpečně, že je až zatraceně hmotný," vzkypěl Al Yrad. "Přece jsem

tady nezápasil s duchem!"

"Ne, ale podlehl jsi iluzi tak dokonale, že jsi jeho hmotnosti uvěřil. Kortyzgar dokonale ovládá některé zvláštní jevy, a my často využíváme jeho poznatků - a on o tom dokonce ví. Nedovede tomu však zabránit, a tím teď podepsal ortel smrti nad tebou a současně i svůj vlastní ortel. Jakmile se tvé tělo začne rozkládat, horká krev začne pronikat do atmosféry a do půdy, její molekuly proniknou i do Kortyzgara samotného, a to bude znamenat jeho definitivní konec. Tvou zásluhou a tvým přičiněním, Ale Yrade."

"To je přece nesmysl!" vykřikl Al. "Ten člun byl skutečný!"

"Kdybys nadále věřil tomu, že je skutečný, možná by se ti podařilo dostat do Linie. Iluze, dokonalá iluze, jeden z nejlepších Kortyzgarových objevů, by tě dokázala přenést z povrchu planety, což je i v Kortyzgarově zájmu. Ovšem teď, když víš, že se jedná o pouhou iluzi, už ti nic nepomůže. Zemřeš pěkně doma, na rodné Zemi."

Al se pokusil strčit do strnulého Haregena. Kdyby ruka neprošla viditelným, a přece nehmotným kněžovým tělem, musel by stařec upadnout... Jenže neupadl.

"Ach ne, to nemůže být pravda! Vždyť jsem si s ním před chvílí podával ruku."

"Ovšem, to jsi ještě věřil. Teď už nevěříš, už znáš pravdu. A neexistuje na světě člověk, který by uvěřil ve skutečnost iluze, pokud ví o tom, že se jedná o iluzi. Otázky víry jsou složité, Ale Yrade. Nebudeš mít dost času, abys je rozlouskl. Zbývá ti devět hodin. Prožij si je hezky."

"Zabil bych tě na místě, Securite, kdybys byl skutečný. Ale pamatuj - jednou se s tebou ještě setkám, a to bude už skutečně naposledy. Zlomím ti vaz!"

"Pliveš jen neškodná jedovatá slova."

"Ech, možná máš pravdu," zarazil se Al Yrad. "Řekni mi ještě jednu věc, než zmizíš. Proč se ten tvůj Concol tolik snaží zabít Kortyzgara? Vždyť ten, jakmile se vylíhne, opustí Zemi, a pak by se lidé mohli vrátit na Zemi..."

"Jsi hlupák, Ale Yrade! Jakmile by se lidé vrátili na Zemi, mohli by se snadno vymknout z Concolovy vlády. V Linii má Concol neomezenou moc. Ovládá všechny železnou rukou a s nikým se ne-musí dohadovat o nějakých demokratických principech. Drží ruku na kohoutku s kyslíkem. Kdyby se někdo jen odvážil pomyslet, že je Concol nepohodlný, následek by na sebe nenechal dlouho čekat..."

Al stál bledý jako stěna.

"Takže Haregen měl pravdu! Jen proto, aby si Concol udržel neomezenou moc..."

Nedopověděl.

"Vůbec ničemu nerozumíš," zasmál se Securit. "Copak nechápeš, že už to nebude Concol, kdo bude vládnout v Linii? I jeho čas už nadešel! Brzy to bude jen a jen Securit, pamatuj si to!"

Securit se začal rozplývat.

"Sám ničemu nerozumíš!" houkl na něj Al. "Měl by ses poučit z historie, jak končí všichni samozvaní vládcí a tyrani. Zničí tě tvá vlastní nenasytost a pýcha. Pamatuj si, že lidé budou žít na Zemi, a já se postarám o to, aby Kortyzgar přežil!"

Securit se však mezitím definitivně ztratil v oranžové mlze, která se během tří vteřin rozplynula.

Al se v nesmírné beznaději rozhlédl. Celé jeho okolí se náhle počalo měnit a rozplývat. Viděl startovací rampu - staly se z ní šedivé obláčky, které brzy daly prosvitnout hvězdám. Stál na okraji široké kovové plošiny - nyní už neexistovala, připomínala teď nej-spíš hluboké bláto. To právě přestal věřit iluzi a jeho nohy klesly tam, kde se nacházel skutečný povrch, to jest o půl metru níž. Po chvíli už zřetelně uviděl černé desky, z nichž se skládal celý povrch planety.

Brzy se měl dozvědět, že i celá enkláva Vaticanus je pouhým preludem. Zbyla jen zeď. Široko daleko - vně i uvnitř ohraničeného prostoru - byla černá pláň a Al si na ní připadal jako trpaslík, jako obyčejné smítko... Byl cizím tělesem v liduprázdném kosmu, zbytečným a neužitečným.

Kortyzgarův osud byl zpečetěn.

V předzvěsti neodvratné smrti prchal Al směrem, který nebyl schopen určit, nohy ho lehce unášely po hladkém povrchu, mozek, lidský mozek, ten dokonalý nástroj, začínal zcela selhávat.

Myšlenky, které se mu dosud honily hlavou, byly neznámou silou zcela potlačeny a uvolnily prostor zmateným zábleskům, šířícím beznaděj a absolutní apatii. Al cítil, že vidí kamsi hluboko do historie, že se stává bytostí, která má pramálo společného s člověkem, a přece je schopna myslet stejně jako on. Cítil, jak roste a kypí a mění se v cosi, co se zcela vymyká jeho představám o existenci. Konečně pochopil, že čte myšlenky bytosti, která se teď tam dole pod jeho nohama chystá zemřít. A hlavní příčinou té smrti je on, Al Yrad...

Zastavil se. Hleděl na mlčenlivý tmavý obzor, a jeho myšlenky byly opět čisté a klidné. Rušivé vlivy zmizely a Al se znovu cítil být člověkem.

A tu si uvědomil, že může s Kortyzgarem telepaticky rozmlouvat.

"Ty přece ale ještě nejsi infikován, vid?" bleskla náhle Alovi hlavou spásná myšlenka. "Ta injekce, kterou jsem vbodl Haregenovi, to byla jen..."

"Jak Haregen, tak injekční stříkačka byly iluzí."

"Ale jak potom..." vyhrnul si Al rukáv. Zřetelně viděl v loketní jamce stopu po vpichu a drobnou modřinu, kterou způsobila neošetřená rána.

"Byla to dokonalá iluze, synu Yradův. Cítil jsi bolest a viděl jsi, jak vytéká krev. Viděl jsi i Haregena, a byl jsi přesvědčen o tom, že jsi mu vbodl infikovanou injekci."

"To všechno nemuselo být, kdybys tady nepřistál. Proč jsi to vlastně dopustil?"

"Dopustil jsem se chyby," odpověděl nejistě Kortyzgar. "Podcenil jsem Concola. Dospěl jsem do kritické fáze své existence. Mé receptory jsou zcela přetíženy nastávající metamorfózou. A Concol jako by to věděl, zákeřně záutočil."

Předpokládal jsem, že se jako obvykle jedná o žabomyší spor mezi ním a Irianem. Když jsem se pokusil zakročit, bylo už pozdě. Proti zákonům fyziky a mechaniky ani já nic nezmožu. Věděl jsem, že mě Concol a jeho lidé nemají v lásce, ale dlouhé roky mě nechávali na pokoji. Dokonce vyklidili planetu, když jsem je o to požádal. Slíbil jsem jim, že po letech dostanou svou planetu zpět, ještě krásnější než kdy předtím. Pomohl jsem jim zkonstruovat stroje, které postavily Linii. Ve svých útrobach jsem syntetizoval palivo pro jejich kosmické lodě, jinak záchranu na oběžné dráze našla jen mizivá hrstka zoufalců..."

Al si povzdechl.

"Proboha, a proč to všechno? Proč vlastně existuješ? Copak nevidíš, co jsi způsobil? Tady kolem nás to byla před padesáti, šedesáti lety krásná živá planeta... Kam se poděly kontinenty? Kam se ztratila pohoří? Kde je všechno rostlinstvo? Kdo ti vlastně dal právo k tomu, abys lidem bral domov? Kdysi dávno se sami lidé pokusili zničit tuto planetu, a téměř se jim to podařilo. Na hrobě staré civilizace povstala nová, která nikdy neměla poznat síly, které by pro ni mohly být zkázou. Nepoznali je, ale kdoví proč stvořili právě tebe... Měl bych tě nenávidět - ale nějak to nedokážu. Jedno je však jasné - nesmíš zemřít, protože s tebou zemře i planeta, a lidstvo zůstane navěky uvězněno tam vysoko nahoře..."

Proto, rozumíš, jen proto udělám vše, abys přežil a stal se tím, čím se máš stát, proto teď ve mně máš věrného spojence. Ale potom, potom budu stejně rozhodně trvat na tom, abys zmizel někde na druhém konci vesmíru.

To je asi všechno, co jsem ti chtěl říct. Máme víc než osm hodin na to, abychom se pokusili něco podniknout. Uvažuj a něco vymysli. Nejlepší by bylo, kdybych se mohl dostat do Linie. Ať už bych tam dopadl jakkoli, byl bych dost daleko, abych tě nemohl infikovat."

Al se odmlčel. Na to, že byl vlastně povoláním diplomat, řekl teď možná příliš mnoho. Podvědomě však vycítil, že bytost pod jeho nohama toto vše už dávno zná z jeho nejtajnějších myšlenek, do nichž dokázala proniknout. Čist myšlenky je neslušné, potvoro, napadlo ho bezděčně, a kupodivu - vzápětí se mu dostalo odpovědi:

"Rozumím. Přizpůsobím se tomuto kritériu, i když to pro mne bude poněkud obtížné."

A tu, jako mávnutím kouzelného proutku, se cosi uvolnilo. Spojenci z donucení, jejichž vztahy byly po celý čas napjaté, uzavřeli svérázné společenství. Al Yrad se teď cítil neobyčejně volně a spokojeně. Ale ke skutečné spokojenosti mu chybělo ještě hodně.

14. ILUZE

Ta místnost měla stejný vzhled jako ve chvíli, kdy těžce nemocný Irian nabízel Alovi svou závěť. Jen křeslo, vybavené lékařskou elektronikou, bylo prázdné.

Al si zhluboka oddechl. Do poslední chvíle nevěřil, že se mu to povede.

Zbývalo už jen šest hodin do chvíle, kdy jeho tělo podlehne totální destrukci. Šibeniční lhůta, ale ještě stále tu byla naděje.

Plné dvě hodiny ztratil Al na Zemi diskusí s Haregenem, který sloužil jako Kortyzgarův prostředník. Bylo to přece jenom přirozenější a pro člověka snesitelnější, bavit se s příznakem než s čímsi nedefinovatelným v hlubinách planety. Ukázalo se, že hledat únik ze svízelné situace nebude ani za těchto podmínek jednoduché. Kortyzgar nebyl člověk - a na jeho způsobu uvažování to bylo vidět. Alovi začínal lézt celý Kortyzgar i Haregen na nervy.

Ksaku, kdyby aspoň nevypadal jako dědek, kdyby se proměnil v pohlednou krasavici, mohl bych si v posledních hodinách aspoň užít, pomyslel si Al. Nestalo se však nic.

Kortyzgar splnil to, co slíbil - čist myšlenky je přece neslušné.

"Marníme tady čas," povzdechl si Al. "Zopakujeme si to všechno ještě jednou od začátku. Za několik hodin je se mnou konec a má krev tě neodvratně infikuje, takže tě potká stejný osud. V Linii jsou lidé, kteří si právě tohle přejí, ale jsou tam i lidé, kteří mají na věc opačný náhled. Třeba má podařená sestřenice Clarissa..."

Al se zarazil. Ano, Clarissa! Udělala všechno pro to, aby Ala připravila o dědictví po Irianovi. Ale k čemu bude Clarisse dědictví, když Země zůstane neobyvatelnou pustinou?

"Clarissa," šeptl Al. "Clarissa," dodal nahlas. "Musím s ní mluvit. Poslouchej mě! Dokážeš leccos, takže pro tebe určitě nebude problém umožnit mi spojení s Clarissou."

"Není nic jednoduššího," vypadlo z Haregenových úst.

Al sebou radostně trhl. "Cos to řekl?"

"Mohu ti s ní zprostředkovat kontakt. Mohu vyrobit její kopii, bude to dokonalá iluze."

"Na tu dálku? Jak?"

"Dokáži na malou chvíli obsáhnout kterýkoli bod v prostoru do vzdálenosti jedné světelné minuty a vytvořit na kterémkoli jiném místě iluzi libovolného předmětu i osoby. Budeš mít před sebou iluzi Clarissy, s jejím skutečným mozkiem a všemi vzpomínkami. Budeš s ní moci podle potřeby diskutovat..."

"Budiž, a až rozhovor skončí, co se s ní potom stane?"

"Nic, rozplyne se a zmizí."

"Takže o všem, co jí řeknu, nebude skutečná Clarissa nic vědět?"

"Jistěže, proč taky?"

Al si znechuceně ulevil nadávkou.

"Protože potřebuji, aby právě ona začala jednat. Kdo jiný mi může v Linii poskytnout člun, který by mě dopravil odsud? Kdo jiný může mít zájem na tom, aby se lidé mohli vrátit na Zem? Kdo jiný by měl mít zájem na zdárném ukončení tvé přeměny než ti, kteří tak halasně oslavují Kortyzgara - boha? Právě Clarissu potřebuji přemluvit, aby něco pro nás vykonala. Ale já potřebuji skutečnou Clarissu, i kdybych měl vystupovat jen jako její iluze."

"Ovšem, i to je možné. Když může vytvořit iluzi Securit, proč bys to nedokázal ty? Staneš se iluzí a budeš se moci pohybovat libovolně v přilehlém vesmíru. Budou tě dokonce považovat za skutečného člověka, pokud ovšem sám na sebe neprozradíš, že jsi iluze..."

"Ale já ji musím naopak přesvědčit, že jsem iluze," usmál se Al. "Copak mi jinak uvěří, že má pro mě poslat člun sem dolů?"

"Tvému způsobu řeči přestávám rozumět," povzdychl si Haregen. "Škoda, že jsem se zavázal nečíst tvé myšlenky. Leč nevádí. Pomohu ti. Jsi připraven na cestu do Linie?"

Al netušil, že proměnit se v iluzi může být tak jednoduché a bezbolestné. Neznal podstatu tohoto jevu, v každém případě však mohl svobodně cestovat v dosahu Kortyzgarova vlivu.

Stál teď na pevné podlaze, tlačeno k ní umělou gravitací, a jeho nos zaznamenával pronikavý odpuzující zápach Linie. Mohl nejen cítit, ale i vidět a slyšet. Byl tak dokonalá iluze, že by dokázal oklamat i sám sebe. Vždyť v zrcátku visícím na stěně mohl zahlédnout svou tvář...

Ale Clarissa tu není a nezbývá příliš mnoho času. Musí se vydat po jejích stopách.

Vzal za kliku.

Zbytečně, jak se ukázalo. Irianova pracovna byla uzamčena. Nu, ven se musí dostat jiným způsobem.

Chtěl projít stěnou, ale nešlo to. Na druhý pokus se mu podařilo přenést se o několik metrů dál - na veřejnou komunikaci.

Oddechl si a klidně vykročil vpřed. Tady se nemá čeho obávat. Nikdo ho tu nezná. Jen se tak dovědět, kde hledat Clarissu. Lidé, které potkává, nemají zájem dát se s ním do řeči. Klopí oči a odvracejí hlavu. Ach ano, je tady přece cizincem...

Na zdi chodby vidí Irianovu podobiznu se smuteční páskou. Jaký vlastně byl ve skutečnosti jeho podařený bratříček? Považoval ho za polovičního blázna - a on to byl vlastně obchodní génius. Věřil Kortyzgarovu slibu, že se lidé jednou na Zemi vrátí. Na Zemi, která bude patřit jemu, Irianovi... Ne, uvědomil si Al, byl to přece jen blázen. Ve chvíli, kdy se lidé octnou zpátky na Kortyzgarem rekultivované Zemi, vykašlou se na nějaký pergamen, který z nich má udělat novodobě nevolníky Irianovi planety, asi se dožiješ velkého zklamání, hrabivá sestřenko Clarisso...

"Co tu chceš, ty ničemo!" ozve se náhle hlasitý výkřik. "Ty zrádče, ty máš ještě tu drzost se mezi nás vracet? Přišel jsi špehovat?"

Přece jen mě tu někdo zná, pomyslel si Al. Na tyhle čtyři chlapíky úplně zapomněl. Patrola a v jejím čele...

"Xenius," řekl šeptem. Skutečné nebezpečí Alovu nehrozilo, vždyť byl pouhou iluzí, ale právě to by zatím velmi nerad prozradil.

"Kde je Clarissa?" zeptal se rozhodně. "Dovedte mne k ní."

Odpovědi se nedočká. Ale přece jen následuje reakce.

Ocelový hrot blýskl Alovu přímo před očima.

Kortyzgare, teď ukaž, co umíš, vyslal Al myšlenku do prostoru a doufal, že dojde svého cíle. Pak Alova pěst vyrazila vpřed.

Kopí s nabroušeným ostřím se zlomilo při prvním nárazu hrany jeho dlaně. Násada se vymrštila a udeřila Xenia do čela. Statný muž klesl k zemi. Další úder přišel ještě dřív, než se zbývající tři vzpamatovali. Al téměř litoval, že se tolik rozmáchl, protože druhý ozbrojenec prorazil svým tělem plastickou stěnu a spadl do jakési nevábně vyhlížející obytné buňky, z níž mohl zaslechnout opilecké hlasy zpívat nemravnou odrhovačku. Než se snesla pohroma v podobě Alových pěstí na třetího muže, dorazil k Alovu nosu čpavý zápach nekvalitního, zato silného alkoholického nápoje. Čtvrtý chlapík se po krátké úvaze rozhodl pro překotný ústup.

Al popadl poloomráčeného Xenia v podpaží a zvedl ho téměř ke stropu. Statný černoch se zmítal jako svázané jehně, nic mu to však nepomohlo.

"Vytřesu z tebe duši, když mi nepovíš, kde najdu Clarissu," vyzval ho Al téměř laskavým tónem.

"Ne-nevim," chroptěl Xenius. Nebylo však jisté, jestli mluví pravdu. Al jím mrštil o zem.

"Máš půl minuty na to, abys mi to řekl," zavrčel Al. Tady nebyl čas na jednání v rukavičkách - poslední hodiny Alova - i Kortyzgarova - života pádily neuvěřitelným tempem. Al hleděl vyčkávavě na ležícího Xenia. A v té chvíli se ho zmocnil zvláštní pocit... Najednou měl strach. Strach? Proč vlastně? A najednou Al chápe - to je Xeniov strach! Čte černochovy myšlenky! Číst myšlenky je neslušné... Jak je to možné? Ovšem, Kortyzgar. Dodal mu nejen sílu, ale i schopnosti, s kterými Al nepočítal...

A tu náhle Al věděl, že Xenius o Clarisse skutečně nic neví. Znechuceně si odplivl. Jenže teď se pocit strachu vytrácí a mění se ve zlomyslnou vítězoslávu...

Xenius se široce usmívá a Al se otáčí... Míří k němu nejméně desítky dalších ozbrojenců.

"Podívej se, Xenie," sykl Al. "Tak jako jsem vyřídil vás čtyři, vyřídím i tyhle ostatní. Ale je to úplně zbytečné. Nejsem vaším nepřítelem, naopak, máme společné zájmy. Čas běží a já musím nutně najít Clarissu..."

"Abys ji zabil," zasypl Xenius a vyplivl krvavou slinu.

"Ne!" zařval Al. "Jste jako tupí berani. Jestli se tady zdržím, je konec se vším, rozumíte?"

Nevěděl, jestli jim má vysvětlovat, oč vlastně jde. Aby všichni věděli, že je pouhá iluze? Nebo raději volit útek?

Zbabělý, ale účinný útek?

"Poď," zaslechl náhle Al laskavý hlas vedle sebe.

Žena. Krásná žena. Zjevila se tady jako deus ex machina ve škvíře pootevřených dveří.

"Vykašli se na ně, je to spolek pitomců! Povím ti, kde je ta, kterou hledáš."

"Na něj! Je to Concolův špeh!" zařval Xenius a z deseti mužských hrdel se ozval bojový pokřik. Jen zlomek vteřiny

ještě Al zápasil s myšlenkou, že by se jim měl postavit, ale pak poslechl hlas rozumu a zmizel s děvčetem za dveřmi. Je to až proklatě jednotvárné. Vždy, když se to Alovi hodí, se otvírají dveře. Je to jen náhoda?

Al teď čekal, že se zvenku ozvou prudké rány a kopance, ale venku byl kupodivu klid a ticho. Alův nos zaznamenal povědomý zápach, který už jednou tady v Linii ucítil.

Ne, nemýlil se, stál přímo u hromady obnošených bot.

"Reillo," vydechl překvapeně.

"Ovšemže jsem to já, koho jsi čekal?"

"Ty? Ty už jsi mě přece jednou vydala do Concolových rukou. Jsi jeho děvka!" pravil Al rozhořčeně.

"Nesud' předčasně," řekla a usmívala se přátelsky. "Podívej se na chodbu."

Al se až polekal, když s naprostým klidem otevřela dveře.

"Kde jsou?" podivil se, když zjistil, že je chodba úplně prázdná. Teprve po chvíli si uvědomil, že je to jiná chodba.

"Jak jsme se sem dostali? Copak ty..."

Ano. Reilla byla, právě tak jako on, pouhou iluzí. Proto se mohli snadno přenést o několik bloků dál a nechat Xeniovy pochopy, ať řadí v úplně jiné oblasti.

"Budiž, vyhrála jsi," řekl Al. "Tak pověz, oč ti jde."

"O tohle," řekla Reilla a pustila televizor.

Na monitoru se objevil pohled na planetu, o jejíž záchranu Al teď tak usilovně bojoval.

"O Zemi?" divil se Al.

"Podívej," řekla a ukázala na nenápadnou tmavší čárku v místě, kde by řádná planeta měla mít rovník.

A Al pochopil, že zemský povrch začíná praskat. Nastal proces, který už nelze zastavit...

Kukla se dožila své dospělosti...

15. VŽDYŤ VLÁDNOUT JE TAK KRÁSNÉ

"To je konec," řekl Al.

Reilla zavrtěla hlavou. "Mýlíš se, Ale, to je teprve začátek. Zrodil se nový život a my jsme svědky něčeho jedinečného."

"Ne, ty nevíš, oč se jedná, Reillo," trval na svém Al. "Kortyzgar zemře dřív, než se narodí. Zbývají už jen hodiny, možná i minuty, a zhoubná infekce se dostane do jeho těla. Příčinou jsem já, copak to nechápeš? Mé tělo infikované horkou krví ho zabije..."

"Ano, Kortyzgar zemře, pokud Al Yrad, potomek slavného rodu, v kritické chvíli svého života selže."

"Už selhal, Reillo. Neexistuje žádná síla, která by mě dopravila mimo zemský povrch. Kdyby se Kortyzgar mohl vymanit z nitra planety během dvou, tří hodin, potom by snad horké krvi unikl. Dokáže to?"

"Na čem ti víc záleží? Na tvém vlastním životě, na Kortyzgarovi, nebo na lidstvu?"

"Co je to za nesmyslnou otázku?" divil se Al. "Kdybych řekl, že mi nezáleží na životě, tak bych lhal. Celý Kortyzgar mi může být ukradený, ale na tom, jestli přežije, závisí budoucnost lidstva, tedy i moje. Pokud bych zůstal naživu a on ne, musel bych prožít celý zbytek života tady v té těsné rouře, obklopen očima a ušima špiclů, věčně roztřesený strachem o svůj život, protože jsem už přestárlý..."

"Dobře, proč tedy hledáš zrovna Clarissu?"

"Musím ji přesvědčit, že ještě není pozdě poslat dolů člun."

"Nic jsi nepochopil. Ale Yrade. Nikdo žádný člun nepošle. Clarissa už osm hodin vládne své části Linie. Od chvíle, kdy uchopila moc, je poprvé v historii Linie uzavřena tunelová dráha. Chápeš, co to znamená?"

Al nechápal, a tak jen pokrčil rameny.

"Spor, který se doposud řešil jen víceméně nesmělými potyčkami, se brzy promění v organizovanou válku. Obě strany disponují zbraněmi, které dokážou nejen zabít, ale i prorážet překážky, bariéry, likvidovat oblast nepřítelů plameny... Mohou zmrazovat chodby teplotami blízkými absolutní nule. Z tajných schránek může být vypuštěn mutovaný hmyz, který bezpečně usmrtí vše živé, co není proti jeho jedu očkováno. Mají k dispozici aerosoly, které způsobí, že lidské tělo se doslova vysvlékne z kůže. O bakteriologických zbraních a jedovatých plynech se nemusím snad ani zmiňovat. Snadno si domyslíš, co Linii čeká..."

"Šílenci - zahubí sami sebe," zašeptal Al a viděl před sebou vojska valící se vpřed, strhávající vše, co stojí v cestě, ničící komunikační systémy, obytné buňky, sklady, společné prostory, likvidující zbytky toho, co dává lidem šanci přežít.

"Ano, a nebude to trvat dlouho. Je zbytečné zachraňovat Zemi, protože brzy na ní nebude mít kdo žít. Tady v Linii nepřežije jediný člověk. Její konstrukce je připravena snad na všechno, jen ne na válku vedenou těžkými zbraněmi. Katastrofu nic nezastaví. Všichni zahynou... Linie se roztrhne a rozdělí na několik kusů, které budou bloudit vesmírem jako věčné pomníky lidské hlouposti."

"Kdo vlastně jsi, Reillo?" zarazil se Al. "Poznal jsem tě jako čilou dívku, která se zabývá nepříliš legálními obchody, potom jako Concolovu konkubínu a teď..."

Usmála se.

"Teď už to můžeš vědět. Jsem Haregenova dcera. Jsem jediným dědicem muže, který odmítl prodat Irianovi Vaticanus."

Jsem tím přeludem, za kterým se honil Irian dlouhé desítky let a přitom jsem se mu pohybovala přímo pod nosem.

Bývám často ve styku se samotným Kortyzgarem, zvláště teď, když se probouzí. Zmýlila tě jedna věc - jsem jen iluze, odraz mysli Haregenovy dcery. Její skutečnou tělesnou schránku drží v zajetí Concol. Tak, jak mě teď vidíš před sebou, jsem Kortyzgarovým receptorem v této zóně Linie."

Ovšem, pomyslel si Al. Ta loutka, která provázela Concola, ta žena bez emocí, která vypadala jako otrokyně... Concol

zajal její tělo, ale její duše je nadále svobodná. Tady přede mnou je skutečná Reilla...

Kupodivu mu tohle odhalení udělalo dobře.

"A Haregen?" ptá se Al.

"Haregenové už neexistují. Je to Concolova zásluha. Kortyzgar z vděčnosti k zásluhám mého otce vystupuje v jeho podobě."

"Zbývá už jen jedna zásadní otázka: Proč jsi mne vydala do Concolových rukou?"

"A co jsem s tebou měla dělat? Jsi přece bratr fanatika Iriana, jeho dědic! Včera jsem ještě netušila, jak podle se zachová Concol - i Clarissa. Chtěla jsem navždy skoncovat se sváry v Linii, jednala jsem z pověření samotného Kortyzgara."

"Ten tvůj bůh je blbec," neovládl se Al. Kupodivu se neurazila.

"Možná že je. Teď však není čas na podobné debaty. Ty máš před sebou jediný úkol. Opustit povrch planety Země, a to co nejdříve."

"Vysmíváš se mi," ohradil se Al. "Prosím tě, jak?"

"Je to otázka víry, Ale Yrade," řekla Reilla. "Kortyzgar ještě žije - a bude žít - pokud budeš mít dost víry..."

Al vrhl letmý pohled na monitor. Drobná čárka na zemském globu se posunula blíž k terminátoru, ale nebyla to jediná změna. Měnila se stále zřetelněji v prasklinu.

"Dost víry?" podivil se Al. "Jaké víry?"

"Víry ve vlastní schopnosti, víry v sebe sama, víry v Kortyzgara, víry v hmotnost nehmotného," odpověděla Reilla.

"Nerozumím ti, Reillo. Obávám se, že takhle svůj problém vyřešit nedokážu. Takže promiň. Zkusím začít přece jen od Clarissy."

Nezdálo se, že by ho v té chvíli slyšela. Klečela a rozšířenými očima hleděla na monitor, kde se začínaly právě odehrávat neuvěřitelné změny...

Rychlostí myšlenky opustil Reillu a ocitl se opět v Irianově zóně. Zhmotnil se nedaleko místa, kde před několika minutami bojoval s Xeniem. Cestou zachytil povzbuzující myšlenku. Kortyzgarův signál? Gigantická bytost tedy stále doufá v jeho pomoc?

Musí najít Clarissu!

Je uvnitř malé obytné buňky, kterou před chvílí kdosi chvatně opustil. Kolem sebe vidí nepořádek, takový nepořádek, jaký jen lze nadělat z toho malého množství věcí, které lidé v Linii mohou vlastnit.

Cítí, že kolem není jediná živá bytost. Proniká do sousedního bytu, pak do dalších, ale nikde nikdo. Dostává se na tržiště, kde prodal své boty. Neveliká plocha zeje prázdnotou, jen ubohé kostry pobořených stánků nasvědčují tomu, že tady ještě před nedávným kypěl obchodní ruch a čilý život.

Lidé kamsi zmizeli - a přesto je slyší. Nadávky, zlostné výkřiky, dusot bosých nohou a svištění bičů... O tři, čtyři patra níže se odehrává jakési drama.

Kdyby měl zkoumat místnost po místnosti, nestačil by mu k nalezení Clarissy celý lidský život. A přece...

Al proklíná nenáviděného Concola, který ho v chorobné touze po moci dostal do této situace...

Co se stalo? Al se ponořil do svých myšlenek natolik, že se bezděčně dostal někam úplně jinam, než chtěl. Šedá barva stěn se proměnila na světle modrou, zašpiněné kryty zářivek prohlédly, signální světla, dosud bijící do tmy tupým svitem, se prudce rozzářila. Tato část Linie je v perfektním pořádku, tady není znát všudypřítomná zanedbanost. Ještě krok a Al vchází do velkého sálu.

Samozřejmě to místo poznal. Oslepující lesk krystalů na stěnách, perský koberec - s takovým bohatstvím se jinde setkat nemůže. Jak se to dostal vlastně daleko? Deset tisíc kilometrů? Dvacet? Neví, ale je tu někdo, kdo by mu mohl dát odpověď.

U stěny stojí invalidní křeslo a v něm sedí člověk. Dívá se na velkou telestěnu. Jeho tvář je zkrivená nenávistí. Odulá, tlustá tvář. Masité prsty svírají opěradla křesla, a kdyby měly tu sílu, byly by je rozdrtily.

"Jak se ti to líbí, Concole?" ptá se Al Yrad diktátora, který teď působí zcela bezmocným a ubohým dojmem.

"Kdo jsi?" trhl sebou Concol. "Jak jsi se sem dostal?" Tyranova ruka sáhla po tlačítku zvonku, ale Al byl rychlejší.

Zadržel jeho paži.

"Počkej, nespěchej, chci si s tebou v klidu chvíli promluvit. Tví strážci by nám v rozhovoru nejspíš jen překáželi."

"Al Yrad? Ne, ty nejsi Al Yrad," rozesmál se Concol. "Ty mi skutečně nemůžeš ublížit. Vidím, že jsi ovládl základy naší tajné magie, bravo!"

V té chvíli se Alov prsty probořily do prázdna. Dál svíral Concolovu ruku, ale necítil nic.

"S tebou si mohu snadno poradit. Jsi jen iluzí, Ale Yrade, a zemřeš současně s támhletou zrůdou."

Velká kola Concolova vozíku se roztočila a diktátor hladce projel Alovou postavou, jako kdyby neexistovala.

"Budiž, Concole, možná ti teď momentálně skutečně nemůžu ublížit, stále jsi mě však ještě nezabil a Kortyzgara také ne. Víš, jak skončíš, jestli přežijeme. A pokud tě nesmetu já, postarají se tví nejvěrnější nohsledi o zákeřnou ránu zezadu. Podobný osud ti připravují i Irianovi věrní. A pokud by si na tvé síle vylámali zuby tví přátelé i tví nepřatelé, potká tě smrt z rukou vlastního lidu, kterému jsi vzal svobodu a kterému chceš vzít i jeho rodnou planetu. Co budeš dělat, až se miliony tvých poddaných dovědí, že jsi zničil jejich jedinou naději na důstojný život, že jsi zničil Zemi? Nepřežiješ příští ráno."

"Musím se smát nad tvou naivitou, Ale Yrade. Jsi možná vzdělaný člověk, ale s podobnou propagandou bys u mých lidí nikdy nepochodil. Dovedu si velmi dobře představit, co ti řekne můj průměrný poddaný, když mu začneš vyprávět o ploše větší než třicet čtverečných metrů, která je navíc neohraničená. Nikdy, rozumíš, ni-kdy na nic takového nedokáže ani pomyslet, nikdy nepochopí, o čem hovoříš. Znají jen těsné buňky. Linii, a pak už jen nepřátelskou čern vesmíru, do níž se ten, kdo má štěstí, může podívat. Každý z nich věří, že hvězdy jsou jen stříbrným popraškem na

černé stěně, a Slunce obyčejnou zářící lampou... Vysvětluj těm lidem, co je to Země, a sami tě postaví na hranici."

Concol dojel ke stěně, otevřel malou skříňku a nalil si do sklenice zlatavý nápoj.

"Pravá whisky, Ale Yrade. Pochází ještě ze Země. Takováhle sklenice má na černém trhu cenu sto tisíc krystalů.

Kdybys otevřel mé pokladnice, objevíš tam miliony těchto drahokamů a ještě asi dvě stě lahví. Jsem jediný, kdo si může dovolit pít tento nápoj. Dopřávám si sklenici denně. Vždyť vládnout je tak krásné... Vím, že možná už nebudu dlouho žít, ale svou sklenku budu mít denně až do konce života. Jen já, rozumíš, jen já. I když jsou na světě lidé, kteří by mi to všechno chtěli vzít..."

"Jsi šílenec, Concole!"

"Ale, ale! Proč každý, kdo je úspěšnější než ostatní, je hned v očích okolí považován za šílence?"

"Ne, ty nejsi šílenec proto, že hromadíš to, co ostatním není a nikdy nebude k užítku. Lidé se obejdou bez tvých krystalků i bez tvé whisky. Jsi šílenec proto, že pro svou pýchu a moc necháváš zbytky lidstva živořit bez slunce a bez naděje tady v Linii. Pro svou pýchu a moc teď vedeš celou armádu proti těm, kteří si nepřejí nic jiného než ty. Proti těm, kdo rovněž touží po samovládě. Lidstvo se už jednou téměř zničilo a trvalo tisíce let, než povstala nová civilizace. Tehdy však mělo ještě Zemi. Sice zničenou a zářením prožranou Zemí, ale byla to planeta a zůstalo na ní dostatek prostoru, aby se lidé opět mohli vyvíjet na samotný vrchol přírody. Po tobě nezbyde ani to! První úder těžkých zbraní roztrhne Linii. A konec Linie, to je i konec lidstva. A to je také tvůj konec. Copak to nechápeš?"

"Kážeš mi tady jako kniha, Ale Yrade, ztrácíš však zbytečně čas. Pokud se něco takového stane, budou za to odpovědni ti, kteří tento boj rozpoutali. My stojíme pevně na svých hranicích, a ty si uhájíme. Netoužím po žádných výbojích. Pokud chceš zabránit válce, což se ti patrně nepodaří, musíš jít se svými sladkými řečmi na svou milou příbuznou, která z neznámých příčin projevila panovačné choutky bez ohledu na situaci."

"Nemysli si, že to neudělám. Přesto se však nemohu zbavit pocitu, že hlavní překážkou na cestě k jakékoli dohodě jsi ty, Concole! Ty a tvé metody. Clarissa chce vládnout, ale nechce na rozdíl od tebe zničit Země..."

Dřív než stačil Al domluvit, pocítil prudký otřes. Přesto že jeho tělo bylo jen iluzorním médiem, měl pocit, že se pod ním bortí podlaha.

Concol se podíval na hodinky.

"Přesně," řekl. "Na vteřinu přesně. Má armáda přešla do útoku."

"Takže tu válku jsi začal ty, netvore?"

"Já? Já se přece jen bráním, Ale Yrade. Měl bys vědět, že každý útok bývá preventivní obranou. A já jsem k němu byl přinucen."

Al se jen stěží ovládl. Další diskuse byla zřejmě bezpředmětná.

"Já se vrátím, Concole," řekl tiše, "A můj návrat pro tebe nebude příjemný, to si pamatuj!"

Při dalším otřesu, který zacloval samými základy Linie, se Al opět proměnil v neviditelný paprsek energie. Teď už věděl, jak může najít Clarissu. Vnímá teď její fluidum úplně zřetelně.

Na opačné straně Linie.

16. VÁLKA

Clarissa nebyla příliš překvapená, když se Al objevil. Po pravdě řečeno, i když ho rozhodně musela vidět, nereagovala vůbec na jeho přítomnost a soustředěně dál diskutovala s Xeniem.

Kromě Clarissy a Xenie byli v místnosti další tři muži. Všichni soustředěně hleděli na malý úzký skleněný tubus, protkaný jako mraveniště četnými chodbičkami, tunely a přepážkami. Vše bylo zhotoveno z dokonale průhledného materiálu a tvořilo nesmírně spleťtý systém. Barevná vlákna označovala chodby, modře blikaly křížovatky důležitých tras. Al nepochyboval, že vidí přesný model Linie, a bylo zřejmé, že ti čtyři právě pečlivě studují budoucí válčiště. Clarissa už nebyla ta křehká dívka s rozpuštěnými vlasy a nevinnou tvářičkou. Stačil jediný den a Irianova smrt, aby se v jejích rysech objevila rozhodnost, neústupnost a agresivita. Pohraniční střet, který vypukl, se zřejmě měnil v ostrý konflikt. Pokyny, které dostávali od své velitelky čtyři generálové, nasvědčovaly tomu nejhoršímu. Její ruka ukazovala na jednotlivé tunely, kterými bude nutno podniknout protivýpady. Clarissa nešetřila slovy jako zbraně těžkého kalibru, minová pole, nervové plyny, absolutní pistole, biologická bariéra, kyanidové granáty, schizofrenní plyn...

"A to si představte," dodala Clarissa posměšně ve chvíli, kdy její muži přikýkli a měli se k odchodu, "že nebohý Irian hodlal velení nad vaší armádou svěřit tomuhle páprdovi, který teď tady na nás vystrkuje svůj ubohý stín a hodlá nám nejspíš přednést pacifistické kázání..."

Nebylo to příliš uctivé vůči jejímu dědovi, který ještě nebyl pohřben, a přímo urážející vůči Alovi, který zatím Clarisse nestačil udělat nic jiného, než se vrátit z hvězdné výpravy domů. Nu, jak se ukázalo, v nejméně vhodný čas.

Al nechal Clarissinu provokaci bez komentáře a přistoupil blíž k modelu Linie. Rozeznával elektrické kabely, vodovodní a kanalizační potrubí, klimatizační šachty, schodiště i výtahy. V některých buňkách dokonce spatřil imitace nábytku, na největších křížovatkách pak viděl drobné postavičky strážců pořádku. A pak zahlédl linii fronty. Zbraně a vojáky. Desítky rychlopalných kanónů. Tanky podobné kartáčům. Postupující muže, třímající v rukou podivné zbraně, sršící plameny. Viděl, jak některými příčkami prostupuje ledová bariéra...

Model Linie byl dokonalým výrobkem videoplastiky. Nebylo pochyby, že bude pružně reagovat i na změny, k nimž bude během bojů docházet...

Al se teprve teď mohl podrobněji seznámit s vnitřní strukturou Linie. Zjistil, že její konstrukce je vytvořena velmi nedbale, zřejmě v úžasném spěchu. Plášť, navenek působící zcela jednoduše, podíraly pouze kilometrové nosníky halabala spojené do nepravidelných osmicípých hvězdic, na něž byly jen jako by nalepeny příčné svorníky.

"Pokud začnete používat razantnější nálože," poznamenal Al Yrad, "nepochybuji o tom, že se poruší celistvost skeletu. Destrukční síly, které uvedete do chodu, mohou prorazit plášť. Jenže dekomprese je tím nejmenším rizikem, co by vás

mohlo potkat. Bojím se něčeho jiného - že se plášť úplně rozlomí. A samotný vnitřní skelet Linii pohromadě neudrží." "Nenechám se vystrašit od nějakého Concolova špiona," ušklíbala se Clarissa. Obrátila se k Alovi a světlo plně dopadlo na její tvář. Stála tu rozhodně vyhlížející žena, dávající zřetelně najevo, že se nezastaví před žádnou překážkou. V jejích očích spatřil Al touhu. Touhu vládnout, touhu ničit a zabíjet. Snad za to ani sama nemohla. Byla produktem této doby a tohoto místa. Živořící svět Linie, připomínající vězení, v ní měl důstojný obraz.

"Dekompresi podlehně v okamžiku spousta lidí," pokračoval Al, i když se dají, jak předpokládám, jednotlivé sektory uzavřít. Jakmile však dojde k rozpojení Linie, neexistuje síla, která by ji dokázala spojit."

"Už dvakrát od stvoření Linie došlo k podobným problémům," začala konečně Clarissa hovořit k věci. "Naposledy gravitační slapové vlny rozlomily Linii nad stopětadvacátým stupněm západní délky. Trvalo dva dny, než se havárii podařilo odstranit. Pouhé dva dny. Ale Yrade. Oběti nestály za řeč, snad jen pět nebo šest tisíc lidí... Jestli se nemýlím, tak ve vaší době padlo ročně za obětí dopravním nehodám desetkrát tolik obyvatel."

"Odkud znáš tyhle výrazy?" podivil se Al. "Gravitační pole, zeměpisné stupně... Co ty víš o naší době?"

"Irian," sklopila oči. "Nebohý Irian mě to všechno učil. Taký mi říkal o tom, jak bude svět krásný, až se všichni vrátíme tam dolů..."

"Tak proč děláš všechno pro to, aby se tam lidé nikdy nevrátili?"

Smutně si povzddechla a na okamžik připomínala včerejší dívku Clarissu. Jenže vzápětí její tvář ztvrdla.

"Musím zničit Concola za každou cenu! Ty nevíš, co je to za člověka, ty nevíš, ty nic nevíš..."

Na chvíli se odmlčela.

"Concol si vždycky přál Kortyzgarovu smrt. A to se mu teď konečně podařilo. Kortyzgar zemře společně s tebou - a to jen proto, že se neumíš ovládat a nemáš v sobě žádnou víru! Ano, Kortyzgar zemře, a spolu s ním i Země. Sen tvého bratra se už nesplní. I když... Kdoví jestli bychom se na Zemi dokázali vrátit..."

Jednou mě Irian předvedl staré panoramatické záběry ze Země. Najednou všude kolem mě byla nekonečná volná prostory, které Irian říkal step. Nevydržela jsem se na to dívat ani dvě vteřiny. Pak jsem zavřela oči a hledala stěnu, o kterou bych se mohla opřít. Bylo to příšerné... A Irian tvrdil, že všude na Zemi jsou podobné nekonečné prostory. Ne. Na Zemi, se prostě... Tam se žít nedá."

Al pochopil. Agorafobie. Pro lidi prožívající celý život ve stísněném prostředí, obklopené ze všech stran na dosah ruky stěnami, je volný prostor nepřekonatelnou překážkou. Pochopil také, že Linie je vlastně hřbitovem lidstva od samého počátku. Pokud Kortyzgar a Země přežijí, nebude tu nikdo, kdo by se odvážil planetu osídlit.

Teď se už nedivil Concolovi, že mu naprosto nezáleží na nějaké Zemi, a nedivil se ani Clarisse. Ta věřila v Kortyzgara, ale teď, když její bůh umírá, jí už nezáleží na ničem. Ani na budoucnosti, ani na životě, ani na ostatních lidech. Proto ta nesmyslná sebezníčující válka...

Ne, takhle hloupě přece nemůže skončit historie lidstva! Al zoufale hledá řešení... Ano, Zemi lze osídlit! I kdyby se lidstvo zahrabalo pod povrch jako krtci a teprve následující generace postupně objevily svět pod širým nebem... A to všechno teď závisí na něm, na Alovi, na tom, jestli Kortyzgar přežije...

Hodiny však ubíhají. Žádný člun už nedokáže včas odstranit jeho infikované tělo z povrchu Země. Nezbyvá než se vrátit a nechat se Kortyzgarem zabít, v tom je jediná šance. Jeho mrtvé tělo pak iluzorní člun bez překážek vynese do kosmu. Ale ještě dřív musí přesvědčit Clarissu o tom, jak je její válka nesmyslná. Pokud ovšem už není pozdě...

Alovi se zdálo, že slyší slabé ořesy, a doufal jen, že to nejsou výstřely z děl.

"Počkej, Clarisso! Možná vím, jak tvého boha zachránit. Jenže mi musíš dát čas! Uzavři příměří, dělej cokoli... Potřebuji hodinu, maximálně dvě... Jestliže roztrhnete Linii, je konec všem nadějím. Její jednotlivé části se podle fyzikálních zákonů rozdělí a každá poletí jiným směrem..."

"Nic nevíš! Postavení Linie je průběžně regulováno korekčními motory. Jsou jich na plášti desítky. Jinak by se už dávno deformovala..."

"A odkud jsou řízeny ty motory? Kdo je za ně zodpovědný?"

"Nikdo, na to je přece centrální mozek Linie... Pracuje zcela automaticky, bez zásahu člověka..."

"Jak vypadá ten mozek?" blikla v Alovi děsivá myšlenka.

"Nevím, nikdy jsem ho neviděla. Irian by ti to možná řekl..."

Alovu duši naplnila černá předtucha.

"A co kdybych ti řekl, že ten mozek už neexistuje, že postavení Linie na orbitě nikdo neřídí? Co kdybych ti řekl, že jediná větší prasklina pláště bude stačit nejen k rozdělení Linie, ale k její úplné havárii?"

"Prosím tě, co to blábolíš? Proč by mozek neměl existovat?"

Jenže Al si byl čím dál tím jistější. Concol a jeho drahokamy... Nebyl čas něco vysvětlovat - pokud by mu Clarissa vůbec byla ochotna uvěřit. Pokusil se ještě jednou apelovat na její city.

"Clarisso, prosím tě o laskavost, zastav tu válku, ve svém vlastním zájmu i v zájmu všech lidí..."

"Proč mluvíš o nějaké laskavosti zrovna ty? Ty, jehož vinou zahyne Kortyzgar? Kdybys nebyl obyčejnou iluzí, dávno bych tě předala svým katům!"

"A kdo mi nedovolil přistát ve vaší zóně a raději dopustil, abych slétl dolů k Zemi? Tvou vinou, rozumíš, jen tvou vinou zahyne Kortyzgar."

"Já jeho smrt také nepřežiju," řekla Clarissa skoro šeptem. Sklo-pila oči. "Haregen úplně selhal. Nepodařilo se mu znemožnit přistání. Proto jsme na tom teď tak, jak na tom jsme."

"Clarisso," zkouší to Al ještě jednou. "Rozpoutala jsi nemilosrdnou válku, ve které zahynou tisíce lidí - a možná všichni. Nechápu však jednu věc. Jak si vy, kteří ovládáte jen desetinu Linie, troufáte na dobytí celého toho ohromného zbytku? Jak si troufáte zlomit Concolovu moc, aniž byste přitom uvrhli zhoubu i na své hla-vy?"

Clarissa ožila. Jako kdyby ji v tu chvíli někdo polil živou vodou.

"Concol je blázen! Chtěl vymazat Zemi z mozku lidí natolik, že prohlásil prstenec Linie za jedinou přímku. Udělal to opravdu důkladně, a tak teď bude sklízet ovoce svého snažení. Už několik hodin projíždějí tunelovou drahou mí muži. Je jich víc než padesát tisíc. Dráha je sice uzavřená, ale jen v kontaktním prostoru. Z druhé strany Concolovy části prstence jsou jen skladiště a neobývané bloky. Concolovi lidé si prostě nedokáží představit, že by útok mohl přijít z této strany. Za několik minut, možná už v této chvíli, bude dobyt Concolův palác a jeho lidé zničeni nebo zajati. To je můj trumf v této hře."

Alovi chvíli trvalo, než si uvědomil plný dosah jejích slov. Clarissa strašlivě riskuje, ale pokud má pravdu, může skutečně válka skončit během několika hodin... Ale přesto tady zůstává neúměrné riziko...

"Uzavři příměří, Clarisso, prosím tě o to," řekl téměř zoufale. Podívala se na něj zamyšlenýma očima, ale pak rozhodně zavrtěla hlavou.

Al pochopil, že neuspěl a rozplynul se.

17. OTÁZKA VÍRY

Pronikl do svého vlastního těla na zemském povrchu jen o zlomeček vteřiny později.

Rozhlédl se kolem sebe.

Obloha byla temná. Viděl jen Měsíc a nezvykle velký srpek Marsu...

A pak spatřil pohoří. Vysoké, téměř nebetyčné pohoří, které se zvedalo z roviny nedaleko od něj. Dvacet, třicet kilometrů, dál ty hory být nemohly. Strmé, rozeklané štíty, s téměř svislými stěnami, skalnaté vrcholy čnějící kolmo k nebesům, zakrývající hvězdy... Tady byla ještě před několika hodinami rovina... Al slyší jakýsi temný lomoz a uvědomuje si, že se ty hory pohybují, že nadále rostou, a cítí, jak se mu pružná hmota chvěje pod nohama.

To, co se z oběžné dráhy na zemském globu jevílo jako tenká čárka, bylo tady dole strašlivou jizvou. Ostrá, zdánlivě nekonečně hluboká rána, obklopená ze všech stran odhrnující se hmotou. Země puká vejpůl, aby mohl Kortyzgar uniknout do vesmíru. Kukla dosloužila a imago ji opustí, aby začalo samostatný život. Plášť kukly, který je pro lidstvo tak důležitý, je nyní doslova rván nesmírnými silami na kusy...

Alovi zbývají ještě dvě a půl hodiny života, Kortyzgarovi jen o něco víc.

"Kortyzgare, slyšíš mě?" volá Al. "Potřebuji s tebou mluvit, dokud je ještě čas!"

Rozhlíží se, ale kromě nekonečného řetězu hor, jejichž štíty se neustále zvedají výš a výš ke hvězdám, nevidí nic, co by se pohybovalo. Ani Haregena, s nímž by se teď tak rád setkal.

"Kortyzgare, slyšíš mě?" volá znovu.

Mrtvá pláň odpovídá temným duněním. Z nejvyššího vrcholu se odlomil kousek skály a zdánlivě pomalu padá do hlubiny. Al si uvědomil, že to skalisko může mít sto metrů v průměru a padá do hloubky poctivých tří kilometrů. Teprve po dlouhé chvíli k němu doletí zvuk této dramatické události, v planetárním měřítku však úplně nepatrné.

Al sice stále nikoho nevidí, přesto však dochází k jakési změně. Nedaleko od něj stojí na nízkém podvozku jakési blyštící se těleso.

Je to kosmický člun, o tom není pochyby. Před chvílí tady ještě nic podobného nestálo. Kortyzgar ho stvořil, aby mohl Al odletět...

"Na co je mi zase nějaká tvoje iluze, Kortyzgare? Mně není k ničemu fantom kosmické lodi! Chci, abys mě zabil, abys mě odhodil do kosmu jako nepříjemný hmyz, s pořádným zrychlením... At' zahynu tam někde daleko, aby Země, které teď tolik ubližuješ svým zrodem, aspoň jako troska mohla zůstat pro děti těch, kteří teď trpí v Linii..."

Dočkal se nečekané reakce. Na člunu se rozsvítila poziční světla. Jako kdyby Ala lákala k nasednutí.

Otevřel se vstupní otvor a vysunuly se schůdky. Příjemně osvětlený interiér, a támhle dokonce lednice... Al má skutečně pořádný hlad a ještě větší žízeň. Vždyť od okamžiku, kdy opustil trosky svého vesmírného člunu, vlastně nic nejedl...

Ale je to všechno jen iluze. Jakmile se Al dotkl zábradlí, ucítil, jak jeho ruka proklouzla nehmotným kovem. Udělal krok, druhý, a prošel kosmickou lodí skrz naskrz, aniž na něco narazil...

Byl jsi přece už ve složitějších situacích, Ale Yrade...

Nikdo tu není, a přesto se zdá, jako kdyby mu někdo cosi našeptával. Jsou to jen jeho myšlenky, nebo se na něj snaží zapůsobit sám Kortyzgar? Ne, ten má teď jiné starosti. Země pod Alovými nohama opět zaduněla a hory o kousek povyrostly...!

Musíš věřit.

Tohle jako kdyby mu zas napověděl někdo jiný:

Musíš věřit, Ale Yrade. Pokud jsi nevěděl, že Haregen je iluzí, klidně jsi ho škrtil...

"Ale já přece vím, že je to iluze!" přímo zařval, ale jeho slova pohltil nesnesitelný a uši drásající hřmot. Zemská kůra se v té chvíli rozevřela o další desítky kilometrů.

Mám věřit? ptá se sám sebe. Věřit, ano, ale jak? Jak mám uvěřit, že ten člun je skutečný? Reillo, Clarisso, jak?

Už pochopil, proč mu obě dvě vyčítaly nedostatek víry. Víra byla v téhle situaci jediným klíčem k úspěchu... Ale jak má v sobě překonat rozum, jak má uvěřit, že iluze před ním je skutečným člunem, který ho dokáže vynést až na oběžnou dráhu? A kdyby i nakrásně přesvědčil sám sebe, kdyby dokázal vzlétnout, jak má v sobě tu víru udržet dostatečně dlouho, aby člun mohl dolétnout tam, kam potřebuje...

Ten člun je skutečný, Ale Yrade!

Ne. I kdyby přesvědčoval sám sebe dlouhé hodiny, nikdy neuvěří, že přelud může být hmotný. Jeho realistické nazírání na svět je bariérou, kterou nedokáže překonat, právě tak jako Clarissa nedokáže překonat hráz své agorafobie. Ale to děvče je v nebezpečí, a spolu s ním i miliony lidí. A všichni zahynou jen proto, že Al Yrad teď nedokáže věřit. Věřit sám sobě, věřit v to, v co se věřit nedá...

Najednou má před sebou konkrétní cíl, najednou má i bláznivá víra smysl...

Sebevědomě bere do ruky zábradlí a cítí v dlani chladný kov. Zvedá nohu a klade ji na první schůdek. Stoupá vzhůru, lehce se shýbá ve dveřích a vstupuje do pilotní kabiny. Cítí známou vůni kosmického prostoru. Zajištění dveří je maličkostí, ruce zručně zapínají bezpečnostní pásy...

Loď se zvedá z povrchu planety lehce jako pírkó a Al nevěnuje jedinou vzpomínku Kortyzgarovi. Zapomíná na to, že Země je ohrožena, a zůstává jen opojení z letu, pocit volnosti a uspokojení z toho, že se mu opět podařilo usednout za řídicí páku a může teď letět, kam se mu zachce.

"Věděla jsem, že to dokážeš," slyší za sebou. "Nezklamala jsem se v tobě."

Al se obrací a usměje se. Vidí Reilla. Ženu, která nepřímo způsobila, že se mu podařilo to, v co už nedoufal. Vidí ženu, která je možná jeho spojencem - a možná i jeho nepřítelem. To však teď není důležité. Je tady, neuvěřitelně skutečná, tak žádoucí...

Než se jejich rty setkaly, vrhl Al ještě jeden letmý pohled na monitor.

Země se už rozštěpila od obratníku k obratníku...

18. NÁVRAT DO LINIE

Linie byla zprvu nitkou, později provázkem, potom lanem a nyní připomínala nestvůrně tlustého hada se skvrnitou kůží, jehož hlava i ocas se ztrácely v nedohlednu.

Reilla neopustila Ala Yrada ani teď, když se blížil okamžik přistání, a Al brzy ocenil její přítomnost. Pro něj byla Linie jen nekonečným tunelem zavěšeným vysoko ve vzduchoprázdnu. Teď neměl k dispozici žádné majáky, žádné naváděcí radary. Byl by odkázán sám na sebe a stěží by našel vhodný přístav, to jediné správné místo, bránu, která pod sebou skrývá port...

Plášť Linie byl zbrzděn četnými stopami drobných nárazů a zblízka už dávno nepřípomínal ten jemný, hladký kov, z něhož byl původně zhotoven. Al zahlédl dokonce i rýhu většího kalibru v místech, kde se kosmický posel nabitý nesmírnou energií prodral skrz ochranný plášť. O podobných malých haváriích s ním zatím nikdo nemluvil, patřily asi k dennímu životu Linie, stejně jako v jeho věku dopravní nehody.

"Teď tě na chvíli opustím," zašeptala Reilla. "Leť kolem pláště dál směrem k východu a udržuj v dohledu Zemi. Až uvidíš na plášti velká písmena RX, hledej přístav. Pokud ho nenajdeš..."

Dřív než stačila dopovědět, rozplynula se jako pára. Citlivé Alovy prsty hrály malebnou melodii na ovládacím panelu kosmického člunu, který ho poslouchal na slovo. Plášť Linie se všemi detaily zaplnil téměř celou plochu monitoru; vysoko na horizontu pak stále ještě rotovala Země, rozčísnutá nyní hlubokou jizvou, rozpinající se mezi polárními kruhy.

Ani jediné okno nezářilo do kosmického vakua v tuto světovou stranu, přestože jich tu byly tisíce... Všechny byly oslepeny, aby přes ně nemohly oči obyvatel Linie hledět do nekonečného kosmu - a především na Zemi... Ubohou, sužovanou Zemi.

Minul ohromné panely slunečních baterií, roztahujících svá křídla do prostoru jako obrovský motýl a natáčejiících se vytrvale za Sluncem. A tu si Al všiml, že se značná část těchto panelů dávno uvolnila a odlupla kamsi do vesmíru; buď po nárazech meteorů, nebo únavou materiálu. A nebylo zde zjevně nikoho, kdo by dbal na to, aby energetický systém fungoval bez problémů. Treuhodná nedbalost! Nebo už energii nikdo nepotřebuje?

Obrovské červené písmeno R, rozpinající se snad přes polovinu profilu Linie, se objevilo pod kosmickým člunem. Když Al zahlédl o kus dál kontury písmene X, pochopil, že je na místě. A skutečně - hluboko dole zářil do tmy světlý obdélník, otevřená vrata přístavu.

Člun proklouzl dovnitř a dosedl na šedou podlahu nevelkého hangáru. Ozval se skřípavý zvuk, způsobený činností systému, který byl unavený věkem a jistě i tím, že byl dlouho nepoužíván. Prudký sykot naznačoval, že se hangár plní vzduchem.

Proč ten spěch? pomyslel si Al. Měla přece následovat prohlídka člunu ještě za plného vakua...

A v tu chvíli pocítil ohromnou úlevu a rázem z něj spadlo to ohromné vypětí. Rozesmál se. Dokázal překonat vesmírný prostor v člunu, který neexistuje, v člunu, který je pouhou iluzí, nehmotným příznakem! Ano, byla to pouze otázka víry...

V té chvíli se cosi začínalo bortit. Sedadlo povolilo a Al se zvrátil dozadu. Bezmocně mával rukama, aby se něčeho zachytil. Byl připravený na to, že dopadne zády na podlahu člunu, ale ani ta ho nepřijala, jak očekával. Dopadl tvrdě na pružnou hmotu a zůstal trochu otřesen ležet. Když otevřel oči, spatřil, že leží na podlaze hangáru. Kosmický člun, který ho sem donesl, zmizel.

Lapal ztěžka po kyslíku, ale tlak vzduchu naštěstí nadále stoupal a brzy se ustálil na standardní hladině.

"Vítám tě. Ale Yrade. Věděla jsem, že už déle nevydržíš podléhat své vlastní iluzi. Dost jsem se o tebe bála, přistání bylo nejkritičtější okamžikem. Musela jsem ti otevřít dveře přístavu; bez pomoci z Linie by ses dovnitř nedostal."

Reilla. Vstal a vděčně se na ni podíval. Chtěl se dotknout její ruky, ale jeho prsty prošly jejím tělem, aniž by na něco narazily. Obličej mu protáhlo zklamání.

"Jsem přece jen iluzí, Ale," usmála se. "Ještě dlouho ti potrvá, než znovu dokážeš to, co před chvílí. Ale až se se mnou znovu setkáš, doufám, že už mě uvidíš v mém skutečném těle. Ale to uplyne ještě hodně času. A ty máš před sebou spoustu práce."

"Počkej, neodcházej ještě, musím co nejrychleji najít Concola a jeho lékaře..." pohlédl na hodinky. "Zbývá mi už jen padesát šest minut života!"

"Vyjdi z hangáru; dál je zbytečné ti cokoli vysvětlovat," řekla Reilla, a vzápětí tu místo její iluze zbyla pouhá vzpomínka. Milá vzpomínka, řekl si Al.

Teprve potom přišel šok - reakce na napětí několika posledních hodin.

Iluze, všechno je jen iluze! Chytil se za spánky, cítil v nich bolestivý tlak. Kosmický člun, který mě sem dopravil, byl iluze, Reilla byla iluze... A to všechno kolem, to přece musí být také jen iluze, není přece možné, aby lidstvo žilo v nějakém rozpadávajícím se prstenci vysoko nad planetou! To všechno se mi jen zdá! Neexistuje žádný Kortyzgar, Země nikdy nebyla nějakou monstrózní kuklou! Podlaha, na které stojím, je iluze, stěny okolo jsou iluze, i ty nápisy na nich, i dveře... Nikdo nikdy se nestal obětí většího klamu než já...

Jeho pohyb po ploše hangáru je nekoordinovaný, nohy mu podklesávají v kolenou, chvějící ruce osahávají každý předmět, který se mu připlete do cesty...

"Ta stěna je iluze," křičí a buší do ní. "Ten hever neexistuje," zvedá ztěžka kovový předmět, aby ho pak odhodil několik metrů daleko...

Konečně se opře o vrak staré kosmické lodi, která dosloužila před nejméně dvaceti lety, a jeho oči jsou očima šilence...

"Zvítězil jsem!" vykřikne nakonec a rozběhne se po hangáru v šilném tanci.

Náhle zjistí, že stojí v dlouhé chodbě, prosvětlené modrým svitem zářivek. Je v udržované oblasti, někdo si tady dal záležet na tom, aby skutečně svítila všechna světla. Před nedávnem se tudy zřejmě přehnalý přinejmenším stovky lidí v bláznivém spěchu. Al vidí desítky poztracených předmětů a dokonce i stopy krve. Tady leží tlumok, tam zase nějaké hadry. Al vidí i dětské hračky, nádobí, rozbité elektronické přístroje...

A pak ucítí prudký ořes a rázem si uvědomí krutou skutečnost. V Linii zuří válka, a on se snad dostal poblíž jejího ohniska. Tudy zřejmě prchali obyvatelé vyhnaní ze svých domovů strachem před pohromou, kterou jim bitva může připravit. Bojující vojska se však našťastí soustředila v jiných podlažích, a tady je teď klid. Jen opodál někdo tiše leží, a když se Al k němu skloní, poznává mrtvého vojáka v uniformě Concolových strážců...

A pak si uvědomuje, že tady už jednou byl, tudy ho přece vedli potupně v poutech! A tady - ano, tady to je! Al vstupuje do otevřených dveří a vidí, že je v Concolově audienčním sálu. Tady stál ještě včera před neomezeným vládcem Linie. Vidí, že jeden z pozlacených lustrů spadl a roztrhl se. V podlaze zeje trhlina a skrz ni je možné zahlédnout jakési skladiště o podlaží níž. Concol tu není, i on odsud prchl. I on sám se stal obětí bouře, kterou rozpoutal. A tam z těch dveří, z těch přece, přivedli lékaře, který Alovi vbodl onu osudovou injekci!

Jak to říkala Reilla - že je zbytečné mi cokoliv vysvětlovat? Pokud měla pravdu, pak...

Dveře jsou zavřené, ale pro dobře stavěné Alovo atletické tělo nemohou být žádnou překážkou.

Laboratoř. Obyčejná malá laboratoř, opuštěná v největším chvatu...

Rozbité přístroje, elektronická drť rozšlapaná na podlaze. Tady museli řídit nějaký šilenci. Kdosi rozmlátil desítky lahvíček a jejich obsah teď tvoří na podlaze nevábnou strukturu. Ala udeří do nosu čpavý zápach, smíchaný s jakousi zvláštní a známou příměsí...

Zdá se, že tady nikdo není, ale tu se pohne balík špinavých hadrů za tím, co ještě včera bylo stolem...

"Haregene," vykřikne Al překvapeně a jeho ústa se roztáhnou do úsměvu. Ne, toho tady nečekal. Kortyzgar tedy Ala neopustil! Al je nucen ocenit čestné jednání té zvláštní bytosti. Kortyzgar se přece zbavil nesmírné hrozby umírajícího Alova těla a mohl se na nějakého lidského červa vykašlat. Měl přece dost svých vlastních problémů. Místo toho poslal Reillu, aby mu pomohla přistát, a teď se setkává s Haregenem, bez nějž by se v této laboratoři stěží vyznal...

Bude mě Kortyzgar ještě potřebovat, nebo je tak šlechetný?

"Vítej, synu Yradův," chroptí Haregenova ústa.

Al však nemá náladu na formality.

"Vyznáš se tady?" zeptá se kněze nevrle. Vždyť už za dvacet minut se má jeho krev proměnit v páru...

"Ovšemže," zaskučela bezzubá Haregenova ústa. "Toto je Concolova lékárna. Je tady skutečně vše, co může uspokojit velkého vládce i malého kosmického pilota."

"Nech zbytečných řečí! Potřebuji jednu jedinou injekci."

"Myslím, že i ta by se tady někde našla. Vandalové nezničili vše. Ale nějak si nemohu vzpomenout, Ale Yrade. Budeš muset mou paměť trochu povzbudit."

"Prosím tě, Haregene, nežertuj se mnou!" zamračil se Al.

"Je naprosto nutné, abys léčbu stvrdil svým podpisem," huhňá Haregen.

"Klidně ti dám všechny krystaly, kterými Concol vydláždil zdi svého paláce," odsekl Al. "Nemám času nazbyt!"

"Neukvapuj se, synu Yradův," strká kněz Alovi před oči pomačkaný papír. "Nejdřív si přečti tohle."

"Nezešílel jsi?" kroučí Al hlavou, ale nakonec bere do ruky ten umolovaný cár.

Já, Al, potomek slavného rodu Yradů, stvrzuji tímto slavnostně, že se vzdávám veškerých nároků na všechny pozemky, které mi ve své závěti odkázal můj nebohý bratr En Yrad, zvaný Irian. Svých nároků se vzdávám bez náhrady a na věčné časy ve prospěch všech lidí, kteří se budou chtít vrátit na rodnou planetu.

Ještě tu jsou jakási čísla, snad datum, a pak místo na podpis.

Al udiveně vzhledl na svého společníka. V této rozhodující chvíli před sebou neviděl shrbeného starce, bezzubého a bezmocného. Jako by skrz něj vnímal podivnou bytost, vědomou si toho, že ovlivnila osudovým způsobem život všech lidí, a která teď chce alespoň částečně napravit to, čím se provinila.

"Tohle klidně můžu podepsat, ale co když ty nároky vznesl někdo jiný, třeba má povedená neter Clarissa? Nebo Concol?"

"Neměj strach, diktátorů už tahle planeta poznala dost, synu Yradův - a kde je jim konec."

Al pokrčil rameny.

"Když myslíš... Fakt je, že ani jeden z pozemků, které Irian zakoupil, nepotřebuji."

Sklonil se, vzal z Haregenových rukou nabízenou tužku, pozorně se podepsal a podal dokument zpět starci. V tom okamžiku Al pocítil, jako kdyby z něho spadla nějaká podivná tíha.

"Počkej, neopouštěj mě," zvolal, když spatřil, že se Haregen rozplývá.

"Už mě nepotřebuješ, synu Yradův. Po dlouhou dobu nebudu moci komunikovat s lidmi," zaslechl Al jakoby z velké dálky. "To, co hledáš, je přímo před tebou..."

Haregen byl pryč a ozvěna jeho slov také. Jen na stole ležela drobná injekční stříkačka, prakticky jediný předmět, který v tom katastrofálním nepořádku zůstal nepoškozený. Nezbyvalo než se znovu pokusit věřit. Věřit teď ne sám sobě, ale Haregenovým slovům. Pokud tahle injekce nebude ta pravá...

Al si vyhrnul rukáv a zručně si zapíchl jehlu do žíly. Ucítil jen slabé bodnutí. Zatlačil na píst. Jak preparát pronikal do jeho cév, neuvědomoval si žádnou změnu. Že by Concolova hrozba byla planá? Je jeho krev vůbec infikovaná? Je tohle protilátka? Zbývá šest minut - pak bude moudřejší...

Zahodil teď už nepotřebnou stříkačku. Chvilí se kutálela po podlaze a pak prudce sklouzla k protější stěně, za ní se sesul i ostatní materiál. V Linii to zaskřipělo. Byl to zatím nejprudší otřes, který tady Al zažil. Ti blázni si skutečně řezou větev pod nohama...

Když otřesy ustaly, otevřel Al dveře a vešel zpátky do audienčního sálu.

"A hleďme, můj prastrýc!" ozvalo se náhle.

Stanul tváří tvář Clarisse, která právě vtrhla na dobyté území, doprovázena houfem ozbrojenců, mezi nimiž pochopitelně nechyběl černý Xenius.

"Chopte se ho!" vykřikla, než stačil Al jakkoliv zareagovat.

Al Yrad se pokusil zbavit těch, co se po něm sáпали, a nedbal na to, jestli si přitom polámou nějakou tu kost. Xenius vytáhl hrozně vyhlížející zbraň.

"Hleďme, tentokrát je to skutečný Al Yrad," řekla Clarissa. "Toho ovšem potřebujeme živého. Ještě rád nám předá to, co potřebujeme. Pak budeme vládnout nejen Linii, ale i Zemi."

"Nenech se vysmát, milá neteři. Nikdy ti nebude patřit ani čtverečný palec zemského povrchu!"

"Pak ovšem... Pak ti ovšem zbývají, už jen tři minuty..." Rozesmála se bláznivým smíchem. "Za tři minuty se stanu majitelkou celé planety. Jen ho nechte, hoši, ať si ještě užije světa. Mohla bych ti pomoci, strýčku, ale musel bys mi teď slavnostně a před svědky předat výhradní práva na vlastnictví všech tvých pozemků, a pokud se nemýlím, není jich málo..."

"A k čemu ti budou? Vždyť se na nich bojíš!"

"Ještě se pro ně najde využití, ty hlupáku," odsekla dost opovržlivě Clarissa. "Tak co, vzdáš se svých nároku nebo ne?"

V té chvíli se rozsvítila dosud temná telestěna. Al překvapeně četl text, který se na ní objevil, a pak se dal do smíchu.

"Nemám se čeho vzdát, podívej se sama!"

Jak Clarissa četla kopii dokumentu, který Al před několika minutami podepsal, její tvář bledla vztekem.

"Tak ty ses odvážil udělat tohle..."

Al mlčky pokývl hlavou a založil si ruce na hrudi.

"To... To neplatí!" sípěla Clarissa. "To je právně neplatné! Nikdo... Nikdo se nemůže vzdát takového majetku jen tak pronic zanic. To nemůže platit, ten podpis byl vynucen nátlakem!"

"Přisáhám tady před svědky, že ten podpis na mně nikdo nevynutil," prohlásil Al rozhodně.

"A kde... Kde je originál toho dokumentu?" zeptala se Clarissa.

"Nevím, a nezajímá mě to. Je v moci Kortyzgara a jsem přesvědčený, že bude k dispozici vždy, když si někdo zamane uplatňovat nároky na to, co mu nikdy nepatřilo."

"Xenie, musí dostat injekci. Je to sebevrah, za minutu mu uplyne lhůta. Jste schopni...?" Podívala se zoufale po svých společnicích a pak zavřeštěla: "Jste schopni mu do té doby pomoci? Nesmí zemřít hned teď, ale... Ale ne," rozeštkala se. "Všechno je pryč. Za minutu je konec, a tady vedle mě stojí banda neschopných pitomců!"

"Nechápu, co ti chybí," ušklíbl se Al. "Zdá se, že jsi svou válku vyhrála - nebo snad ne?"

"Jak můžeš tak klidně říkat něco takového, když víš, že zemřeš?" pištěla Clarissa. "Jak to můžeš říkat? Ano, v naší válce jsme zvítězili, Concol právě podepsal kapitulaci. Ale polovina Linie leží v troskách, Země se bortí na kusy a mně z ní nepatří ani ždíbiček! A zrodí se bůh. Lidé se přestěhují dřív nebo později dolů na Zem, a my, co tu zůstaneme, z toho nebudeme mít ani krystal! Nová generace dokáže osídlit planetární povrch, a my tady zestárneme... Zatracený život!" Všichni ztichli. Hodiny odtíkávaly poslední vteřiny Alových lhůt. Pokud si Al vbodl do žíly nesprávný preparát, bude to znamenat konec, ale jeho naděje, na rozdíl od Clarissiných, nezahynuly...

Uplynuly další dvě minuty, pak tři...

Clarissa zvedla hlavu.

"Cože, ty žiješ?"

"Ovšem, co jiného sis myslela? Já se o sebe dovedu postarat. A o ty, co mi házejí klacky pod nohy, taky."

"Ty ničemo!" zbledla Clarissa. "Ty si se mnou přestaneš zahrávat. Budeš si ještě přát, aby ses nikdy z toho prašivého kosmu nevracel. Zabte ho, Xenie!"

"Zadrž, Clarisso," řekl Al.

Zapnul jediný monitor, který v audienčním sále zůstal pohromadě. Objevil se na něm obraz Země. Prasklina právě dostihla terminátoru. Přesto však bylo zjevné, že se už neprotahuje; naopak, začala se rozšiřovat. Zdálo se dokonce, že ven začíná pronikat jakási bílá hmota.

"Nic už nemůže zastavit jeho zrod. Během několika hodin nebo dní opustí Kortyzgar Zemi, a ta bude volná. Bude volná pro nás, pro lidi. Pro všechny lidi - i pro tebe..."

Ale tu Ala napadla strašlivá myšlenka.

Když Kortyzgar opustí Zemi, tak zůstane dutá... Nikdo z ní nebude mít nic, protože ve vesmíru bude létat jen prázdná zhroucená slupka!

Obraz na monitoru se pomalu změnil. Kamera nasahala Měsíc, který vypadal úžasně maličký vedle Marsu, jenž nyní vévodil této části oblohy. Ohromný rudý disk zaplňoval téměř celou plochu obrazovky. Pohled do bezvodých řečišť a hlubokých strmých údolí byl ohromující. A v té chvíli Al pochopil. Jak že to říkal Haregen? Božský Mars, nádherná kulatoučká nádivka... Ano, teď bylo jasné, co zaplní obrovskou dutinu po Kortyzgarově těle...

V té chvíli Al cítil, jak se prudce vznáší ke stropu.

Kolem se rozhostila úplná tma. Slyšel Clarissin tlumený výkřik a nadávky vojáků.

Umělá gravitace přestala působit a lidmi zmítaly neznámé síly ze strany na stranu.

Když se situace po dvou minutách uklidnila a rozsvítily se pomocné energetické zdroje, Al pochopil vše z pohledu na monitor, který ani v tak kritické chvíli nepřestal pracovat.

"Stalo se to, před čím jsem tě varoval, Clarisso. Linie se rozlomila. Výsledek vaší navýsost úspěšné války. Jste ubozí břídilové. Zničili jste něco, co už nikdy nikdo nedá dohromady..."

"Lžeš!" vyštěkla Clarissa, která přistála nedaleko Ala a zoufale se přidržovala, aby znovu nevzlétla. "Náš nápor Linie vydržela."

"To ano, ale skelet Linie byl narušený. Když se pak dostala do gravitačního pole Marsu, nevydržela. Roztrhla se."

"Nevadí, opravíme ji! Korekční motory Linii udrží pohromadě."

"To ano, pokud je v pořádku elektronický mozek."

"A copak není?"

"Ovšemže ne," odsekl Al. "Čím si myslíš, že platíte, co tady v Linii používáte jako peníze?"

"Přece krystaly, ne?"

"Ovšem, jenže ty krystaly pocházejí z velkého elektronického mozku, který řídil provoz Linie! Někdo ho rozebral na kusy, aby měl víc peněz. Dovedu si představit, kdo to byl. Sedru z něj kůži, až se mi dostane do rukou!"

Další otřes přinutil Ala, aby se znovu pořádně přidržel. Tentokrát zhasl i monitor. Audienční síň se ponořila do naprosté tmy a jen zoufalé skřípění namáhaných dílů nasvědčovalo tomu, že se Linie trhá na kusy.

19. ELEKTRONICKÝ MOZEK LINIE

V Linii panoval neuvěřitelný zmatek. Tím, že zmizela gravitace a zhasla všechna světla, ztratila Clarissa prakticky kontrolu nad dobytou zónou. Rozptýlené a zdecimované Concolovy voje, které se z rozkazu velitele zatím jen neochotně vzdávaly, pocítily v tom okamžiku šanci, jak uniknout z potupného postavení a zdráhalo se vydat zbraně nepříteli, který očividně ztrácel půdu pod nohama. Výpadkem komunikačních systémů ztratila Clarissa spojení se svými oddíly, které se tím pádem necítily být vázány kázní a vzaly dobyté území v plen. Vždyť to byli profesionální žoldnéři, na výsledku boje zainteresovaní pouze odměnou, která měla sestávat z několika stovek, nebo i tisíců krystalů... Rozsvítily se nouzová světla, ale byly to jen blůdičky v temnotách.

"Teď už by měly dávno stabilizační motory pracovat," řekl Al, když Linii opět něco smýklo. "Je jasné, že elektronický mozek skutečně nefunguje. Jestli se máme zachránit, potřebuji tohle," řekl Al a z trosky lustru vytáhl jednu ozdobnou kouli, kterou roztříštil na kusy. Několik set třeptících se krystalků se volně rozlétlo v bláznivém rejži. V beztížném stavu poletovaly jako motýlci nad rozkvetlou loukou a tiše cinkaly o stěny a o strop kabiny.

Al si dokázal docela dobře představit, co se nyní děje v ohrožených částech Linie. Množství lidí musela dekomprese vymrštít do prostoru. Nesmírné síly lámou nosníky jako sirky. Plášť se bortí, jako by byl z papíru. Na co nestačily znepřátelené armády, dokončila tato katastrofa. Bylo štěstí, že již dávno mrtvý konstruktér počítal s obdobnou nehodou. Nyní bylo až bytostně cítit, jak se do všech chodeb zasouvají mohutné štíty, aby izolovaly ostrůvky života od smrtícího vakua.

"Jak můžeš takhle zacházet s takovým bohatstvím?" zalapala po dechu Clarissa, když viděla, jak Al rozhazuje vzácné krystalky po místnosti.

"Jsi hloupá husa," štěkl Al a chytil Clarissu pod krkem. Slova, kterými chtěla přivolat své věrné strážce, jí uvízla v hrdle.

"Mám chuť ti teď do očí říct, co si o tobě myslím, ale není na to čas. Máme vlastně jedinou šanci - musíme se podívat, co je s tím mozkiem. Nepřej si slyšet, co s tebou udělám, když mi řekneš, že je na opačné straně Linie!"

Povolil sevření. Clarissa chtěla vykřiknout, ale když viděla rozhodnost v Alových očích, jen tiše špitla:

"Já... Já nevím, kde je. Nikdo mi to nikdy neřekl."

"Ten blbec Irian," povzdychl si Al a rázným posuňkem zarazil všechny snahy o Clarissiny protesty. "Nenaučil tě nic, jen lásce k moci a bohatství. Viš, co to je?" podržel ji jeden krystal před očima. "Paměťové a operační buňky elektronických systémů. V tomhle jediném krystalku, který váží pouhý zlomek gramu, je gigabyte operační paměti! Pokud se krystaly naskládají do organizovaných systémů, jejich účinnost se zvyšuje geometrickou řadou. Nevím, jak velký mozek potřebujeme k tomu, aby dokázal řídit vnější systémy Linie, ale bojím se, že přinejmenším takový kubický metr prostoru. Miliony, možná sto milionů krystalů. Tak teď se starej, potřebuji sto milionů krystalů. Rozumíš? Sto milionů!"

"To je přece..., celé jmění, úžasné bohatství..., to nikdo nemá, tolik nemá snad ani Concol!" zhrozila se Clarissa.

"Jak to? Copak je mezi vámi málo šmelinářů? Podívej, tady poletuje možná dvacet tisíc krystalků. Asi tolik jsem dostal za obyčejné bezcenné boty... Kolik jich máš ty ve své pokladně? Kolik jich měl Irian?"

"Mám jich... Několik tisíc. Všechny po Irianovi. Ale ty zůstaly tam, na druhé straně..., v naší zóně. Tam se teď nedostaneme."

"Máš jich určitě požehnaných pár milionů, moje drahá! Čímpak jsi chtěla platit svou armádu? Dobrá, dejme tomu, že jsou teď tvoje krystalky momentálně nedostupné. Ale my jsme teď v samém srdci Concolova doupěte. Když ten tlustý padouch odsud prechal, jistě si nestačil vzít všechno své bohatství s sebou. Někde tady musí být! Ať ti tvoji chlapi hledají. A až to najdou, zabiju vlastníma rukama prvního, kdo se pokusí rabovat, rozumíš?"

Přikývla. Al ji pustil. Musel teď věřit, že jeho povedená příbuzná pochopila, oč jde. Zavolala Xenia a vydala několik úsečných příkazů. Xenius zmizel v labyrintu temných chodeb.

"No, a my se teď rozhledneme po Concolově hnízdečku. Určitě tady musel nechat pěkné poklady..."

Al proletěl napříč audienční síní. Clarissa ho váhavě následovala.

Ze sálu vedlo několik chodeb. Dalo se předpokládat, že tam někde bude Concolův palác, pokud se tak dalo říkat buňkám, které si vládce vyšperkoval podle svého.

Postupovali dobytým územím, na němž se Clarissiny vojáci také podle toho chovali. Co chvíli narazili na svlečenou a oloupenou mrtvolu Concolova ozbrojence. Místy postávaly Xeniovy stráže, teď už obuté do ukradených bot a vzdávající své velitelce čest, byť na mnohých z nich byly znát účinky opojných nápojů. Panoval zde zma-tek a chaos, k Alovým uším doléhalo svištění bičů a ječení znásilňo-vaných žen...

Al byl překvapený okázalou nádherou zóny, do které pronikli, byť místy poničenou pouličními boji. Slabá světla nouzového osvětlení se odrážela od tisíců drahokamů na stěnách. Nebyly to však bohužel kýžené operační krystaly, ale pouhé diamanty... Al nahlížel do všech místností, byly to však jen ubytovny pro palácovou stráž, nebo obyčejné buňky, které si Concol přizpůsobil pro své účely. Tato atypická část Linie se lišila od jednotící uniformity ostatních sektorů natolik, že se tu ani Clarissa nedokázala bezpečně orientovat.

Narazili na klece s podivnými zvířaty, která velkými bílými tesáky útočila proti mřížím. Al marně přemýšlel, čím je tady asi Concol krmil a k čemu je vlastně potřeboval. Když sestoupili o poschodí níž, dostali se ke stájím s několika línáky, teď bezmocně visícími s vyplazenými jazyky v polotmě. O kus dál se pak rozkládaly prostorné garáže, plné změtí toho, čemu se ještě nedávno dalo říkat dopravní prostředky. Ořesy Linie přesunuly stroje několikrát od stěny ke stěně, na jednom místě se dokonce hromada šrotu vyvalila ven do chodby a zcela ji zatarasila. Al jen zavrtěl hlavou, vycouval zpět a pokračoval v pátrání. Pak však otevřel dvířka jedné komůrky a spatřil bytost, podobající se člověku, která se na něj dívala prázdnými očima.

"Reillo!" vykřikl překvapeně Al.

Sklonil se k ní. Divil se, proč je tak vyděšená, když je vlastně už po všem. Kortyzgar je zachráněn, a dokonce existuje i naděje na to, že Linie přežije. Polonahá žena si však jen zoufale tiskla k hrudi zbytky oděvu. Krvavé šrámy na jejím těle dokazovaly, že i tudy se přehnal smečka dobyvatelů.

"Reillo," opakoval Al co nejšetrněji. "Prozrad' mi, kde jsou elektronické systémy, kde je palubní mozek?"

"Co ode mne chcete, kdo jste?" vykřiklo náhle to děvče.

Ne, to nebyla jeho Reilla, to byla cizí ubohá bytost, vystrašená a nesvéprávná žena, oběť Concolových choutek...

"Reillo, copak si nepamatuješ..."

Slova se mu zadrhla v hrdle. Ne, Reilla, která ho jednou přivedla do maléru a dvakrát mu pomohla, to nebyla stejná žena, přestože se věrně podobala této ubohé trosce. Tohle nebyla iluze sloužící Kortyzgarovi, toto byl její vzor, který držel v otroctví Concol. Žena, která neví nic o osudech Reilly - iluze... Proto se tenkrát, když byl Al poprvé předveden ke Concolovi, tvářila tato Reilla, jako by ho neznala...

"Reillo... Jmenuješ se přece Reilla, ne?" začíná opatrně Al konverzaci.

"Ano, to jsem," vypraví ze sebe dívka.

"Kde je centrální elektronický mozek?" ptá se dál Al. "Musí přece být někde tady."

Dívka krčí rameny, neví, co se po ní žádá. Al se snaží zachovat klid.

"A co Concol, kam ten odešel?"

"Můj pán a vládce..., Concol..., je tam," ukáže Reilla roztřesenou rukou do přítmi buňky, tam, kam už nedosáhnou paprsky osvětlení. Al tam najednou vidí téměř nerozeznatelný obdélník velkých dveří.

Když se mu je podaří vyrazit, je téměř oslněn.

Ocitá se v rozlehlé buňce, jako poletujícím peřím vyplněné zbytky obřího elektronického mozku. A tam u zdi se z posledních sil oběma rukama přidržuje člověk, který byl pro Linii největší zhoubou. Kolem něj se volně vznášejí čtyři muži v uniformách Irianových dobyvatelů, a v jejich rukou se blýskají elektrické obušky. Zřejmě se velice dobře baví. Hlasitý Clarissin výkřik odhání krvelačné supy, ale Al Yrad má rudo před očima. Rozmachuje se k úderu, který Concol nemá přežít. Ne, v této chvíli se Al neovládá. Tuší, že jeho úder bude smrtelný, ale není schopen pohyb zastavit. Chce člověka před sebou skutečně zabít, protože vidí, co všechno ten obtloustlý a opuchlý červ napáchal...

"Ne, to nesmíš!" vykřikla Clarissa.

"Proč? Copak nevidíš, jakou pohromu způsobil?" odsekl Al. Concol není schopen pohybu a jen vyděšeně sleduje počínání svých nepřátel.

"To nesmíš udělat," říká tiše Clarissa. "Je to můj otec."

Jako blesk projíždí Alovým mozkem tato zpráva, a vzápětí ji následuje druhá, která ho zdrťí úplně.

"A tvůj syn," dodává totiž Clarissa.

Deset vteřin usilovného přemýšlení.

"Nikdy jsem neměl syna," ohrazuje se Al, když se konečně probere ze šoku.

"Narodil se půl roku po tvém odletu. Jeho matka byla dlouhá léta pyšná na to, že má syna právě s tebou, než... Než jsme museli všichni do Linie. To už byl Concol dospělý. Brzy potom jsem se narodila já. Ne, nikdy jsem u něj nežila, dva roky po mém narození od něj má matka utekla, nejprve k babičce, a po její smrti k Irianovi. Obě od něj utekly, protože poslední zbytky lidského citění v něm zahubila touha po moci. Na tebe se mělo zapomenout, zrovna tak jako na slovo

Země, protože to znamenalo překážky v jeho závrtné kariéře.

Tohle všechno mi prozradil Irian teprve týden před svou smrtí - vlastně až tehdy, když bylo jisté, že se vrátíš z hvězd, Ale. Přestože mi dal Concol život, musela jsem ho zničit. Ale nikdy neposkvrním své ruce jeho krví - tenhle zločinec patří před soud. Před soud všech obyvatel Linie, na kterých se provinil nejvíc, a soudcem bude sám Kortyzgar!" Clarisse se nahnula krev do tváře plné nenávisti. Ala přepadla beznadějí. Concol, jeho jediný syn je diktátorem a hrobníkem lidstva, jeho bratr Irian zemřel, jeho příbuzná Clarissa si počíná jako napůl šílená... Skutečná Reilla nebyla tou ženou, po které toužil, a Reilla - iluze se toulala bůhví kde... A tu Al pochopil, že jedinou spřízněnou duší pro něj zůstává Kortyzgar, tvor, který bohužel nebyl člověkem...

"Vstávej, tlust'ochu," houkl konečně na Concola, aby ukončil tu trapnou chvíli. "Teď nám pověz, co se stalo s elektronickým mozkem a kdo ho takhle zničil."

Concol se držel ze všech sil nízkého zábradlí. Jeho rosolovitě tělo se třásl.

"S mozkem je definitivní konec, nikdy ho už nesestavíte! Je tady všude kolem nás. Jen se podívej, jak se třpytí, jak si poletuje. To je ten všemocný mozek, který mi neustále kladl překážky do cesty! Teď, když jste zničili Linii, už vám nic nepomůže."

Alovi až zatrnulo, když si uvědomil, kolik nenávisti je v tom vyděšeném tlust'ochovi.

"Zařídím, aby soud nad tebou byl spravedlivý, Concole," povzdechl si. "Ale nejdřív uvedu do provozu tenhle mozek..."

"Ne, to nedokáže žádný člověk! To by dokázal snad jen... bůh."

"Pak jsem tedy bohem a nevím o tom," usmál se Al. "Clarisso, zaříd', aby ho někam uklidili. Nerad bych, kdyby nám tady svými řečmi otravoval ovzduší."

Xenius se objevil na zápraží jako zážrakem. Mlčky vykonal příkazy své velitelky.

"Nikdy se vám to nepodaří! Linie zahyne během několika hodin, rozumíte?" prskal Concol. "A nikdy už neuvídíte ani Zemi! Ta zahyne ještě o něco dřív..."

Jeho slova plná zášti pomalu doznívala v bludišti chodeb.

"Nu, a co my tady teď s tímhle smetím," zeptala se Clarissa, okouzlená z toho nesmírného bohatství.

"Podívej, tady v každé stěně krystalu je buď zářez, nebo výstupek. Krystaly jsou trojklonné, ale výstupky přesně zapadají do zářezů. Dají se spojovat v prakticky nekonečné systémy. Takhle," dodal Al a vzal mezi prsty několik krystalů.

Kdysi dávno tuto práci dělaly stroje... Jenže tady žádný není. Musíš se spolehnout na svůj rozum, Ale Yrade. Nový mozek bude možná pracovat pomaleji, ale bude pracovat - a to je důležité. Jestli ještě zbývá čas...

Přiložil k sobě první dva krystalky. Dokonale do sebe zapadly. Přidal další. Během minuty mu vykvetla v ruce různé o padesáti krystalech. Teď bych musel pořádně prudce udeřit, aby se od sebe oddělily... Jak to ten Concol dokázal? Dlouhé týdny tady musela pracovat četa mužů, než ten gigantický mozek rozebrala na jednotlivé krystaly... Pohádkový poklad...

"Až jich bude pohromadě několik milionů, začne ta struktura myslet, začne pro nás pracovat. Clarisso, potřebuji co nejvíc lidí, kteří by nám pomohli. Musíme mozek, nebo alespoň jeho část, uvést do provozu, v tom je naše jediná naděje."

"Nerozumím sice tomu, co děláš, Ale, chci ti však věřit. Dostaneš tolik lidí, kolik budeš potřebovat."

V tu chvíli se opět naplno rozzářila světla. Těžce narušený systém Linie se snažil přežít. Na jak dlouho?

A tu Al spatřil, že celá protější stěna je vlastně jedinou obrazovkou, která předává záběry z kamery obrácené k Zemi. Dívali se na planetu, která teď byla prakticky celá ukryta ve stínu. A přesto bylo zřejmé, že už ztratila svůj kulový tvar. V polostínu, který vytvářely světelné paprsky odražené od blížícího se Marsu, mohl Al spatřit, že jizva táhnoucí se napříč od severu k jihu, se roztáhla přinejmenším přes devadesát stupňů zeměpisné délky.

Celý ten útvar mu nyní připomínal rozevřené lůno ženy, dávající v tom okamžiku zrod novému životu.

Ano, z vnitřku zemského nitra se cosi nezadržitelně dralo na povrch.

Bylo to něco zdánlivě téměř nehmotné, podivné barvy a nejisté konzistence.

Bůh Kortyzgar opouštěl svou kuklu a bortil přitom to, co příroda budovala dlouhé miliony let.

Ne, tyhle škody už nikdo nenapraví, ani sám Kortyzgar, pomyslel si Al. A to bude konec Země, a konec lidstva.

V té chvíli propadl naprosté beznaději, ohromen obrazem před sebou...

20. ZROD BOHA

Když se Al probral, styděl se sám před sebou za tu kritickou chvíli. To, co se odehrává tam dole, je zatím naštěstí dost vzdálené. Bezprostřední nebezpečí však hrozí právě teď a tady. Stále cítil, jak trup Linie pracuje, což znamenalo, že gravitační pole Marsu, řítícího se prostorem po nové dráze, nadále ovlivňuje celý okolní prostor. Al sice nedokázal provést podobné výpočty zpaměti, ale byl přesvědčený, že Linie by zkusila dost a dost i v případě, že by nebyla narušena. Nechtěl však věřit tomu, že by Kortyzgar, který Mars svou vůlí na tuto dráhu navedl, chtěl úmyslně ohrozit životy lidí. Ne, to rozhodně ne, ale copak mohl předpokládat, že si lidé sami podřežou poslední větev, která jim zbývá? Nic už nemohlo zastavit Mars na jeho cestě ke svému cíli, nic nemohlo zastavit Kortyzgarův zrod.

Al pocítil obrovskou odpovědnost za ty miliony lidí, jejichž budoucnost závisela na tom, zda Linie přežije...

Jakmile se rozzářila světla, začínala se pomalu vracet i gravitace. Všechny předměty dosedly pomalu zpátky na podlahu a svět dostal opět své normální rozměry. Alovi beztížný stav nevalil, ale za dané situace byla mnohem větší naděje, že se jeho plán podaří uskutečnit. Krystalky se s tichým šustěním sesypaly na jednu velkou hromadu a Al zjistil, že je do ní zabořený až po kolena, právě tak i Clarissa. Ovšem pokud se podařilo znovu spustit energetické zdroje, nutně to znamená, že Concol nezničil všechny části elektronických systémů. Někde v Linii musejí existovat další mozková

centra, nepochybně mnohem menší než toto, ale jistě v mnohém účinná. Bylo jen málo pravděpodobné, že by celý energetický systém řídili lidé. Na to byl příliš složitý. Tady musela pracovat výhradně automatika. Pokud selže, bude to znamenat definitivní konec. Všeobecné tmářství, které Concolovi - a v podstatě i Irianovi - pomáhalo vládnout, teď přinášelo své trpké plody. Lidé, snad až na výjimky, neznali pravou podstatu svého vlastního světa a nedokázali ho udržet v chodu, natož zachovat pro budoucí generace...

Na další úvahy však nebyl čas. Al musel jít příkladem všem, proto se dal ihned do práce. Pod jeho rukama pomalu začínala vznikat zprvu drobná, brzy však stále mohutnější průzračná kostka. Brzy se objevilo deset mužů v uniformách Irianových žoldnérů. Vedl je, jak jinak, Xenius.

Stovka prstů, zvyklých svírat absolutní pistole, útočné nože, elektrické kyje i obyčejné obušky, začala neobratně sestavovat krystal ke krystalu. Základ, který vytvořil Al, byl už dostatečně velký, aby u něj mohli pracovat čtyři muži, aniž by si překáželi; až se struktura rozroste, dostanou se k ní všichni, a dílo bude přibývat rychleji. Al se pokusil těmto ostrým hochům vysvětlit důvod a nutnost této pro ně nezvyklé činnosti, ale příliš neuspěl. Muži sice nepochopili jeho záměry, ale díky zjevné Xeniově autoritě nereptali a jejich silné neobratné prsty sestavovaly krystal ke krystalu.

Al se nyní mohl chvíli věnovat fascinujícímu obrazu na telestěně. Kortyzgar pronikl již zpoloviny ven a dral se nyní přímo vstříc slunečním paprskům. Neměl zatím konkrétní tvar a Aloví připadal nejspíš jako deformovaná mořská houba. Jeho nejjemnější struktura byla průhledná a jeho povrch připomínal rozvrásněný epitel střevní stěny. Bližila se konečná fáze dramatu. Země dosud vykazovala pevný kulatý tvar, ale její povrch, stále ještě pevně sevřený tvrdou kůrou Kortyzgarovy kukly, připomínal nyní rozlámané kry polárního ledu. Zdálo se, že vytváří jakési zvláštní nesouměrné obrazce. Teprve po chvíli si Al uvědomil, že ty tvary poznává. Ano, opět se draly na povrch jednotlivé obrysy pozemských kontinentů tak, jak je kdysi znal... Byly však podivně zkreslené, jako letmo načrtnuté rukou karikaturisty, a jejich vzájemné postavení neodpovídalo přesně obrazu, který si uchoval v paměti. Ovšem, Kortyzgar během svého růstu musel působit na zemskou kůru i nitro nesmírnými silami. Musel pohltnout veškeré vnitřní teplo, nechat vychladnout jádro, které si drželo svou vysokou teplotu a strukturu dlouhé miliardy let. Nutně se musel zastavit kontinentální drift, byly zničeny všechny klimatické sféry, přestala existovat atmosféra v dřívějším slova smyslu, Kortyzgar někam přecerpal veškeré vodstvo...

Až Kortyzgar tuto planetu opustí, nastane zcela nová rovnováha věcí, kterou už nikdo nevrátí k původnímu stavu.

Bude tato planeta vůbec obyvatelná? A bude ji mít vůbec kdo obývat?

Al se opět obrátil k mužům sestavujícím základ mozku Linie.

"Uvědomte si, že ty krystaly teď nejsou penězi," řekl jim tiše. "Je to něco mnohem vzácnějšího, znamenají život pro nás všechny." Struktura elektronického mozku byla už dost velká, měla v průměru víc než půl metru, i když se zdálo, že nepoužitých krystalů neubývá. Alový citlivé smysly by už mohly zachytit impulsy tohoto spontánně reagujícího umělého systému. Pokud počet krystalů překročí kritickou mez, dochází k samočinnému spuštění činnosti mozku, záleží jen na tom, jak jsou jednotlivé typy krystalů do sebe sestaveny. Tady byly skládány ryze náhodně, a proto bylo zřejmé, že bude zapotřebí poměrně velkého počtu krystalů. Al soustředil svou mysl, ale k jeho nervovému systému se zatím nedostal jediný impuls.

Takhle velký mozek by však měl přece pracovat! Jako kdyby tady něco chybělo...

Na chvíli se plně soustředil na samotný mozek a zapomněl sledovat, co se děje kolem.

"Ne!" vykřikl, ale bylo už pozdě. Xeniova dýka pronikla hluboko do hrudi jednoho z jeho mužů. Ten klesl bez jediného zasténání k zemi.

"Proč jsi ho zabil?" zeptal se znechuceně Al.

"Podívej, tady," obrátil Xenius naruby kapsy mrtvého. Z nich se vysypalo snad padesát nebo sto krystalků. "Mohli zničit tvé dílo, Ale Yrade, a pokud mluvíš pravdu, s ním i nás všechny."

Kdoví, co Xenius očekával, ale vděčnosti se od Ala Yrada nedočkal.

"Pro takovou hloupost zabíjíš člověka, Xenie? Z nerozumu si strčil do kapsy několik krystalků. To by snad spravilo pár facek!"

"Zločiny proti lidskosti jsou v naší armádě vždy trestány smrtí, Ale Yrade," podotkl nesměle Xenius, který byl Alovým počínáním zaskočen.

"Hm, tak ten chlapík ohrozil naše společné dílo, a zasloužil si smrt," zamračil se Al. "A co je potom tohle?"

Než mohl Xenius zareagovat, sáhl Al rychle k jeho opasku a utrl od něj malý kožený váček. Otevřel ho a vysypal si na dlaň nejméně dvě tisícovky krystalů.

Xenius zbledl a vyhrkl:

"Ale ty jsem nesebral tady, to je přece můj žold..."

"Tak, tvůj žold?" ušklíbl se Al. "Možná že budeme potřebovat nejen tvůj žold," dodal a vysypal Xeniovy 'peníze' na hromadu k ostatním. "Clarisso, prosím tě, zbav tohoto muže velení, nesnáším chladnokrevné vrahy."

Clarissa byla udivena. Smrt provinilého vojáka ji nijak nepohoršovala. V Linii měl lidský život pramalou cenu.

"Xenius je přece velitelem, on..."

"Tak dost," řekl Al. "Budu teď mluvit řečí, které rozumíte. Jsem bezpochyby právoplatným dědicem Irianovým, i když jsem se vzdal všech pozemků, které zakoupil. Ty, Clarisso, ses pokusila podlým způsobem mě mých práv zbavit.

Domníval jsem se, že se s vámi mohu dohodnout po dobrém. Vidím, že to nepůjde. Proto od této chvíle přebírám velení nad celou armádou, a vy dva, Clarisso a Xe-nie, jste zatčeni."

Nikdo nečekal podobný vývoj událostí - i sám Xenius byl zaskočen. Ve vteřině se Al zmocnil jeho nejúčinnější zbraně, absolutního paprskometu.

"Pokud teď stisknu spoušť, zbudou z vás jen ledové rampouchy, úplně stejné, jako jste nadělali z Concolových vojáků. Ustupte ke stěně!"

Povely jsou stručné, jasné, nepřipouštějí jiný výklad. Xenius je ohromený a hluboce pokořený, protože zatím se mu ještě nestalo, aby přišel před vlastními podřízenými o svou zbraň.

"Vždycky jsem věděla, že jsi zrádce," syčí Clarissa nenávislně. "Měli jsme tě zabít už dávno!" Al nechápal, čeho chce dívka vlastně dosáhnout. Nebylo jasné, jestli jedná z vlastního popudu, nebo je hnacím motorem jejich vášní muž, který teď rozpačitě stojí vedle ní. Clarissa v Xeniově vleku, proč ne? Každopádně je výsledek činnosti jejich tandemu katastrofální. Vraždy jako způsob vyřizování účtů musí skončit...

"Jsi zrádce," opakovala Clarissa.

"To už jsme slyšeli, děvče," usmál se Al a koutkem oka pohlédl tam, kde skupina vojáků sestavovala krystalový mozek. Letmo si uvědomil, že vlastně teď bude záležet na jejich počínání, jak dopadne jeho riskantní krok. Každé zaváhání by znamenalo katastrofu.

"Vojáci, sami jste viděli, že váš velitel se dopustil téhož zločinu, ze kterého obvinil muže, kterého zabil. Smrt mohla potkat každého z vás, protože máte nepochybně v kapse nějaký ten žold."

"Nevěřte mu!" vykřikl Xenius, ale hlaveň namířená vzápětí ze vzdálenosti půl metru na jeho hrud' zarazila další slova v sevřeném hrdle. Al ucítil, jak se Xenius potí. Ano, velký Xenius měl strach!

"Tímto způsobem by si Xenius mohl vyfídit osobní účty s kýmkoli z vás. Podívejte se mu do očí, jak lačně pozoruje tu hromadu krystalů, kterou by dokázal hravě proměnit v neomezenou vládu nad vámi všemi. Jsem Al Yrad, bratr Irianův, kterého jste uctívali jako svého krále. Je na vás, abyste rozhodli, komu připadne vláda od této chvíle. Já vám slibuji budoucnost, naději na důstojný život. Rozhodněte se sami," řekl a sklonil hlaveň.

Muži pomalu vstávali. Slyšeli, co jim řekl Al, viděli, jak bezohledně vykonal rozsudek Xenius nad jejich druhem, a dověděli se i o tom, že Al je bratrem Irianovým. Jenže Xenius byl do této chvíle jejich velitelem, a oni byli především vojáky.

"Pověz nám, Clarisso," řekl náhle jeden z nich. "Je to pravda, že tenhle muž je bratrem Irianovým?"

Xenius něco zasyčel a Clarissa otevřela doširoka své modré oči. V tu chvíli v ní na letmý okamžik Al Yrad zachytil podobu ženy, kterou kdysi miloval. Pokud je skutečně jeho vnučkou, není možné, aby se teď dopustila lži...

"Ano, je to pravda," řekla tiše Clarissa. "On je Al Yrad, bratr Irianův, a jeho jediný dědic."

"Ať žije Irian, náš jediný pán a vládce," vykřikl týž voják a vytrhl od pasu dýku. "Smrt zrádcům!" zaječel vzápětí, a už se hnál ke Xeniovi.

"Ne, to nesmíte, zakazují vám to!" postavil se mu do cesty Al. "Nesmíte je zabít! Musíme konečně zastavit to zbytečné vraždění! Pokud se provinili, ať jsou souzeni, stejně jako Concol, a..."

Náhle ucítil prudkou bolest v zádech.

Když klesal k zemi, stačil se ještě ohlédnout. Viděl zakrvácenou dýku v Xeniově ruce.

Pak se však i Xeniova hrud' zbarvila jasně červeně. Prudce vržený nůž ukončil jeho život.

Clarissa pronikavě vykřikla a snažila se prázdnými rukama zastavit rozvášněnou lavinu mužů, kteří byli přesvědčeni, že jejich nový vládce padl zákeřnou rukou vraha, a ona je jeho jasným spoluvíníkem. Marně.

Najednou jakási podivná síla odrazila skupinu rozhořčených vojáků a smetla je o několik kroků vzad. Narazili zády do stěn i do sestaveného bloku krystalů, který pod tím úderem zasténal. Několik krystalků vypadlo ze svého lůžka a s lehkým zachřestěním dopadlo k zemi, celá mohutná drůza však zůstala pohromadě.

Cizí, nevlídný, skřehotavý hlas pronikl do místnosti těsně za silovým polem. Al Yrad stačil ještě stočit oči tím směrem, a pochopil, že se někde stala neomluvitelná chyba.

Securit, Concolova pravá ruka, vcházel právě dovnitř, následován skupinou svých ozbrojenců.

"Vida, tak vás tu mám všechny pěkně pohromadě, holoubkové," prohlásil ironickým tónem. Pohlédl do mrtvých očí Clarissy a pak jeho okované boty stanuly několik centimetrů před Alovým obličejem. Al cítil, jak mu spolu s krví uniká z těla život.

Ale ještě než ztratil vědomí, uviděl před sebou hubenou kostnatou ruku, která pozvedla jeho bradu a donutila ho, aby se podíval do supí Securitovy tváře. A v té chvíli konečně věděl, co mu chybělo při sestavování elektronického mozku. Pochopil to při pohledu na čtyři Securitovy generálské pásky ozdobené rudými krystaly.

Pak mu bezvědomí zavřelo oči...

21. SECURIT

Tělo je strnulé, neschopné pohybu a pomalu chladne. Leží na pitevním stole přikryté bílým plátnem a kolem lze cítit jen chlad a ponuru atmosféru. Muž, který býval Alem Yradem, nyní leží zapomenut všemi v místnosti normálnímu člověku zcela nepřístupné.

Lékař, který před půlhodinou konstatoval smrt, již dávno odešel, aby tuto příjemnou zprávu sdělil generálu Securitovi. Byla to už druhá dobrá zpráva.

Nastala ta pravá chvíle, na kterou Securit dlouhé roky trpělivě čekal. Dočkal se. Když Irianovi lidé jásali nad snadným vítězstvím, když se Concol stal zajatcem a Xenius s Clarissou chvilkovými vítězi, byl Securit se svými nejvěrnějšími stále ještě schopen zásadní akce. Během bojů se dokázal stáhnout do pozadí a vyhnout se přímému střetu. Jeho chvíle přišla tehdy, když rozlomení Linie rozdělilo Xeniovu armádu. Její hlavní část zůstala na druhé straně, nepochybně zdecimovaná dekompresí a ztrátou gravitace.

Pouhá hodina stačila Securitovi k tomu, aby znovu opanoval pole a aby zabránil tomu nejhoršímu - spuštění elektronického systému, který by dokázal Linii opět spojit. Pokud si teď něco Securit nepřál, pak to bylo právě tohle. Už věděl, že opačný konec Linie je bez energie, a byl přesvědčen, že jeho zájmům neuškodí, když tamní obyvatelstvo zažije nějakou tu těžkou chvíli. Pak přijde jako vítaný zachránce a trocha propagandy lidi snadno přesvědčí, že strůjcem jejich nesnází není nikdo jiný než Irianovi pohrobci. Vybrané Securitovy jednotky už teď putují tunelovou drahou přes

celou Linii, aby zaujaly strategické postavení...

Lze jen těžko definovat síly, které zabránily tomu, aby se životní pochody v těle Ala Yrada definitivně zastavily. Jakési fluidum vládoucí mentální energii obklopilo jeho umírající tělo neviditelnou rouškou, uvnitř které se mnohonásobně zpomalil čas. Srdce nyní například bilo jednou za sto dvacet vteřin... Ten, který ovládal tyto síly, však musel počítat s tím, že i tak zbývá Alovi jen necelá půlhodina života. Měl však momentálně příliš mnoho práce sám se sebou, než aby dokázal pochody uvnitř Alova těla ovlivnit nějakým jiným způsobem. Jen proto mohl zkušený Concolův lékař tvrdit, že Alův život je u konce. Ale nebylo tomu tak, protože si to Bůh nepřál.

Ten útvar mohl v mnoha lidech skutečně vyvolávat naplnění božské představy, on sám se však cítil poněkud jinak. I když jeho schopnosti a možnosti byly z lidského hlediska téměř neomezené, zatím jen nesměle natukával Kolumbovo vejce nesmírného poznání...

Znal však lidi, protože lidé ho kdysi před stovkami let stvořili, znal svým způsobem i jejich mentalitu a jejich způsob myšlení, a co bylo nejdůležitější, nechtěl jim zbytečně ubližovat. Proto nepřipustil, aby jeho zrod znamenal současně zánik lidstva, proto chtěl lidem nyní opět vrátit Zemi.

V Linii byl však jen jediný člověk, který mohl toto gigantické dílo uskutečnit - a ten právě umíral rukou vrahovou. Al Yrad musel být zachráněn.

Když Al konečně dokázal prohlédnout, spatřil, jak se k němu sklání pohledná ženská tvář. Necítil bolest, jeho nervy teď nebyly citlivé vůči fyzickému strádání, jeho smysly nereagovaly na vnější podněty. Tuto ženu vlastně ve skutečnosti neviděl, protože jeho oči byly nadále zavřeny a ještě dlouho se neměly otevřít, věděl však už, že přišla chvíle, kdy jeho organismus nastupuje cestu složité regenerace.

Reillyny ruce právě dokončovaly složitou operaci.

Reilla nebyla lékařkou, byla prostou dívenkou, která oddaně a apaticky sloužila nejprve Concolovi a nyní se zcela bezelstně dala i do Securitových služeb. Ale zatímco Securit popouštěl uzdu svým choutkám na skutečném dívčím těle, její věrný obraz stvořený Kortyzgarem právě zastavil nevratný proces v těle toho, kdo měl být obětován ve jménu Securitových mocenských ambicí.

Kortyzgarovi prozatím stačilo, že se k životu probudilo Alovo vědomí. Jeho tělo mohlo i nadále klidně spočívat v chladném prostředí márnice. Al Yrad stanul vedle Reilly a usmál se. Tohle byla Reilla, kterou tolik miloval...

Byl opět pouhou iluzí, ale věděl, že Kortyzgar přežil nejtěžší chvíli svého života. Teď už jen zbývalo naplnit jeho odkaz.

"Budu tady bdít nad tvým tělem," řekla Reilla. "Ty zatím můžeš pokračovat ve svém díle..."

Al Yrad v té chvíli věděl, co musí udělat. Vzápětí se rozplynul...

Když se opět zhmotnil, strnul. Před ním stál stůl, a na něm leželo nedbale přikryté lidské tělo, i teď nestvůrně baňaté. Prázdné Concolovy oči hleděly kamsi do stropu.

V tu chvíli nemyslel Al na Concola jako na diktátora, krutovládce a snad i vraha. Viděl v něm jen svého syna a bylo mu hořko. Ne, takhle si jeho konec nepředstavoval...

Zatlačil Concolovi oči a vzápětí se rozplynul, aby se zhmotnil o několik stovek metrů dál.

Securit už ukojil svou vášeň. Z nahého Reillyna rozdrásaného těla stékaly tenké stružky krve. Dívka sama s vystrašenými očima pozorovala svého mučitele, který dlouhé roky záviděl Concolovi právě tuto ženu. Teď si na ní konečně mohl vylít všechn svůj vztek a zlost, které pociťoval ve chvílích, kdy věděl, že právě ona uléhá do Concolova lože.

Hubený kostnatý muž vyděšeně vytřeštil oči na postavu, která se náhle objevila na drahém koberci jeho ložnice. Instinktivně sáhl po zbrani, ale zjistil, že Al Yrad stojí právě mezi ním a jeho pistolí. Bezmocně roztáhl ruce, otevřel ústa, jako kdyby chtěl něco říct, ale pak zase klesl zpět. Reilla seděla na lůžku stočená do klubíčka, ruce objímaly kolena, a z utrápených očí se jí hruly slzy.

"Vstal jsi z mrtvých?" zasípal Securit, když se jeho hrdla dotkl ostrý hrot a zahlédl v očích svého nepřítele znamení smrti.

"Ne, ale tebe pošlu brzy do říše stínů," říkal pomalu a chladně Al Yrad. Vzápětí však zaváhal. V prvním okamžiku, když se rozmachoval dýkou, měl ještě šanci prohřešit se proti svým zásadám a bodnout. Jenže teď... Měl před sebou parazita, veš v lidské podobě, člověka nešťtícího se ničeho, a přesto Al nebyl schopen zabít.

"Tak bodni!" zasyčel Securit a pohlédl Alovi přímo do očí. "Zabij bezbranného!" Al ten pohled vydržel, ale ruka s dýkou se mu začala třást.

Securit se ušklíbl.

"Kortyzgar ti dal život, to chápu, jinak bys tu teď nebyl. Nejsi proto člověk, jsi obyčejný přízrak! Vim, nemůžu ti ublížit, je tu však otázka, jestli uškodíš ty mně," zasmál se - a Al vzápětí málem upadl. Někdo mu totiž prudce podtrhl koberec pod nohama. Otočil se a znovu hleděl do Securitovy tváře.

Jenže tohle nebyl vyděšený a bezbranný Securit, který právě opustil lože ženy, to byl Securit v plné zbroji, muž připravený Ala při první příležitosti definitivně zlikvidovat.

"Pokud pomáhá Kortyzgar tobě, může pomáhat i mně," usmál se Securit. "Než přijde na to, kdo je kdo, bude už pozdě. Pro tebe, a možná i pro něho."

"Jakže?" podivil se Al, když pochopil, že má proti sobě Securitovu iluzi. "Jak můžeš být také iluzí, když..."

Pochopil.

Kortyzgar není člověk - nemůže pochopit zradu, nemůže pochopit, jaká ničemnost se může skrývat v lidských mozcích, nedokáže se vmyslet do postavení člověka, který má před sebou vidinu bohatství a neomezené moci. A tak zrádce, kterému Kortyzgar svěřil tajemství z největších, teď bojuje proti jeho stoupenci boj na život...

"Jenže teď mě nemůžeš zabít!" řekl Al klidně. "Sám jsi iluze, a taky dobře víš, že i já jsem jen přeludem..."

Securit se hlasitě zasmál.

"Zatímco tě tady budu zdržovat, mé skutečné tělo ti dokáže snadno zmizet. Mně sice neublížíš, ale můžeš si vyzkoušet, jak máš pevné nervy," odsekl Securit a rozmáchl se mečem. Al reflexivně uhnul. I když si byl dobře vědom toho, že je nehmotný a že mu Securitovy rány nemohou ublížit, jeho svaly, byť imaginární, byly otrokem jeho zraku.

Konečně se v Alovi cosi zlomilo, nepochybně to bylo vědomí, že tomuto Securitovi, který proti němu stojí, nemůže nijak ublížit. Prudce se rozmáchl a ostří jeho dýky se zabořilo do těla nepřítele.

Securit se jen uchechtl. Na jeho těle nebylo jediné stopy po nějakém zranění.

Ted' tak dokázat soustředit se, vsugerovat si, že proti mně stojí skutečný člověk... Stejně jako jsem to dokázal s členem.

Ano, tak se dalo nad přízrakem zvítězit, ale Al si s hrůzou uvědomil, že je na tom Securit úplně stejně. I on nepochybně věděl o těchto výhodách svého současného postavení.

"Aha, už jsi přišel na to, že tě mohu zabít, i když jsi jen iluze?" šklebil se Securit. Z jeho tváře vyzařovala sebejistota.

Krok za krokem se přibližoval k Alovi, který ustupoval ke stěně a marně se snažil vydat svému nehmotnému tělu pokyn, aby se přemístilo někam jinam. Všechny smysly ho dokázaly zradit. Al už viděl jen široce otevřené oči v Securitově supí tváři...

Ještě jednou se ohnal dýkou, ale jeho soupeř přežil bez úhony i tento úder.

A pak se Securit rozmáchl.

Ne, Al nebyl schopen uhnout, nedokázal se přemístit na jiné místo. Linie, nedokázal ani požádat o pomoc Kortyzgara.

Podvědomě tušil, že právě takhle vypadá konec.

Náhle však sebou Securitovo tělo cuklo, supí oči znehybněly a protáhlá lebka se začala rozplývat.

Místností se rozezněl strašlivý výkřik.

Na lůžku leželo právě Securitovo tělo a v posledním tažení velmi silně drásalo hrubou látku prostěradla.

Vedle něho klečela Reilla a křečovitě svírala v prstech zakrvácenou dýku.

22. ČERVENÉ KRYSTALY

Al se vzpamatoval ve chvíli, kdy spatřil Securitovu uniformu, nepořádně pohozenou na koberci. Červené krystalky na generálských prýmcích jako by právě zablikaly a Al nepochyboval o tom, že to byl Kortyzgarův impuls, který ho opět vrátil do reálného světa. Chtěl ještě poděkovat dívce za to, co pro něj udělala, ale když pohlédl do její prázdné tváře, pochopil, že tahle Reilla o jeho řeči nestojí, i když tentokrát zasáhla tak šťastně v jeho prospěch.

Posbíral krystalky; šestnáct drobných blýskavých kamínků mělo být předurčeno k tomu, aby odvrátilo katastrofu.

Budou stačit?

Al chtěl právě opustit místo posledního boje se Securitem, když si víceméně náhodou všiml zapnuté telestěny v předpokojí.

Byl na ní obraz Země, němá a těžce raněná. Stín terminátoru už ustoupil a sluneční paprsky začaly pronikat do nitra nesmírné jizvy, gigantické dutiny, která zůstala uvnitř planety poté, co své lůno opustil ten, kdo se v ní a z její podstaty zrodil. Kortyzgara Al rozpoznal až po chvíli, protože byl na temném pozadí vesmíru kupodivu téměř neviditelný. Jeho zatím amorfnní tělo způsivnělo a Al nebyl schopen odhadnout, jak velkou část prostoru nyní zaujímá. Tento zvláštní tvor, ted' nejspíš podobný gigantické medúze, rozprostřel četná rozvětvená chapadla do prostoru, a ta se v počtu nejméně tří tuctů dotýkala Marsu, rudé planety, která se nyní vznášela jen těsně nad zemským povrchem. Aloví se zdálo, jako by ta chapadla rudou planetu jemně hladila.

Rudá planeta byla ted' vskutku rudá, a to dokonce i na noční straně. Al to zprvu považoval za optický klam nebo vadu obrazovky, dokud si nepovšiml, že povrch Marsu se úplně rozdrobil na malé kry, jak se vlivem zemské gravitace probudila horotvorná činnost, jakou dějiny sluneční soustavy nepamatovaly. Mnohé nově vytvořené vrcholky převyšovaly i Olympus Mons, ještě před nedávnem nejvyšší horu slunečního systému. A mezi těmito krami se z nitra planety dralo ven skutečné peklo. Potoky žhavého magmatu jako hladoví hadi tekly proti směru rotace planety a nechávaly se gravitačním polem Země zvedat vysoko do výšky, aby pak zase klesaly zpět a vytvářely na povrchu planety gigantická jezera lávy, jejichž hladina připomínala rozbouřený oceán. A Kortyzgarova chapadla se dotýkala planety právě v těchto místech, která jako nesmírné boláky vyzařovala do kosmu obžalobu vůči tomu, kdo si takto zahrává s podstatou systému, který dlouhé miliardy let patřil k nejstabilnějším.

A když Al viděl, jak se průzračná Kortyzgarova tkáň doslova dotýká horniny, jejíž teplota jistě převyšuje tisíc stupňů, jeho směšně lidské návyky začaly bít na poplach. Pozor, páli to!

A jako by vzápětí uslyšel uklidňující odpověď a celé napětí, které v Aloví probudil onen vzrušující obraz, rázem opadlo, Al si opět uvědomil své poslání.

Ještě jednou vrhl pohled na Reillu, ale ta stále jen netečně klečela na lůžku. Ne, tady už nebyl nic platný. O dvě vteřiny později už byl tam, kde bylo jeho místo.

Šestnáct červených řídících krystalků svíral Al v dlani. Nebyly by mu k ničemu, kdyby neměl další miliony sestavené do kompaktního systému. Z něho tu však zatím existoval směšně malý základ. Aloví nezbývalo nic jiného, než se o jeho dokončení pokusit.

Odhodlaně vstoupil do kabiny.

Udiveně zůstal stát. Už jen malá hromádka volně pohozených krystalů ležela na podlaze. Tam, kde před několika hodinami ležela složená malá kostka, stál dokonalý ohromný hranol, odrážející do všech stran dopadající světlo stropních svítidel. Al by to byl ochoten považovat za zázrak, za nějakou další iluzi, kdyby kolem hranolu nespátřil deset děvčat oblečených v bílá splývavá roucha.

Jedna z nich k němu obrátila svou tvář. Al poznal Reillu.

To nebyla Reilla, která před chvílí v poblouznění mysli bodla do zad svého pána. Tohle byla pravá Reilla, která teď v desetinásobném provedení sestavila elektronický mozek, Reilla, o níž si Al právě uvědomil, že po ní bytostně touží a která se mu teď postupně začínala rozplývat před očima.

Postavy dívek, kopií Reilly, se poslušný Kortyzgarovy vůle proměňovaly v jakousi zvláštní mlhu, která po chvíli beze stopy zmizela...

Ala zabolelo u srdce. Jaký paradox - pro něho je skutečnou Reillou dívka - iluze! Toužil po ní a nesmírně si přál, aby ji mohl konečně sevřít do náručí jako bytost z masa a krve.

Jenže na podobné úvahy nebyl čas.

Vytáhl z kapsy šestnáct červených krystalků. Potřeboval by kovový prstenec, ale nic takového pochopitelně po ruce neměl. Musel se spokojit s obyčejnou samolepicí páskou, s jejíž pomocí si připevnil krystaly kolem hlavy...

Ne, zatím neměl jistotu, jestli právě takhle může stále ještě nedokončený systém řídit, ale jakmile se octl v dynamickém poli, ucítil jeho mozek cizí impulsy - a už věděl...

Zavřel oči.

Jeho mozek byl teď prostřednictvím vzácných červených krystalů propojen s tím zatím maličkým zárodkem toho, co může v budoucnu být opět zdrojem umělé inteligence v Linii. Stal se součástí elektronického systému, a kupodivu dokázal teď opustit své nehmotné tělo a přeměnit se v paprsek čisté energie, v bytost, která má nedefinovatelné rozměry i tvar, v bytost, která může proniknout do volného vesmíru a přinést svému nositeli všechny potřebné informace...

Jakmile pronikl mimo Linii, spatřil rozlomenou část gigantického prstence, volně se vznášející v kosmu.

Mezi jejími konci zela propast přinejmenším padesáti kilometrů. V místě, kde byla Linie rozlomená, byla její struktura silně narušená. Obrovské pláty kovu odlétly kamsi do kosmu, aby je už nikdo nikdy nenašel, v plášti byly četné trhliny, jejichž oprava si vyžádá dlouhé týdny práce. Oba volné konce navíc opisovaly vzduchoprázdňem nepravidelné křivky...

Al, který po propojení s elektronickým mozkem získal dokonalé matematické schopnosti, si však dokázal snadno vypočítat, že během osmačtyřiceti hodin za použití nejbližších šesti stabilizačních motorů se oba konce Linie dokáží opět setkat. Pak už bude záležet jen na lidech...

Vyslal příslušné příkazy a s uspokojením spatřil, jak se stabilizační motory zažehly.

Alova práce však ještě nebyla u konce. Na opačném konci Linie spatřil tisíce Irianových vojáků, kteří zůstali izolováni od svého velení i od nepřítele, a z mozku těch lidí necítil nic jiného než strach a touhu po pomstě. Zatím ještě netušili, že tunelovou drahou se k nim pomalu, ale vytrvale blíží hrozba v podobě Securitovy armády...

Al si na chvíli dopřál přepych snění.

Až tohle všechno skončí, vrátím se do svého těla a k Reille. Ke své Reille. Když Kortyzgar dá, najdeme cestu, aby nemusela být pouhou iluzí...

Než se ponořil zpět do Linie, znechucen lidmi, vrhl ještě jeden pohled dolů.

Tisíce kilometrů pod ním, a přece zdánlivě na dosah ruky, se začínala dutina uprostřed planety zvolna zaplňovat.

Kulatý kotouč Marsu vnikal tam, kde mu své lůžko uvolnil Kortyzgar, který nyní svými průzračnými receptory pohyboval planetou, jako kdyby to byl nafukovací balóněk.

KONEC